C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\J_P_GAREN-Mark_Stone_46-Nepříte.PDB

PDB Name: J_P_GAREN-Mark_Stone_46-Nepříte
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 15.8.2002
Modification Date: 15.8.2002
Last Backup Date: 15.8.2002
Modification Number: 317

JEAN-PIERRE GAREN
MARK STONE

NEPŘÍTEL Z PARALELNÍHO VESMÍRU

1

Sírius se prudce vynořil ze subprostoru. Zpětné rakety se okamžitě zažehly a brzdily nadsvětelnou rychlost. Za několik minut nato už loď obíhala kolem cílové planety.
Velitel Burk, statný padesátník s energickým výrazem, se otočil ke svému prvnímu důstojníkovi.
"Tak vidíte, Sheldone, planeta se na schůzku dostavila. Musím přiznat, že jsem o tom do poslední chvíle pochyboval. Tak daleko do tohoto ramene Galaxie se ještě žádná pozemská loď neodvážila."
Sheldonovi mohlo být tak třicet let. Měl štíhlou postavu, vyzáblý obličej a oči jako trnky. Lehce kývl hlavou.
"Kde jsme vzali její souřadnice, veliteli? A co tady budeme dělat? Vím jen to, že jde o tajnou misi a že rozkaz vám vydal osobně prezident Charkes."
Burk si tiše vzdychl.
"Znám zřejmě jen část pravdy. Jen to, co je nezbytně nutné ke splnění našeho úkolu. Teď už mám právo informovat vás o všem, co vím. V případě, že by se mi něco stalo, převezmete to po mně."
Vince Sheldon chtěl něco namítnout, ale velitel ho nepustil ke slovu: "Poslali nás na tento neznámý svět, abychom našli jednoho muže."

"Celá tahle expedice jen kvůli jednomu jedinému člověku?" podivil se Sheldon. "Po všech těch útocích na Pozemskou unii bych očekával, že prezident bude mít jiné starosti než si hrát na obětavého zachránce."
"Obávám se, že na naší misi není zhola nic humanitárního. Máme najít jistého kapitána Jesse Kana. Pokud je ovšem ještě naživu."
Sheldon se zamračil. "To jméno mi cosi říká. Slyšel jsem o něm v barech na astroportu, ale vždycky jsem si myslel, že jsou to jen takové povídačky."
"To nejste sám. I já se domníval, že je to legenda, která se postupně přikrašluje."
Burk se na okamžik odmlčel. Zkontroloval, jestli detektory namířené na neznámou planetu správně pracují.
"Myslím, že bude lepší, když vám vysvětlím, jak k naší misi došlo. Takhle mi to aspoň řekli. Dobře víte, že už půl roku útočí na planety a lodě Pozemské unie neznámé lodě."
"Přesně tak! Jsou mnohem rychlejší než naše a jejich ochranné štíty odolávají i jaderným střelám."
Burk pokýval hlavou. "Podle posledního názoru našich vážených učenců útočníci zřejmě nepocházejí z našeho vesmíru, ale z paralelního. Tím by se vysvětlovalo, že zmizí, kdykoli se jim zamane, a my je nemůžeme pronásledovat. Ale ať je tomu jakkoli, počítač vrchního velení flotily zjistil, že se tyto nepřátelské lodě vynořují prakticky ve stejné galaktické oblasti, a to v mlhovině Orionu. Velení tam ihned vyslalo expedici, jestli by někde poblíž nebyla nějaká vhodná planeta pro naši základnu. Pak bychom mohli nepřátelské lodě lokalizovat hned po vynoření. Po různých potížích se expedici nakonec podařilo najít jednu zajímavou planetu. Zemský ráj na pohled to rozhodně nebyl. Představte si jednu jedinou bažinu s věčně zataženou oblohou, kde nikdy nesvítí slunce."
"To tam nebylo nic lepšího?"
"Ne, byla to jediná obyvatelná planeta v okruhu mnoha parseků. Velení tedy veliteli mise okamžitě nařídilo, aby ji prozkoumal. Jakmile loď navedl na oběžnou dráhu, detektory zjistily infračervené záření, což svědčilo o existenci energetických zdrojů. Veliteli však nebylo dopřáno ji příliš dlouho zkoumat, protože ho začala pronásledovat loď neznámého původu."
"Zase ti útočníci?"
"Kdepak! Byli to obyvatelé oné planety. Nakonec se veliteli podařilo navázat s nimi kontakt. Jsou to bytosti naprosto jiné než my, jednobuněčné, podobají se gigantické měňavce. Prvními živými tvory na Zemi byly buňky. Během evoluce se buňky dělily a specializovaly, až z nich vznikaly stále složitější organismy. Tam naopak zůstaly v původní podobě, zato podstatně nabyly na objemu. Zkrátím to. Ty bytosti prostě dosáhly vysokého stupně civilizace, a dokonce našly cestu do kosmu."
"Souhlasili s výstavbou naší základny?"
"V tom je právě ta potíž! Když velitel vysvětlil, proč vůbec přiletěli, a navrhl jim spojeneckou smlouvu, k jeho překvapení mu odpověděli, že o nás už vědí. Smlouvu prý uzavřou, ale chtějí jednat jedině s kapitánem Jessem Kanem, a abychom ho u nich jmenovali velvyslancem! Považují ho za svého nejlepšího přítele a budou se řídit jeho radami.
Jakmile se ta zpráva dostala na Zemi, celé prezidentovo okolí zpanikařilo. Co je to za člověka, že už navázal kontakt s Entameby?"
Burk si zapálil dlouhý černý doutník a pokračoval:
"Když se podíváte do Seznamu astronautů, skutečně v něm objevíte jistého Jesse Kana, který absolvoval Akademii před třiceti osmi lety. A na dalším řádku se dočtete, že byl vymazán ze stavů armády pro zbabělost před nepřítelem a odsouzen na tři roky pevnosti."
"Pěkné reference, to vám povím," zasmál se poručík. "Jenže tím si asi pověst nezískal, že?"
"Pravda byla mnohem složitější. Prezident nařídil celý případ přešetřit," usmál se velitel. "Stalo se to přesně před třiceti dvěma lety na třetí planetě Polárky, kde Společnost pro galaktický průzkum založila kolonii. Domorodci, kteří byli sice na značně primitivní úrovni, se jednoho dne vzbouřili a naši měli co dělat, aby stačili uprchnout. Byly tam značné ztráty. Hned se začalo vykřikovat něco o aktu čirého barbarství a divošské zatemněnosti a volalo se po trestné výpravě. Následně se zjistilo, že za povstání může špatné zacházení s domorodci. Nu dejme tomu... Vláda vyslala trestnou výpravu. Jedné lodi velel právě tenhle Kan, jeho nadřízeným byl nějaký plukovník."
Sheldon se mechanicky podíval na obrazovku, jestli je letová dráha v pořádku.

"Plukovník se oprávněně obával," pokračoval Burk, "že v tamních džunglích se bude bojovat velice těžko, a proto nařídil, aby byly domorodé vesnice zničeny jaderným útokem."
"Poněkud rázné, ale účinné," poznamenal ironicky poručík.
"Kapitán Kan takový rozkaz kategoricky odmítl. Plukovník však trval na svém a vyhrožoval mu. Kan to nevydržel a jednu mu vrazil. Nato otočil loď a vrátil se rovnou na Zem."
"To byla pěkná volovina!" zvolal Vince Sheldon. "Teď už chápu, proč vyfasoval tři natvrdo. A nevyřešil tím nic."
"Máte pravdu. Planetu stejně bombardovali, uzavřeli ji pro kolonizaci a ponechali svému osudu. Teprve po mnoha letech tam Ministerstvo galaktických věcí vyslalo expedici, aby zjistila, co zbylo z obyvatelstva. Etnologové se domnívali, že narazí v nejlepším případě na zbytky populace vymírající na nemoc z ozáření. Ale spletli se! Když tenkrát po tom povstání domorodci spatřili lodě, hned jim došlo, že je chtějí zničit. Kanovým gestem získali čas na vyklizení vesnic a na útěk do džungle. Naši nakonec zničili jen prázdné chatrče."
Poručík se usmál. "Kvůli tomu s ním Entamebové určitě jednat nechtějí."
Burk potřásl hlavou. "Taky nemyslím, ale vykládal jsem vám to proto, abych vám objasnil pozadí. Když Kana pustili z pevnosti, koupil si nějakou rachotinu a dal se na pašování. Objevoval nové planety a přivážel z nich drahokamy, vzácné minerály, dokonce i umělecká díla, která mu sběratelé rvali z rukou za miliony dolsů. Získat informace o tomto období jeho života nebylo samozřejmě snadné, protože o svých objevech příliš nemluvil. Zvláště mlčel jako hrob o jedné neuvěřitelně bohaté planetě - ale nepředbíhejme."
"Slyšel jsem nějaké takové opilecké povídačky."
"Přišlo se ještě na dvě události, které se dosud nepodařilo objasnit. Před dvěma lety jeden člun průzkumné flotily objevil planetu pozemského typu a na ní humanoidní civilizaci. Analyzátory navíc hlásily bohatá ložiska titanu. Velitel tedy přistál, domorodci byli vstřícní a díky automatickému tlumočníkovi se hned podařilo navázat kontakt. A tehdy velitel zažil největší překvapení svého života. Jeden domorodec, nějaký náčelník nebo velekněz, je přivítal a rovnou prohlásil, že jsou ochotni navázat styky s Unií, ale že chtějí být zařazeni do kategorie C a že budou jednat jedině s Ministerstvem galaktických věcí. Jistě víte, jak je to s těmi kategoriemi, ne?"
"Ovšem, veliteli. Podle úrovně civilizace se národy dělí na kategorie A až E. S těmi od A do C navazujeme oficiální styky a podepisujeme obchodní smlouvy. Déčka a éčka se ponechávají svému osudu. Společnost pro galaktický průzkum na nich těží nerostné zdroje a buduje pozemské kolonie. Za to poskytuje domorodcům nějaké ty výhody."
"Všichni dobře víme, že to tak docela není," řekl hořce Burk, "ale necháváme Společnost být, protože Země suroviny potřebuje." Náhle zmlkl, jako by se zalekl, že toho řekl až příliš. Sheldon mu byl sice sympatický, ale kdyby se takové řeči donesly výš...
"A co bylo dál?" zeptal se poručík jakoby nic.
"Velitele mise to pobavilo i zmátlo, a tak nabídku přijal a za měsíc se vrátil s oficiálním vyslancem z ministerstva. Hned se začalo jednat o ložiska titanu. Náčelník v zásadě souhlasil, ale když přišla řeč na poplatky báňské společnosti, vytáhl návrh smlouvy sepsaný na kůži. Vyslanec chtěl text maličko pozměnit, ale narazil na tvrdý odpor. Smlouva však byla spravedlivá pro obě strany, a tak ji nakonec přijal. A zeptal se náčelníka, kde se dozvěděl o klasifikaci a o tom, že se budeme zajímat o titan, když jeho civilizace zatím nepřišla ani na bronz a železo. Dozvěděl se, že prý je informoval jakýsi ‚posel z hvězd' a poradil jim, co mají požadovat.
Vyslanec se trpělivě vyptával dál a zjistil, že na té planetě před několika lety přistála nějaká loď. Její velitel se s domorodci dokázal domluvit a varoval je před nebezpečím bezohledné těžby. Tahle informace byla pak založena do počítače a zůstala tam do nedávné doby."
"To vážně není moc, aby se dalo tvrdit, že tam přistál Kan," usmál se Sheldon.
"Jen počkejte, co bylo dál! O šest měsíců později loď Společnosti pro galaktický průzkum objevila taky novou planetu, obydlenou mírumilovnými a primitivními humanoidy. Přistáli tam a opakoval se týž scénář. Když velitel slyšel, že náčelník chce být zařazen do céčka, zrudl vzteky. Objevil tam totiž ložiska platiny. Očekával, že si je Společnost bude moct pohodlně vytěžit a on za to shrábne tučnou prémii. Dal po nich

pálit termickými pistolemi. Domorodci se dali s křikem na útěk a několik jich zůstalo ležet. To velitele rozjařilo a dal vylodit dva tanky. Hodlal vesnici zničit a domorodce rozehnat po lese. Náhle šlehl záblesk a tanky nebyly. Dvě sekundy nato dostala loď zásah na úrovni pohonu a teleskopických nožek. Převrátila se a kolem se zvedlo mračno prachu. Ti divoši měli těžký dezintegrátor a loď poničili.
Posádka celá potlučená vylezla. V té chvíli vyšla z lesa další delegace divochů. Velitel dostal rozum, vyhnul se jakékoli agresivitě, protože věděl, že další zásah by loď definitivně zničil a zabil celou posádku. Pomocí automatického tlumočníka se jich náčelník zeptal, jestli jim ještě funguje vysílačka. Velitel přisvědčil a náčelník mu nařídil, aby na velitelství flotily poslal dlouhou, už předem připravenou zprávu, kterou mu tlumočil. V ní se velitel přiznával k agresi a k pokusu o pirátství. Zachrání si však aspoň holý život, když vládní loď přiveze vyslance, který bude oprávněn vyjednávat. Velitel se pokoušel některé věty pozměnit, ale divoch na žádnou změnu nepřistoupil. Za čtrnáct dní přiletěl člun, nalodil schlíplé pozemšťany a vylodil vyslance Ministerstva galaktických věcí. I ten se dozvěděl o onom záhadném ‚poslu z hvězd', který divochy varoval. Podle popisu by to mohl být Kan."
"To byla pěkná blbost, dávat nějakým křovákům těžký dezintegrátor! Mohli by ho použít v kmenových bitvách a vyhladit sami sebe."
"Riziko bylo minimální. A Kan jim navíc nedal náhradní zásobníky."
"Ale to pořád nevysvětluje zájem Entamebů o Kana."
"To jistě ne, ale umožňuje nám to dokreslit jeho obraz. Nikde jsme nemohli narazit na jeho stopu. Teď je tomu pět let, co měl Kan nějaké potyčky s policií na třetí planetě Polárky. Podařilo se mu utéct, ale poldové ho zradou dostali a uvěznili na Terranii III."
"Proč ho hned po zatčení rovnou nepopravili?"
"Říká se, že Společnost pro galaktický průzkum dosáhla toho, aby ho převezli na Zemi, kde ho chtěli vyslýchat ohledně nějaké hodně bohaté planety, kterou objevil. Eskortoval ho jeden polda a nalodili se na nákladní loď Andromedu. Od této chvíle máme podrobné hlášení jejího velitele Torfa. Loď přešla do subprostoru a tam se dostala do té nejhorší magnetické bouře, do magströmu."
"V tom případě musela zmizet navěky. Magström ještě nezvládla žádná loď."
"Torf už vysílením omdléval a potom ho napadlo zavolat Kana. A tomu se jakoby zázrakem podařilo loď zachránit." Poručík chtěl něco namítnout, ale Burk ho nepustil ke slovu. "Když se vynořili v normálním vesmíru, zjistili, že je magström zanesl neznámo kam. Naštěstí se jim podařilo objevit planetu pozemského typu, na které si mohli opravit detektory. Kan vzal roha s jednou půvabnou domorodkou. A pak narazil na Entameby, které tam rovněž uvrhl magström. Dále nemáme žádné podrobnosti, ale Kan se s nimi zřejmě nějak dohodl."
"Jak se ta planeta jmenuje?"
"Domorodci jí říkají Psar. Torf díky Kanovi našel souřadnice naší soustavy a podařilo se mu doletět na Zemi, zatímco Kan tam zůstal."
"A tomu poldovi to nevadilo?" podivil se Sheldon.
"Naši měli nějaké potíže s domorodci a Kan se to snažil uklidnit. Ale když ho chtěl ten polda dostat na loď, domorodci ho prý zabili."
"Zdá se, že ten Kan se opravdu vyzná," poznamenal poručík. "Vládní vyšetřovatelé už doufali, že dají dohromady celou zprávu, ale Torf a jeho parťák jako na potvoru zahynuli v jedné potyčce s těmi vetřelci. Našli už jenom lodníka Gregoryho, který byl s nimi rovněž na Psaru. Takže souřadnice té soustavy nikdo nezná."
"To je palubní počítač nepředal centrálnímu mozku flotily?"
"Na zpáteční cestě se jim nějak poničila paměť. Nedá se vyloučit, že se Kan přičinil, aby mu dala policie pokoj. No a tak se prezidentův mimořádný vyslanec vrátil k Entamebům a oznámil jim, že se Kan ztratil na jedné neznámé planetě. Je to nijak nepřekvapilo a dali nám souřadnice."
Analyzátory v té chvíli začaly chrlit údaje.
"Myslím, že to souhlasí s našimi informacemi," konstatoval otráveně Burk. "Takže si to zopakujeme: Hmota?"
"0,9 Země," odpověděl Vince. "Oběžnou dráhu kolem slunce urazí za 288 dnů, vlastní rotace trvá 21 hodin 12 minut."

"Atmosféra?"
"Pozemského typu, trochu bohatší na kyslík."
"Infračervené záření?"
"Žádné! To znamená, že tam nemají energetické zdroje."
"Teplota?"
"Pětadvacet stupňů v tropickém pásmu. Póly pokryty ledem."
"Vše souhlasí s Torfovým hlášením," prohlásil Burk. "Tvrdil, že jsou tam dva kontinenty, jeden na severní polokouli a druhý na jižní."
"To souhlasí. Bohužel jsou většinou porostlé hustými lesy. Jak chcete v něčem takovém někoho najít, pokud je ještě naživu?"
Velitel se pousmál. "Máme eso v rukávě." Stiskl tlačítko interfonu. "Gregory, dostavil byste se na můstek?"
"Rozkaz, veliteli!"
"To je ten samý Gregory, co byl na Psaru?" podivil se Sheldon.
"Ano, odveleli ho na Síria těsně před odletem a stejně jako celá posádka nezná cíl mise."

2

Gregory byl plavovlasý slovanský obr kolem čtyřicítky. Měl oválný obličej, mírný výraz a oči modré jako pomněnky.
"Gregory," řekl Burk, "podívejte se laskavě na obrazovku. Není vám tahle planeta náhodou povědomá?"
Astronaut sebou při pohledu na kontinent trhl.
"Je to jen taková neurčitá vzpomínka, nic víc," řekl obezřetně. "Já bejvám většinou ve strojovně."
"Ale letěl jste s Andromedou, když velitel Torf objevil planetu Psar," vložil se do hovoru poručík.
"To ano, pane. Pěkné dobrodružství!"
"A není to tatáž planeta?"
"Možný to je, ale mně připadaj všecky stejný," odvětil Gregory a nehnul ani brvou.
Velitel pochopil, že z něj víc nedostane, a s úsměvem se zeptal: "Znal jste kapitána Jesse Kana?"
"Je to vynikající astronaut."
"Máte ho rád?"
"Ale ovšem, pane. Dvakrát nám zachránil život. Jednou v magströmu a podruhý, když nás domorodci chtěli předhodit masožravý rostlině."
"Takže byste se mu určitě rád odvděčil, že?"
"Kdykoli bude potřebovat pomoc, může se mnou počítat."
Burk se na chvíli zamyslel a potom se rozhodl.
"Dostal jsem za úkol najít kapitána Kana, abych mu předal osobní poselství od prezidenta Charkese."
"Já nevím, jestli kapitán o takový poselství stojí," odvětil váhavě Gregory.
Burk měl co dělat, aby nevybuchl zlostí.
"Gregory, dávám vám své slovo důstojníka. Cílem naší mise není nic jiného než předat tuto zprávu. Žádné zatýkání nebo střílení nebude."
Lodník se zaculil od ucha k uchu. "Upřímně řečeno, veliteli, tohle se mi líbí už víc. Mrzelo by mě, kdybyste se pouštěl do bláznivýho dobrodružství, který by bezpečně stálo život spousty kamarádů, protože člověka jako Kana nedostanete bez pořádnýho rizika."
"Takže tohle jsme si ujasnili. Pomůžete nám ho najít?"
Gregory se zadíval na obrazovku a samým přemýšlením mu naskočily na čele vrásky.
"Mám pocit, že Torf to posadil někam tady."
"Na severní kontinent?"
"Jo. Byli jsme na takový pláni tak kilometr od pobřeží. Domorodá vesnice byla hodinu pěšky. Myslím, že helijetem je najdeme docela snadno. Na ten hrad si pamatuju moc dobře."
"Takže se do toho rovnou dáme," rozhodl Burk.
Sáhl na ruční řízení a zahájil přistávací manévr. Když loď dosedla na zem a motory se vypnuly, Burk se

zeptal:
"Bude tak zhruba poledne, máme tedy ještě dost času. Že bychom vyletěli na první průzkumný let?"
Gregory zavrtěl hlavou. "Pokud jsem se nespletl a kapitán je pořád v ty samý vesnici, tak se o nás dozví a přijde se podívat. Nejjednodušší bude, když mě pustíte ven a necháte mě čekat. Když mě uvidí samotnýho, určitě se se mnou bude chtít setkat."
"Nebylo by lepší poslat zvědy?" navrhoval Sheldon.
"Ten les je nebezpečnej, věřte mi, poručíku. A Kan je navíc nedůvěřivej. Když bude mít pocit, že po něm jdete, klidně zaútočí jako první a nesázel bych na vás ani dols."
"Ďábel to ale určitě nebude," poznamenal ironicky Sheldon, "a před termickou pistolí se nikdo neschová."
"To nevím," odvětil chladně Gregory, "ale na vašem místě bych to nezkoušel." Otočil se k Burkovi a řekl: "Čekám na váš rozkaz, veliteli."
"Pokud máte chuť zahrát si na návnadu, dejte se do toho, ale vezměte si vysílačku a buďte s námi ve spojení."
Za deset minut Gregory vyšel z lodi. Přiblížil se na sto metrů k lesu a z plna plic se nadechoval svěžího vzduchu. Potom se zastavil a čekal. Byl si jist, že v lese jsou schovaní Psarci a sledují ho.
Uplynuly dvě hodiny a nedělo se nic. Na palouku se poklidně popásali obrovští býložravci s podlouhlým trupem a šesti nohama. Na mohutné hranaté hlavě měli dva rohy za sebou. Působili dojmem klidné síly a určitě měli přes půl metráku.
"To jsou zelakové," vysvětloval Gregory do vysílačky. "Psarci je chovají na maso, ale taky je používají jako jízdní a tažná zvířata. Na pečeni mám báječný vzpomínky."
Znenadání vyjel z lesa Psarec na zelaku. Měl zlatavou pleť, vlasy světlejší než Gregory a pouze bederní roušku. Zastavil se metr od Gregoryho a předal mu kus stočené kůry. Pak otočil zvíře a zase odjel.
"Co se děje?" zeptal se Burk.
"Pouze zpráva od kapitána Kana. Píše: ‚Vítej na Psaru, Gregory. Pokud máš svobodu pohybu, dojdi až k lesu, ale sám. Víš, že mám pár důvodů, abych nedůvěřoval oficiálním delegacím. Podpis Jess Kan.' Co mám dělat, veliteli?"
"Navázání kontaktu jde rychleji, než jsem čekal," ozval se Burk. "Okamžitě vyrazte a řekněte mu, že se s ním chci co nejrychleji setkat a že přistoupím na všechny jeho podmínky."
Taková odpověď Gregoryho uspokojila a bez námitek vyrazil. Než vstoupil do lesa, na okamžik se zastavil.
"Jdi dvacet metrů doleva," ozval se hlas.
Gregory uposlechl, prošel křovinou a vyšel na malém paloučku.
"Tebe bych tady nečekal!" vykřikl Kan.
Muži se krátce objali.
"Před třemi hodinami jsem ještě ani nevěděl, kam letíme, kapitáne."
Gregory se na Kana zahleděl. Kapitán byl statný, štíhlý a svaly měl jako z ocele. Táhlo mu pomalu na šedesátku, ale na jeho těle nebyl gram přebytečného tuku. Štíhlý obličej s pravidelnými rysy měl osmahlý sluncem. Po dávných mongolských předcích podědil vystouplé lícní kosti a trochu zešikmené oči. Prošedivělé vlasy měl ostříhané na kraťoučkého ježka. Oblečený byl do seprané astronautické kombinézy.
"Vůbec jste se nezměnil, kapitáne," řekl lodník.
Kan se zasmál a v úsměvu odhalil pravidelné bělostné zuby.
"Nejdřív vypni tu vysílačku a pak si promluvíme."
Gregory se zasmál, vytáhl vysílačku z kapsy a podal ji Kanovi.
"Tady ji máte. Kdyby bylo jen na mně, už bych ji dávno zahodil, ale rozkaz je rozkaz."
Vtom si všiml, že Kan není sám. Opodál stála mladá Psarka, oblečená po místním způsobu pouze do bederní roušky. Gregory nemohl spustit oči z jejího pevného, krásně tvarovaného poprsí.
"Doufám, že poznáváš Brit," usmál se Kan. "Vzpomínám si, že už tenkrát jsi po ní pokukoval. Máš smůlu, ještě pořád je mojí ženou."
Gregory zrudl až ke kořínkům vlasů a nevěděl, co na to říct.
Jess Kan ho vyvedl z rozpaků. "Jak nás vůbec našli? Já měl pocit, že jsem Andromedě mozek dokonale

vymazal."
"To nevím, kapitáne, ale hledají vás. Velitel vám chce předat nějaký poselství od prezidenta Unie."
Kanovi ztuhly rysy.
"A není to náhodou nějaká past policie nebo Společnosti pro galaktický průzkum?"
"Upřímně řečeno, hlavu bych za to nedal. Ale velitel Burk mi dal slovo, že vážně o nic jinýho nejde. Je to dobrej voják a myslím, že byste mu mohl důvěřovat."
Kapitán se zamyslel. Na kraji palouku stálo deset Psarců a čekalo na jeho rozkazy. Ozbrojeni byli praky, jimiž vrhali zvláštní hliněné kuličky.
"Nejjednodušší bude se s ním setkat. Ale běda mu, jestli je to past," zabručel Kan a navázal spojení s lodí: "Veliteli, zvu vás na večeři do svého skromného příbytku. Přijdete s Gregorym a můžete si vzít ještě jednoho lodníka. Smíte mít zbraně a samozřejmě vysílačky, ale zbytek posádky musí zůstat na palubě. Nerad bych viděl, kdyby se potulovali někde po planině."
"Nač ztrácet čas?" odpověděl Burk. "Máte mé slovo, že na vás nic nechystám."
"A já vám zase dávám své, že se vám nic nestane, když se budete držet mých pokynů," odvětil suše Kan. "Moji muži vás doprovodí. A zelaků se nebojte, jezdí se na nich snadněji než na koních."
"Dobrá! Přijímám vaše podmínky," souhlasil velitel.

3

Když se spojení přerušilo, Sheldon vzrušeně vykřikl: "Ten Kan je ale nestydatý! Snad si nemyslí, že by s tou hrstkou divochů proti nám něco zmohl? Stačí, když mi dáte rozkaz, a za hodinu jsem s ním tady!"
"Uklidněte se, poručíku. Nechceme přece rozpoutat boj. Navíc si uvědomte, jak prezidentovi záleží na dohodě s Entameby. Zatímco budu pryč, převezmete velení a uvedete loď do stavu obranné pohotovosti. Byl bych nerad, kdyby se jí Kan zmocnil a utekl nám na druhý konec Galaxie. Jinak platí naprostý zákaz vycházení. Zůstaneme v nepřetržitém rádiovém spojení."
Velitel si připjal opasek a zkontroloval termickou pistoli. Potom se obrátil k jednomu z lodníků.
"Půjdete se mnou, Stuarte. Ale pamatujte si: bez mého výslovného rozkazu nesmíte použít zbraň."
Oba si vystoupili a Sheldon do písmene plnil rozkazy. Necelých sto metrů od lodi byla skupinka Psarců na zelacích, mezi nimi Gregory. Burk se ušklíbl.
"Naskočte si, veliteli," povzbuzoval ho Gregory. "Uvidíte, že to nic není."
Jakmile Burk a Stuart nasedli, skupinka se rozjela. Lesem vedla docela slušně udržovaná cesta.
"Doufám, že tady nenarazíme na nějaké nebezpečí," řekl velitel Gregorymu. "Nevím, jak by se ti chudáci bránili."
"Jen si nemyslete! Nevím, co do těch nábojů dávají, ale řeknu vám, že je to nějaká zatraceně silná žíravina. Posledně jsem viděl, jak šelmy prchaly, a to na ně dopadla jen kapička!"
Burk pochybovačně zakroutil hlavou. Když Gregory mluví o Psaru nebo o Kanovi, ztrácí zřejmě jakýkoli smysl pro realitu.
Po necelé hodině jízdy se dostali do města nebo spíš do vesnice. Tvořil ji shluk hliněných chatrčí se střechami z větví, rozházených bez ladu a skladu podél cesty. Tu a tam však mezi nimi bylo vidět i větší kamenný dům. Za vesnicí se na malé vyvýšenině tyčil palác obehnaný hradbami. Hlavní budova měla tři patra a dominovala okolí.
Když vjeli na nádvoří, zastavili se. Rozběhl se k nim jeden Psarec a zavedl je do velkého klenutého sálu. Stůl v jeho středu se prohýbal pod tíží pokrmů.
Kapitán Kan stál ve skupince asi deseti domorodců. Představování se ujal Gregory. Burk se zahleděl na muže, kvůli kterému podnikl tuto cestu. Očekával spíš tlustého a hrabivého piráta, a místo toho před ním stál imponující muž, který se lehce uklonil a pravil:
"Na Psaru je zvykem, že význační hosté nejdříve pojedí, teprve potom jednají. Prosím, abyste usedl po mé pravici."
Burk sice spěchal, ale neodvážil se odmítnout. Kan s ním zřejmě bude hovořit tehdy, až se to bude hodit jemu. Přítomní se rozsadili. Gregory seděl vedle mladé Psarky, která naprosto bezostyšně vystavovala na odiv svá rozkošná ňadra.

"Jmenuje se Yuka," usmál se Kan. "Je to ženina sestřenice a dosud svobodná. Ráda ti bude dělat společnost."
Gregory zrudl, ale hned se zase rozzářil, když mu dívka podala pořádný kus masa.
Kan se obrátil k Burkovi a představoval mu přítomné.
"Toto je Xol, který v současnosti předsedá vládní radě, a zde zase náš lékař, kouzelník a velekněz Hor."
Burk je pozdravil kývnutím hlavy, stejně nerozuměl, co mu říkají. Pochutnával si na jídle a co chvíli pohlédl na jakousi čtyřicátnici. Měla jako všechny ženy pouze bederní roušku, ale její pleť nebyla tak zlatavá.
"Zapomněl jsem vám představit paní Maud Nilsovou," řekl s omluvným úsměvem Kan. "Je to pozemšťanka a rozhodla se, že zůstane na Psaru."
Burk se zamračil. "Kdysi jsem tak trochu znal nějakého Nilse, byl to specialista na primitivní mimozemské civilizace."
"To byl manžel, tedy můj první manžel. Chtěl, chudák, chránit domorodce na Terranii III a Společnost pro galaktický průzkum ho dala zavraždit. S vědomím guvernéra."
"To není možné!" namítl Burk. "Podle oficiální zprávy šlo o nehodu."
Maud se jen ironicky usmála. "Když jsem chtěla vyrukovat s pravdou, vyhostili mě. Náhoda mě zanesla na tuhle planetu a rozhodla jsem se dát své skromné lékařské znalosti do služeb tohoto lidu. Jistě se budete brzy vracet. Můžu vás požádat, abyste předal jednu zprávu?"
"S radostí," odpověděl Burk. "Pro koho to bude?"
"Pro počítač Společnosti pro galaktický průzkum. Jestliže někdo z té bandy kdy vkročí na Psar, tak přísahám, že ho dám hodit do hnízda tserů."
Zatvářila se tak krutě, až se Burk zachvěl. Naklonil se ke Kanovi. "Co jsou to ti tserové?"
"Takový roztomilý hmyz. Připomínají termity a mají velice ostrá kusadla. Do hodiny vás sežerou a nezbude po vás ani kůstka. Doporučuju vám ale, abyste tu zprávu předal. Maud ani já nepřipustíme, aby Psarce vykořisťovali, jak to praktikují na jiných planetách. Intervenci vřele nedoporučuji. Vedla by ke značným ztrátám, protože máme nějaká ta esa v rukávu, o kterých nemáte ani zdání."
Velitel pokýval hlavou. "Vyřídím jim to. Jste nyní ochoten převzít zprávu od prezidenta?"
Kan přikývl a Burk vytáhl zapečetěnou obálku.
"Laskavě se přesvědčte, že pečeť je neporušená, a podepište mi převzetí."
Jess Kan obálku pomalu otevřel a četl. Nehnul ani brvou. Když dočetl, list složil a poznamenal: "Takže jste Entameby nakonec objevili. A ti miláčci si přejí, abych se stal velvyslancem Unie."
"Tak jsem to aspoň pochopil, kapitáne," odpověděl Burk. "Pokud budete souhlasit, můžeme vyrazit hned zítra."
"Musím si to ještě rozmyslet. Ráno vám řeknu. Takže ať se mnou, nebo beze mne, můžete připravit start na osm hodin."
Burk pochopil, že nemá smysl naléhat, a věnoval se radši svému talíři, na který půvabná Psarka navršila lákavé fialové ovoce.
"Takže jsi zůstal prostým lodníkem," oslovil Kan Gregoryho, jehož pravice se právě zabývala dolní částí zad mladé Psarky. "Po tom dobrodružství na Psaru tě taky mohli povýšit."
"Málem jsem se stal vrchním strojníkem, ale pak to zamítli. Částečně kvůli vám, kapitáne."
Kan se zamračil. "Jak to?"
"Bylo to před třema lety na Terranii IV. Už mi slíbili důstojnický patent a já pozval pár kámošů, že to předem zapijem. Samozřejmě se mluvilo o práci a já tvrdil, že vy jste jedinej pilot, co dokáže proletět magströmem. V ty chvíli mě nápad nějakej chlap od vedlejšího stolu a tvrdil, že to není možný. A k tomu měl nejapný poznámky o vaší osobě. Slovo dalo slovo, sáhnul mi do ksichtu a pak mu zubní robot musel vyměnit pět nebo šest zubů. Měl jsem ale pech. Byl to právě ten plukovník, co mě měl druhej den povýšit. No a když se ráno podíval do mýho spisu, rovnou ho hodil do koše."
Jess Kan se rozchechtal na celé kolo, potom zvážněl a vstal.
"Pokud přijmete mé pohostinství, veliteli Burku, máte k dispozici pokoj. Jinak se sejdeme v sedm tady a já vám řeknu, jak jsem se rozhodl."

4

Velitel Burk neklidně rázoval po hradním sálu. Pohostinství kapitána Kana přijal, ale spalo se mu špatně, nebyl zvyklý na tak tvrdé lůžko. Navíc měl žaludeční potíže, protože se přejedl pokrmů, které značně vybočovaly z rámce standardních dávek.
Zastavil se a nevěděl, jak se zachovat. Gregory si klidně sedl do křesla a tvářil se blaženě. Po večeři docela snadno svou společnici přesvědčil, aby s ním šla na pokoj.
Burk se snad už podesáté podíval na hodinky. "Myslíte, že nás nechá čekat ještě dlouho?"
"Vždyť ještě není sedm, veliteli. Určitě přijde přesně."
Burk se rozhlédl po klenuté místnosti. Včera mu za svitu čadících loučí připadala mnohem větší.
V té chvíli se dostavil Kan s družkou a dvěma Psarci.
"Podebatoval jsem si s přáteli a rozhodl jsem se, že se vrátím na Zemi. Důvěřuju prezidentovu slovu. Tam budu mít sice ještě nějaké podmínky, ale ty stejně nejsou ve vaší kompetenci, veliteli, až na jednu."
"Poslouchám."
"Na Psaru je zvykem, že manželka všude následuje manžela. A Brit chce letět se mnou. Musíte proto v mé kabině počítat s jedním místem navíc."
"To snad nemyslíte vážně!" ohradil se Burk. "Divoška na bitevní lodi? To nejde!"
"V tom případě odletíte sám," odvětil suše Kan.
Burk se rychle uklidnil. "V tom případě je vítána na palubě. Ale nemohla by se kapánek přiobléknout? Kvůli posádce."
"Nemějte strach," usmál se Kan. "Brit se na lodi přizpůsobí pozemským zvykům."
Obrátil se k manželce a cosi jí šeptal. Brit radostně vykřikla a vyběhla ze síně.
Na nádvoří čekala desítka Psarců se zelaky. Tvářili se vážně, odjezd přítele a ochránce je znepokojoval.
Dostavila se Brit s vakem. Příliš se neoblékla, přibyly na ní pouze kožené náramky a kolem krku měla v síťce zavěšenou podivnou kovovou kostku o hraně dvaceti centimetrů.
"Co je to za kov?" zajímal se Burk.
"Dárek pro Entameby," odvětil s pousmáním Jess Kan. Potom naskočil na zelaka a dal znamení k odjezdu.
Před osmou dojeli k lesu.
"Vidíte, stačíte odstartovat v osm, jak jsem vám říkal," poznamenal Jess Kan.
Velitel jen přikývl a vysílačkou nařídil otevřít vstup. Kan vyběhl po schůdcích jako první a za ním hned Brit.
Uvítal je Sheldon a dva lodníci s termickými pistolemi.
"Ani hnout," nařídil suše poručík. "Všechno v pořádku, veliteli?"
"Ano, artilerii klidně schovejte."
"To bylo jen pro všechny případy," vysvětloval poručík.
"V pořádku. Tímto vám představuji kapitána Kana a jeho paní. Přenecháte jim svou kabinu."
Obrátil se ke Kanovi. "Jakmile se ubytujete, můžete přijít za mnou na můstek." Po těch slovech se vzdálil a nechal hosty na starosti poručíkovi.
"Je to ostuda, šoupnout nějakou divošku do poručíkovy kabiny," zašeptal jakýsi snědý lodník kamarádovi. "Aby se pak všecko dezinfikovalo. Ale na druhou stranu bych si to s ní docela rozdal..."
Nedořekl a na rameno mu dopadla těžká ruka. Kan ho totiž zaslechl.
"Tahle Psarka," zasyčel Kan, "je moje manželka. Když urážíš ji, urážíš i mě a já nikdy nenechávám žádnou urážku bez odplaty. Měj to na paměti, pokud je ti život milý."
Pustil muže a vrátil se na druhý konec chodby k nic nechápajícímu poručíku Sheldonovi.
Než se za nimi zavřely dveře, Kan zaslechl jakýsi tlumený zvuk. Za dvě minuty se ukázal Gregory a mnul si pravou pěst.
Mrkl na Kana a poznamenal: "Dovolil jsem si jen doplnit vaši lekci slušného chování, kapitáne."
***
Čtvrt hodiny po startu se Kan dostavil na můstek. Brit ubytoval v Sheldonově kabině a nabídl jí, že zůstane s ní a pomůže jí překonat strach ze startu, ale mladá žena start statečně zvládla. Kan jí dal potom

sedativum, aby usnula a lépe tak přestála nevolnost z přechodu do subprostoru.
"Račte dál, kapitáne," přivítal ho žoviálně Burk. .Neposadíte se na chvíli na mé místo?"
"Milerád, veliteli."
Za pět let se lodě zase tolik nezměnily a Kan se cítil ve svém živlu.
Když zavřel oči, vnímal sebemenší vibrace lodi, jako by měl všechny indikátory napojené na mozek. Vychutnával let. Až do posledního dobrodružství trávil nejkrásnější chvíle života u řídícího panelu starého Plutona a létal hlouběji do Galaxie než kterýkoli jiný astronaut.
Doufal, že už do konce života zůstane na Psaru, osud však rozhodl jinak. Domníval se, že už netouží po kosmu, ale příležitost v něm oživila celou minulost. Opatrnost mu radila, aby prezidentovu žádost odmítl, možná je to past, leč touha po vesmíru překonala vše.
"Co si myslíte o těch nových motorech?" vytrhl ho ze zasnění Burk.
"V pořádku. Přídavné spalování vylepšili."
Sheldon sebou překvapením trhl. "Jak to víte? Používají se teprve rok."
Kan se jízlivě zachechtal. "To jen dokazuje, že ona společnost, co je vyrábí a je dceřinnou společností Společnosti pro galaktický průzkum, musela nejdřív doprodat zásoby. Princip byl známý už dávno a já ho používal. Díky tomu jsem unikal všem bitevním lodím."
Velitel a poručík se tvářili kysele a Kan pokračoval:
"Máte vynikající loď, veliteli. Jen škoda, že trojka je špatně seřízená. Kdyby k něčemu došlo, bude mít chabý tah."
"Tím urážíte tady Sheldona," řekl žertem Burk. "Motory má na starosti on a fungují perfektně."
"Trvám na svém," odpověděl mírně Kan.
Vince Sheldon sevřel rty a potom stiskl tlačítko.
"Ověřit motor tři."
"Všechno v pořádku, poručíku," přišla okamžitě odpověď.
"Začněte demontáží ochranného panelu C," upřesnil Kan.
"Slyšel jste, Stuarte. Proveďte."
Deset minut uběhlo v tichu. Kan připravoval přechod do subprostoru.
"Měl jste pravdu, poručíku! Jeden kabel byl prodřený."
"Tak ho opravte," řekl suše Sheldon.
Kan se nerad zvedl z křesla. "Vracím vám vaše místo, Burku. Poletíme pořád subprostorem?"
"Myslím, že bude rozumnější, když se jednou vynoříme a dobijeme fotonové baterie."
Prsty se mu rozběhly po klávesnici a oznámil: "Pozor. Přechod za třicet sekund!"
Kan se natáhl v křesle a zavřel oči. Jakmile přešla obvyklá nevolnost, otočil hlavu. S úsměvem konstatoval, že se vzpamatoval jako první. Pořád je v kondici. Přesto se z jakési opatrnosti nehýbal. Není nutné, aby to věděli, v případě potřeby může přechodu využít a zmocnit se lodi.
Snesl dokonce i jízlivý poručíkův úsměv. Sheldon mu podával sklenici.
"Díky," zabručel, "už jsem na tyhle nepříjemnosti úplně zapomněl." Předstíral, že je mu trochu lépe, a zeptal se: "Veliteli, obešel byste se bez jednoho muže?"
"Jistěže. Proč?"
"Byl bych rád, kdybyste jednoho převelel k mé dispozici. Budu ho potřebovat, aby mně a ženě pořídil oblečení a různé předměty nezbytné v civilizovaném světě."
"To není problém. Koho byste chtěl?"
"Samozřejmě že Gregoryho! Už se známe a myslím, že nevděčnou úlohu komorníka přijme."
"Mohl jste si vybrat lip," namítl Sheldon. "Nemá zrovna nejlepší pověst a jeho reakce jsou často nepředvídatelné."
"To vím," usmál se Kan. "Vyrazil plukovníkovi oko. Taková maličkost mi nevadí, připomíná mi vlastní mládí."

5

Jesse Kana náhle probudil Burkův hlas. Posadil se a odstrčil Brit.

"Kapitáne Kane, buďte tak laskav a dostavte se okamžitě na můstek."
Navlékl se do černé kombinézy, kterou mu přinesl Gregory, aniž mu vysvětlil, jak ji sehnal.
Velitel se usmíval poněkud ustaraně. "Před hodinou jsme se vynořili, abychom dobili baterie," vysvětloval.
Na obrazovce svítilo jakési načervenalé slunce.
"Krátce nato," pokračoval, "nám detektory ohlásily nějakou loď. Obávám se, že to bude někdo z těch vetřelců. Podívejte se."
Na druhé obrazovce bylo vidět loď.
"Nápadně se podobá lodi z naší flotily."
"To ano, ale všimněte si, že má poněkud větší rychlost než my."
V té chvíli se rozsvítila červená signálka. Sheldon stiskl tlačítko. Rozsvítila se další obrazovka a na ní se ukázal člověk v šedé metalizované kombinéze. Na hlavě měl stříbřitou válcovitou přilbu, která odrážela světlo, takže mu nebylo vidět do obličeje.
"Okamžitě zastavte motory a vzdejte se," pravil neznámý kovovým hlasem. "Jinak vás zničíme. Na rozhodnutí máte dvě minuty."
Obrazovka zhasla a Burk se zeptal: "Co mám teď udělat? Mám vás dopravit na Zemi a vyhýbat se jakýmkoli střetům. Bohužel už nemáme čas zmizet do subprostoru, protože jejich rakety jsou rychlejší než naše."
"Nic jiného nám ale nezbývá, veliteli. Víte přece, že naše rakety na ně neúčinkují," naléhal Sheldon.
"A vy jste téhož názoru, veliteli?" zasáhl Jess Kan.
Burk pokrčil rameny.
"Sheldon má bohužel pravdu. Moje mise skončila. Na Zemi se už nikdy nedostaneme."
Kan se okamžitě rozhodl. "Pusťte mě k tomu, Burku," řekl energicky.
Vyzařovala z něj taková autorita, že se velitel nezmohl na slovo. Jess Kan se posadil za řídící panel, stiskl pár tlačítek a Sírius odpálil několik termonukleárních střel.
Obrazovka se opět rozsvítila a na ní se ukázala táž postava.
"Vaše chování je dětinské. Usuzuji z toho, že jste si zvolili smrt. Takže sbohem!"
Kan mu nevěnoval pozornost, ale sledoval na radaru dráhu střel. Brzy by měly doletět k nepříteli. Vybuchly však ještě před cílem a nezpůsobily žádnou škodu.
"Je to jasné," konstatoval Kan, "mají velice účinný štít anebo nějaké neznámé defenzivní střely."
"Jenže my nemáme ani to, ani to," namítl Sheldon. "Podívejte, vypálili na nás dvě. Těm se už nevyhneme!"
Kan přešel na ruční řízení.
"Za určitých okolností bývá útěk jediným řešením," zavrčel.
"Už je příliš pozdě," poznamenal klidně Burk.
Blízkost smrti mu dodala klidu a vážnosti. Jess Kan na jeho slova nereagoval a plně se soustředil na radar. Kolem slunce obíhala velká ledová planeta a Sírius nebyl od ní daleko.
"Jestli se k ní dostaneme," řekl a ukázal na planetu, "máme naději, že střelám unikneme."
"Podle našich analyzátorů je to jen koule zmrzlého čpavku, nemáme šanci tam přistát, a i kdyby se nám to podařilo, po přistání nás okamžitě zničí."
Kan vyhnal motory na maximum.
"Střela je od nás tisíc kilometrů," hlásil Burk.
V té chvíli Kan pozměnil dráhu letu. Samonaváděcí střely ji okamžitě kopírovaly.
"Pět set kilometrů, tři sta, sto!" hlásil monotónně Burk.
Popelavý Sheldon nedokázal odtrhnout oči od obrazovky, jejíž celou plochu vyplňovala planeta.
"Padesát tisíc metrů. Deset tisíc. Pět tisíc," pokračoval Burk.
Kan sevřel rty a vyšrouboval rychlost až nad bezpečnostní hranici.
"Zpomalte," prosil ho Sheldon, "jsme sotva dvacet kilometrů nad zemí."
Letěli takovou rychlostí, že jim nezbývalo už ani deset sekund života.
"Střely jsou od nás tisíc metrů. Pět set. Sto..."
"Výška deset kilometrů," drkotal zuby Sheldon.
Kan náhle změnil kurz skoro o devadesát stupňů. Loď se rozechvěla, a třebaže antigravitační zařízení

bylo zapnuto na maximum, Burka a Sheldona drtila nesmírná síla. Zahalila je tma a ztratili vědomí.
Když se Sheldon probral, překvapilo ho, že je ještě naživu. Vpravo od něho ležel nehybný Burk. Kan seděl stále u řízení. Pouze z nosu mu tekla krev. Vince Sheldon bázlivě pohlédl na obrazovku, ale žádnou střelu už neviděl.
"Co se stalo?"
"Střely nestačily tak rychle změnit kurz a vybuchly na planetě. Tamhle ještě můžete vidět dva hřiby."
"A co ta nepřátelská loď?"
"Příliš se spoléhali na střely, takže nás nepronásledovali. Pokoušejí se nás teď dohnat, ale myslím, že se stačíme schovat do subprostoru, než se k nám dostanou na dostřel. Doufejme, že to motory ještě pár minut vydrží."
Sheldon pracně vstal a přistoupil k veliteli, který se zrovna začal probírat.
"Pozor," varoval je Kan. "Přechod za deset sekund."
Burk a Sheldon tentokrát uvítali přechod s úlevou. Když otevřeli oči, viděli, jak Kan v naprosté pohodě sedí u pultu.
"Už vás k tomu pustím, veliteli," řekl. "Teď bychom se měli dostat na Zemi bez nějaké další mimořádné události. Loď to vcelku vydržela, ale doporučoval bych kontrolu motorů a dobití atomových baterií, jsou dost přehřáté. Já jdu uklidnit ženu. Určitě si chuděra říká, jak jsou naše dopravní prostředky nepohodlné!"
Burk jako náměsíčný dopadl do křesla a chvějící se rukou si setřel pot z čela.
Ten chlap je učiněný ďábel! pomyslel si.

6

Když velitel neznámé lodi viděl, jak Sírius přechází do subprostoru, jenom zaklel. Nechápal, jak střely mohly minout cíl. A to se až do poslední chvíle bavil tím, jak se mu marně pokoušejí uniknout.
Musel to nahlásit a neměl dobrý pocit. To se nadřízeným určitě líbit nebude.
"Neúspěch při zadržování Síria. Opakuji. Neúspěch při zadržování Siria..."
Zpráva se přenesla nesmírnými kosmickými vzdálenostmi, až ji zachytila anténa na jedné velké budově. Dozorčí s ní okamžitě přiběhl do šéfovy pracovny.
"Promiňte, že ruším, pane, ale přišlo hlášení z A11."
"Díky, můžete jít," odvětil šéf v černé kombinéze s reflexní přilbou na hlavě, když si zprávu přečetl. Velitel je blb nehodný úkolu, který jsme mu svěřili, pomyslel si.
Dlouho přemýšlel a nakonec přistoupil k sejfu. Přiložil pravou dlaň na zámek a čekal. Za deset sekund zámek cvakl a dveře se otevřely. Do sejfu mělo přístup pouze pět zasvěcených. Kdyby se o to pokusil někdo jiný, okamžitě by shořel.
V sejfu bylo pouze videorádio. Muž si ověřil čas a stiskl tlačítko. Obrazovka se rozsvítila a na ní se objevila hlava - rovněž v reflexní přilbě.
"Co chcete, Alfo 3? Tato stanice je určena pouze pro nouzové volání," pravil suchý, skoro hrozivý hlas.
"Promiňte, velmistře, ale chtěl jsem vám jen říct, že A jedenáctka nechala Síria uniknout. Takže Kan pokračuje k Zemi."
"To je mrzuté, ale žádná tragédie to není," řekl klidně velmistr. "Velitele přesto potrestejte."
"Takže pozemšťané si zřídí základnu na té planetě Entamebů!"
"Ten Kan není zas takový zázrak, a i kdyby uspěl, tak jim trochu pocucháme pozemskou flotilu. V nejhorším se budeme vynořovat jinde."
Velmistr přerušil spojení a zanechal Alfu 3 zmateného a plného neklidu.
***
Sírius dosedl na gigantický astroport, který zabíral prakticky celou dřívější Floridu. Sto metrů od něj vzápětí dosedl helijet a vystoupil z něj jakýsi plukovník.
Z lodi vyšel Kan, za ním Brit a Gregory. Brit měla na sobě kombinézu, která stejně nedokázala zakrýt její ladné tvary. V ruce držela vak a na krku měla stále zavěšenou kostku.
"Plukovník Spike," představil se důstojník. "Pan prezident mě požádal, abych vás k němu okamžitě

odvezl."
"Moment, plukovníku. Tohle jsou má žena a lodník Gregory. Byl bych rád, kdyby mi byl přidělen jako pobočník."
Spike rychle vyřídil formality, všichni si nastoupili a helijet se okamžitě vznesl. Mírně nadzvukovou rychlostí přeletěli východní pobřeží bývalých Spojených států a dostali se do gigantické megapole, jejíž některé čtvrti si zachovaly stará jména -například New York nebo Washington.
Helijet přistál na střeše dvousetpatrové budovy ve tvaru pětiúhelníku.
"Vaše choť může rovnou do vašeho apartmá, Gregory ji doprovodí, kapitáne," navrhl plukovník.
Kan ženu uklidnil a ta potom, ač nerada, odešla.
Plukovník táhl Kana bludištěm výtahů a chodeb, až konečně dorazili do prezidentovy pracovny.
Prezident Charkes byl hubený dlouhán s úzkým obličejem a vysokým čelem. Pronikavýma černýma očima se zahleděl na příchozího. Po pravici měl asi padesátiletého muže, statného chlapa s plavými vlasy a narůžovělou pletí.
"Rád se s vámi setkávám, kapitáne Kane," řekl prezident. "Představuji vám Hanse Kilfera, prezidenta Společnosti pro galaktický průzkum. Souhlasil s tím, že mi v těchto těžkých chvílích bude dělat poradce."
Jess Kan se s nimi chladně pozdravil a sedl si do nabídnutého křesla. Mezi rty si pohrával s deseticentimetrovou špičkou na doutníky. Prezident otevřel krabici a postrčil ji před Kana.
"Máte-li chuť na doutník, poslužte si."
"Později, když dovolíte, pane prezidente."
"Víte, proč jsem vás požádal, abyste přiletěl?"
"Jak jsem pochopil, rád byste zřídil vojenskou základnu na planetě Entamebů, jenže Entamebové chtějí, abych jednání vedl já."
"Přesně tak. Rád bych dodal, že základna je v životním zájmu Unie."
"Mohu požádat o některá vysvětlení, abych mohl své partnery přesvědčit? Jistě víte, že jsem posledních pět let prožil daleko od civilizace."
Prezident Charkes si vzdychl. "To je pravda. Před šesti měsíci se v Galaxii objevily neznámé lodě a zaútočily na nás. Jistě jste si uvědomil, že jsme proti nim prakticky bezbranní."
"Ano, zachránili jsme se jedině útěkem."
"Jen nebuďte tak skromný, Kane," usmál se prezident. "Burk nás už o všem informoval. Nebýt vaší odvahy, Sírius by dnes už neexistoval."
"A kdo jsou ti vetřelci?"
"Nic o nich nevíme. Ustavičně nosí reflexní přilby. Posádky našich lodí jim přezdívají Treskouni, protože tresky mají taky takovou stříbřitou barvu."
"A odkud se ti Treskouni vzali?"
"Nakrmili jsme centrální počítač všemi jejich zprávami. Vychází nám z toho, že nejsou z této galaxie, pocházejí zřejmě z paralelního vesmíru."
"Teorie paralelních světů existuje už dávno, ale zatím ji nikdo neprokázal."
"I tohle je pouze hypotéza. Nicméně se zdá, že okno mezi oběma vesmíry se nachází přesně v soustavě Entamebů. Proto tam chceme vybudovat základnu. Jakmile se k nám odváží blíž, hned se o nich dozvíme."
"Mnohem užitečnější by byly dokonalejší rakety," zabručel Kan.
"To jsme si uvědomili taky," vmísil se do hovoru Hans Kilfer. "Společnost na tomto problému pracuje. Nemáme však bohužel žádné informace o jejich štítu."
"Budete tedy jednat s Entameby, Kane? Souhlasíte?" zeptal se naléhavě prezident Charkes. "Přiznávám, že jsme ve velmi obtížné situaci. Už dva měsíce nám Treskouni rabují vnější planety. Všechny kolonie nás zaplavují žádostmi o posily a my jim nemůžeme vyhovět. Všude narůstá panika. A jako vždy za všechno může vláda. Vznikají různá hnutí, vyžadují stanné právo a vládu tvrdé ruky."
"To by mě zajímalo, co z toho by víc pomohlo," poznamenal Kan.
"Mě taky," povzdychl si Charkes, "ale strach vyvolává staré démony, kteří dřív sužovali Zemi. Ze všeho viní cizince, humanoidy z jiných světů. Policie už musela potlačovat několik sociálních nepokojů."
Kan se zamyslel.

"Ještě než vám odpovím, pane prezidente, budu mít jisté podmínky."
"A sice?" zeptal se Charkes a svraštil obočí.
"Chci záruku, že Psar nebude nikdy kolonizován a že Společnost pro galaktický průzkum na něm nikdy nedostane koncesi."
"Není nic snazšího," usmál se Kilfer. "Zjistili jsme, že tam nejsou žádná zajímavá ložiska."
"Vidím, že pro vás pracují i vojenské lodě," pravil chladně Kan.
"Nebudeme se přece hádat," řekl smířlivě Kilfer. "Na vaší planetě žádná naše loď nepřistane. Dávám vám slovo. Doufám, že vám to stačí."
"Nestačí."
Kilfer ztuhl.
"A co byste chtěl víc?" zeptal se hlasem, který se chvěl potlačovaným vztekem.
"Záruku, kterou napíše pan prezident."
"Máte ji mít," řekl Charkes. "Je to všechno?"
Kan zavrtěl hlavou.
"Dále si přeji, abyste velitele Burka vyslal okamžitě na Psar a aby tam dopravil deset těžkých dezintegrátorů s energetickými zásobníky."
"Takové zbraně divochům? Vy jste se zbláznil!" vybuchl Kilfer. "Ten mizera si z nás dělá srandu, Charkesi. Byl přece odsouzen k trestu smrti. Stačí mu vypláchnout mozek a pak ho rovnou poslat do dezintegrační komory. Čert vem Entameby! Až ty potvory uvidí pořádnou flotilu, dostanou rozum a základnu budeme mít razdva."
Kan klidně čekal, jak na to prezident zareaguje.
"Ne, Hansi, to nejde. Dal jsem slovo. Ať se stane cokoli, může odtud svobodně odletět. Ty dezintegrátory jsou vaše poslední podmínka?" obrátil se na Kana.
"Ano, pane prezidente. Jakmile se dozvím, že jsou na Psaru, začnu vyjednávat s Entameby."
"Tím ztratíme moře času."
"Neřekl bych. Potřebuji dvacet čtyři hodiny k jednání s vašimi techniky, abych věděl, jakou základnu si představují. Potom odletíme k planetě Entamebů. Vidíte, že vám důvěřuji. Bude mi stačit obyčejná rádiová zpráva."
"V tom případě souhlasím," řekl prezident a otočil se k telefonu, aby vydal příslušné příkazy.
Kan se zase obrátil ke Kilferovi.
"Ne abyste nám poslali nějaké nepoužitelné modely. Někdo si je tam otestuje."
"Zřejmě paní Nilsová, která nám poslala tu zajímavou zprávu. Co jsou to ti tserové?"
"Přál bych vám, abyste se s nimi nikdy nemuseli seznámit," zavrčel Jess Kan.
"Žádný strach," rozesmál se Kilfer. "Už jsem vám říkal, že Společnost nemá o Psar zájem."
"Všechno je zařízeno, kapitáne Kane," přerušil je prezident. "Můžete se odebrat do svého apartmá. Plukovník Spike už připravuje jednání s generálním štábem."
Kilfer se zvedl a se smíchem dodal: "Co by se stalo, kdyby mě prezident poslechl a dal vás zatknout?"
Kan se rovněž zasmál. "To byste teď už ležel v nemocnici, marně byste zápolil se smrtí a správní rada vaší Společnosti by chystala volbu nového předsedy."
Charkes a Kilfer se na něj nechápavě podívali. Kan se otočil ke stěně a silně foukl do špičky. Vyletěla z ní jakási kulička a rozbila se o stěnu.
"To si jako myslíte, že bychom se takové hračičky lekli?" zasmál se ironicky Kilfer.
"Jen se dívejte," řekl tiše Kan.
Vypadalo to, jako by stěna začala vřít, vycházel z ní bělavý dým. Skvrna se zvolna roztěkala a byla veliká asi jako dlaň. Brzy zmizela malba, pak omítka a zdivo, takže bylo vidět do vedlejší místnosti na vyjevenou sekretářku. Otvor se neustále zvětšoval. Prezident chtěl přistoupit blíž, ale Kan ho zadržel.
"Počkejte. Ty výpary by mohly být jedovatě."
"Kde jste vzal takové svinstvo?" zeptal se překvapený Kilfer.
"Psarci tomu říkají rox a lisují to z jednoho ovoce. Je to velice agresivní organická žíravina, ale její složení neznám."
"Ta reakce se dá nějak zastavit?" zneklidněl prezident.

"Za pár minut bude po všem a můžete to dát opravit. Připište mi to na účet."
Charkes se usmál. "Vlastně jste mi decentně naznačil, že jsme se ještě nebavili o odměně."
"Takové podružnosti vynechme. Ve vhodný čas si o něco řeknu. Nyní bych chtěl co nejdřív písemný příkaz k misi s vaším vlastnoručním podpisem. Rád bych se šel večer trošku projít a dost by mě otrávilo, kdyby se mě nějaký horlivý polda snažil sebrat."
Prezident vytáhl ze zásuvky magnetickou kartu.
"Tady máte pas. Nejenže vám dají pokoj, ale navíc s ním můžete na místě přivolat jakoukoli civilní nebo vojenskou osobu. Jak vidíte, i já vám důvěřuji. Prostudoval jsem si vaši složku a jsem přesvědčen, že ta různá zatčení a odsouzení jsou jen veliký omyl, který bych rád napravil."
Podali si ruce. Potom vstoupil do pracovny plukovník Spike.
"Jděte prosím uklidnit manželku a toho magora Gregoryho. Má v ruce termickou pistoli a nechce dovnitř nikoho pustit, dokud se nevrátíte."
"Pouze se řídí mými rozkazy, plukovníku. A vidíte! Nechtěl jsem pana prezidenta unavovat detaily, ale byl bych rád, kdyby byl Gregory povýšen na poručíka a sloužil pode mnou."
"To nejde, kapitáne, to nestačíme..."
"Buď proženete těm inkoustům faldy, nebo zítra nepůjdu na poradu s generálním štábem. A nemyslím si, že by se to panu prezidentovi líbilo."
Plukovník v duchu zaklel a ustoupil.

7

"Je sedm hodin, přejete si povečeřet tady?" otázal se Gregory, který se po Kanově návratu zcela uklidnil.
"Nejdřív bych se s Brit trošku prošel po městě a potom si zajdeme do restaurace."
Za půl hodiny nasedli do nájemného helijetu. Zvolna prolétávali nad metropolí. Okouzlená a zneklidněná Brit s úžasem hleděla na ten nesmírný shluk betonových bloků. Kan přistál na jedné střeše mezi padesáti zaparkovanými helijety.
"Pokud si dobře pamatuji, tak EatClub býval vynikající podnik."
Vybrali si stůl v poloprázdné restauraci. Panovala tam zapšklá nálada. Hosté působili bázlivým a zachmuřeným dojmem.
Docupital k nim robot a Kan vybral menu. Za necelých pět minut je obsloužili. Brit stydlivě a nešikovně operovala vidličkou, neboť příbor na Psaru ještě neznali. Její první pokusy však nebyly zas tak katastrofální a na některých jídlech si opravdu pochutnala.
Kan náhle vstal. "Dojezte," řekl. "Já si musím zatelefonovat."
Za deset minut se vrátil a s úsměvem pokračoval v jídle. Ještě ani nedojedl a už se ukázal zřízenec oprýmkovanější než velkoadmirál a podával mu tlustou obálku.
"Tohle vám přinesl kurýr, pane."
Jakmile se vzdálil, Jess obálku otevřel a vytáhl z ní tlustý svazek bankovek.
"Jů," vydechl Gregory, "vy máte ale styky. Přiznám se vám, že jsem byl jako na trní, protože nemám u sebe ani tolik, abych zaplatil za sebe."
"Než mě sebrali," vysvětlil Kan, "měl jsem docela slušný balík, který jsem svěřil spolehlivým přátelům. A jak se zdá, oni mé jmění ještě rozmnožili. Ale teď vyrazíme na nákupy."
Dvě třetiny budovy zabíral samoobslužný obchodní dům s nepřetržitým provozem. Brit si nadšeně prohlížela police a Jess jí nabídl kosmetickou soupravu. Ona si však jako praktická žena přála i pořádný nůž s hodně střenkami. Kan prošel rychle různá oddělení, chvíli se zdržel v drogerii a skončil v oddílu zbraní a střeliva. Díky magnetické kartě od prezidenta mu prodali termickou pistoli, kterou si hned připnul k pasu, a menší termickou pistolku, tu si zastrčil do kapsy.
"A teď vzhůru za nočním životem," pravil.
V prvním, velice luxusním podniku bylo jen dvacet hostů. Na Gregoryho se hned přilepily dvě hostesky. Gregory se před Brit ostýchal a chtěl je poslat pryč, ale Kan naléhal:
"Jen je pozvi k našemu stolu. A chci, abyste se bavili co nejhlučněji. Ať jsme jiní než ti morousi kolem."
Vrchní se domníval, že se jedná o astronauty na vycházce, a hned k nim přispěchal. Kan s odporem

odstrčil jídelní lístek, který jim nabízel, a poručil si láhev pravého bourbonu Old Crow. Služebný duch se zlomil v pase, neboť v těchto časech si zákazník, který byl ochoten utratit menší jmění, zasloužil veškerou úctu.
Hodinu pili a sledovali celkem kvalitní program, potom dal Kan k lítosti obou dívek povel k odchodu.
V helijetu Gregory zabručel: "Mám takovej pocit, že nás celej večer někdo sleduje."
Jess Kan nehnul ani brvou.
"Kvůli takové maličkosti si hlavu nelámej."
Když přistáli na parkovišti, Kan prohlásil: "Dál se jde pěšky, protože další podnik nemá na střeše parkoviště."
Ujeli asi dva kilometry na pohyblivých chodnících a vnikali stále hlouběji do stále užších uliček starého města. Kan je nakonec zavedl do velkého zakouřeného sálu, kde to páchlo špatným alkoholem. Tady byly obsazeny skoro všechny stoly, ale hosté vypadali, jako by utekli z popraviště. Byl to ten nejhorší lokál ve městě, kam i policie vcházela velice opatrně.
Majitel, obr s vyholenou zjizvenou lebkou, se na ně úkosem podíval. Za pár minut Kan vstal a došel k baru.
"Sklenici kirnu," poručil si. Šlo o silný alkohol dovážený z Venusie. Majitel ho mlčky obsloužil.
Kan procedil mezi zuby: "Nazdar, Joe. Pověsili se na mě dva. Mohl bys mě jich nějak nenápadně zbavit?"
"To je hračka," řekl obr. "Rád tě vidím, Jessi."
"Bacha, radši moc nemluv. Mohli by to být poldové, ale spíš budou od Společnosti." Ani se neotočil a pokračoval: "Ten velkej hubenej, co vešel hned za námi, a pak ten, co si sedl do kouta, aby měl přehled. Vyprovoď je ale jemně, určitě jsou venku ještě další."
"Postarám se o ně." Hospodský podal Kanovi láhev a sklenice. "Dej si s přáteli skleničku a za deset minut to bude vyřízený."
Ti dva asi nikdy tak docela nepochopili, co se jim přihodilo. V pohodě sledovali toho kapitána, který si zřejmě chtěl jenom užívat. Najednou se za nimi vynořila postava, následoval úder a po něm už jen propad do černé díry.
Dvou rozjařených skupinek, které odnášely opilé kamarády, si nikdo z hostů nevšímal. Tady se každý staral sám o sebe.
Spokojený majitel si přisedl ke Kanovu stolu a přinesl další láhev.
"To svinstvo nechte ležet," řekl. "Tady je něco lepšího. Tos mě teda překvapil, když mi zavolal. Já nevěřil vlastním uším. Povídalo se, že jsi navěky zašitej na nějaký neznámý planetě nebo mrtvěj."
"Na chvíli jsem se uchýlil takříkajíc do izolace," poznamenal Kan. "Co si myslíš o situaci, Joe?"
"Stojí to za starou belu. Ty zatracený Treskouni jsou vyčuraný jak mraky. Obchod je zablokovanej a spousta planet se od nás prakticky odtrhla. Jestli to bude takhle pokračovat dál, tak se Unie rozpadne dřív, než dojde k útoku."
Dlouho se pak bavili a vzpomínali.
Od sousedního stolu vstal jakýsi muž a dovrávoral k nim. Obličej měl samou jizvu. Dlouze se na Kana zahleděl a zvolal:
"Buď jsem už úplně namol, nebo se vrátil Jess!"
"Borisi, kamaráde! To tě poldové ještě nezhaftli?"
"Momentálně mi to nehrozí," zasmál se pirát. "Jsou moc rádi, že pár nezávislejch, jako jsme my, si ještě troufá do vesmíru zásobovat vzdálený planety."
"A Treskouni ti nevadí?"
"Zatím jsem ještě na žádnýho nenarazil." Naklonil se ke Kanovi a pokračoval tišeji: "Jejich loď jsem potkal teda jenom jednou."
"A podařilo se ti zdrhnout?"
Boris se lišácky usmál. "Jako obyčejně mě vyzvali, abych se vzdal. Já nejsem zpravidla nijak lačnej boje, ale poslal jsem na ně dvě střely, dřív než jejich velitel stačil dokončit větu. Treskouny to tak překvapilo, že se nepokoušeli ani uhnout."
"A pak?"

"Věř nebo nevěř, ale ta loď bouchla jak obyčejnej granát. Ani neměli čas naskákat do člunů!"
"A jaké střely jsi použil?"
"Takový ty starý, co jsem vozil už pět let. Vždyť mě znáš, já v kosmu žádný průsery nevyhledávám, a jak vidím vojenskou loď, beru rovnou roha. A když se asi tak přede dvěma roky ukázaly ty nový, rychlejší a silnější modely, tak jsem si řek, že jsou to zbytečně vyhozený prachy."
"To už nejsou BX šestnáctky?"
"Nevím, kdes byl v posledních letech," zachechtal se Boris, "ale ses pěkně pozadu. Já měl už BX sedmnáctky a ty nejmodernější jsou CY devatenáctky."
"Řekls o tom úřadům?"
"Jsem snad blbej? Letěl jsem zakázanou zónou a vracel jsem se z planety, kterou znám jenom já a ty, protožes mi dal souřadnice."
Kan si vzpomněl, že kdysi objevil jednu žhavou planetu a přenechal ji Borisovi, který tenkrát z nouze už málem pašoval drogy.
"Pořád tam jsou tak velké diamanty?"
"Kdyby tam nebylo tak horko, lítal bych tam častějc. Ale těch tři sta stupňů není žádná sláva ani v tom nejlepším skafandru."
Kan se dlouze zamyslel a kamaráda poslouchal jen na půl ucha. Potom znenadání řekl: "A nechtěl bys dělat pro mě?"

8

Sírius vystoupil ze subprostoru a detektory se daly hned do práce. Burk se na můstku obrátil na Kana.
"Máme kliku. Žádná nepřátelská loď v dohledu. Doufám, že se nám podaří dohnat čas ztracený na Zemi."
Jess si vzpomněl na první schůzku s generálním štábem. Učiněné fiasko! Nedokázali se ani dohodnout, jaký charakter by měla základna mít. Někteří dokonce tvrdili, že budovat ji nemá smysl.
I přes prezidentovo naléhání trvalo tři dny, než začali kloudně pracovat. Hlavním problémem však byla neúčinnost pozemských zbraní proti Treskounům. Velitelé eskader odmítali posílat své lodě do beznadějného boje a požadovali, aby se začalo s vyjednáváním, i za cenu potupné kapitulace.
Probíhala jednání v sekcích, konala se plenární zasedání a za deset dní dostal Kan poněkud nejasné směrnice.
Sírius za tu dobu stačil doletět na Psar a zase zpátky. Burk předal Kanovi zprávu od Maud Nilsové. Kapitán na text jen letmo pohlédl, spíš ho zajímalo cosi na druhé straně.
"Všecko je v pořádku," řekl překvapenému veliteli. "Domluvili jsme se na určitém kódu, takže mám důkaz, že vše proběhlo podle dohody."
Kan každý večer vyrážel do města, ale k Joeovi už nezašel. Sledovali ho jiní špehové a on si jich nevšímal.
Teď už si udělal jasnou představu o celkovém rozkladu společnosti. Propukaly vzpoury. Různé skupiny požadovaly, aby se všechny obranné prostředky soustředily na Zemi a Země se vzdala okrajových planet. Jiné zas žádaly především obnovení pořádku i za cenu toho nejhoršího nepořádku. Typická pozemská logika! Kan a jeho žena byli rádi, když se konečně nalodili na Síria.
"Přejdeme na oběžnou dráhu kolem planety a počkáme, až se nám Entamebové ozvou."
Kan přisvědčil a Sheldon provedl manévr podle Burkových pokynů. Po dvou obězích se rozsvítilo videorádio, ale na obrazovce se nic neukázalo. Entamebové používali pouze zvukový kanál. Jess sáhl po mikrofonu.
"Tady kapitán Jess Kan, zvláštní vyslanec prezidenta Pozemské unie. Žádám o souhlas k přistání."
"Vítejte, příteli," ozval se kovový hlas. "Nasedněte do výsadkového modulu a přistaňte sám."
Sheldon se pustil do příprav a Burk se zeptal:
"Nebojíte se, že by to mohla být past?"
"Ne, Entamebové jsou velice mírumilovní, když je nikdo neprovokuje."
Velitel mu podal krychli, jejíž povrch se ježil anténkami.

"Vezměte si tlumočníka. Zkonstruovali jsme ho podle vašeho návodu. Sám víte, že ty bytosti vysílají myšlenky, ne zvuky. Přístroj zachytí mentální tok a převede jej ve slova."
Kan chvilku váhal, ale potom přístroj přijal. Usoudil, že není nutné, aby přiznal, že je telepat a dokáže komunikovat s Entameby bez tlumočníka.
"Zůstaneme ve stálém rádiovém spojení?"
"To je zbytečné, veliteli. Zavolám, až vám budu mít co říct."
Kan nasedl do modulu na nukleární pohon, který mohl dosáhnout až třetiny rychlosti světla. Rozsvítila se zelená signálka a modul byl odpálen.
Kan opatrně klesal k planetě. Připadalo mu, že mračna nikdy neskončí. Podle rádiových instrukcí dosedl na jakémsi ostrůvku v bažinách. Vypnul motor, vylezl z modulu a učinil několik kroků. Po obloze se honila obrovská černá mračna a tvář mu bičoval déšť.
Celá planeta připomínala nesmírnou bažinu, obydlenou toliko příšerami. Nikoho by nenapadlo, že se zde skrývá rozvinutá civilizace. Pro Entameby byla tato bažina něčím jako zábavním parkem, továrny a obydlí si stavěli pod vodou a v podzemních jeskyních.
Pár metrů před ním zavířila voda a vynořila se jakási bytost. Byla to obrovská buňka metr vysoká a tři široká. Uprostřed prosvítalo temné jádro s nukleolami. Cytoplazma byla v ustavičném pohybu a vakuoly připomínaly velikánské koule. Z jádra paprskovitě vybíhala vlákna až k membráně.
Buňka se zastavila před Jessem Kanem a nukleoly jako by zatepaly. Jess vnímal, jak mu do mozku jako velice jemný záchvěv vniká myšlenka.
"Vítej, příteli. Jsem Nooz, velitel lodi, které jsi kdysi pomohl."
"Mám radost, že jste se šťastně vrátili. Přivezl jsem vám paralyzátor, který jste mi tenkrát půjčili."
"Jen si ho nech, stejně ho můžeš používat jediné ty. Takže pozemšťané z tebe udělali vyslance."
"Proč jste chtěli mě? Mohl jsi docela klidně jednat s kýmkoli jiným."
Jess Kan cítil, jak to Entameba pobavilo.
"Jistě, ale usoudil jsem, že se po pěti letech na Psaru určitě nudíš, i když máš tak roztomilou společnici. A tak jsem využil příležitosti a donutil tvé lidi, ne aby tě rehabilitovali, ale aby ti dali možnost změnit planetu, kdyby sis přál. Myslím, že jsem to odhadl správně."
"Díky, Noozi. Můžeme si nyní promluvit o mém poslání?"
"Jestli chceš..."
Kan asi hodinu vyprávěl vše, co věděl o Treskounech. Nemohl nic zakrývat, protože obě mysli byly v přímém kontaktu.
"To máme štěstí," řekl Nooz, "že na nás nezaútočili. Patrně o nás ani nevědí. Abych se vrátil k požadavku tvého prezidenta, moji druzi nikdy nebudou souhlasit s pozemní základnou, jež by zničila harmonii našeho světa a mohla by znečistit vodu, která je pro nás životní nutností. Ale dovolíme vám, abyste si na oběžnou dráhu umístili umělý satelit."
"Přesně to jsem jim navrhoval už od začátku," souhlasil Jess Kan. "Ale pak jsme zabředli do neplodných debat."
Poděkoval Noozovi a chystal se už nastoupit do modulu, když Entameb dodal: "Nevím, co nám chystá budoucnost. Možná budeme muset bojovat s těmi vetřelci z jiného vesmíru. Proto bych rád s tebou zůstal ve styku. Připravili jsme psychický zesilovač. Zamaskovali jsme ho jako primitivní přívěsek, který můžeš nosit pořád na krku."
Nooz natáhl chapadlo a podal Jessovi postříbřený řetízek s umně vybroušenou destičkou.
"Když se budeš chtít se mnou spojit, přitiskni si kov na čelo a soustřeď se. Tvé myšlenky by k nám měly dospět na jakoukoli vzdálenost. Rozhodně ho použij v ohrožení. A bude-li to v mé moci, přispěchám ti na pomoc."
Jess nasedl do modulu a zapnul motory.
Velitel Burk už čekal na můstku. Kan mu několika větami sdělil rozhodnutí Entamebů.
"Hned předám zprávu prezidentovi. Na instalaci satelitu normálně stačí týden," prohlásil velitel.
Znovu musel čelit nesmyslným námitkám generálního štábu. Velkoadmirál nakonec rozhodl:
"Veliteli Burku, Sírius zůstane na oběžné dráze kolem planety. Za týden vás vystřídá eskadra, která smontuje satelit, vysadí na něm posádku a vrátí se na Zem. Posádka se bude střídat po měsíci."

Kan se odebral do své kabiny, kde už na něj netrpělivě čekala Brit. Jeho mladá žena žila jen pro něj a velice špatně snášela dlouhá odloučení. Po radostném shledání Kan udělal pokus. Přitiskl si přívěsek na čelo a usilovně myslel na Nooze. Nesmírně ho překvapilo, když takřka okamžitě získal psychický kontakt, mnohem intenzivnější, než když byl s Entamebem v přímém styku.
"Přeješ si něco, příteli?" zeptal se Nooz.
"Pouze jsem to zkoušel. Děkuji."
Dlouho si zamyšleně pohazoval přívěskem v dlani a potom ho zavěsil Brit kolem krku. Na ní nebude tak nápadný.

10

Alfa 3 se pozorně zahleděl na přehled lodí. Velmistr mu právě dal rozkaz, aby okamžitě jednal, a při pomyšlení, že má v rezervě pouze jedinou loď, se zašklebil. Už několikrát velmistra žádal, aby zvýšil počet lodí. Velmistr se však vymlouval na to, že záložní posádkám se nedá ještě dost věřit a případné dezerce by nenapravitelně ohrozily Dílo. Jistě měl pravdu, ostatně jako vždycky, ale pro jeho muže to bude pořádný záběr. Stiskl tlačítko interfonu.
"Gama 17!" ozvalo se okamžitě.
"Uveďte A11 do stavu bojové pohotovosti. Start za třicet minut. Vaším cílem je přivést Síria k rozumu a zajmout posádku. Pomůže vám Delta 11, který je u nich na palubě." Alfa 3 dal ještě podrobnější pokyny a zakončil: "Je to vaše poslední šance. Další fiasko vám už nikdo neodpustí. Proveďte!"
***
Kana probudil hluk rozražených dveří. Na čelo mu někdo přitiskl hlaveň pistole a znemožnil mu jakýkoli neopatrný pohyb.
Nad lůžkem stáli dva Treskouni v šedých kombinézách a s reflexními přilbami.
"Oblékněte se," nařídil mu jeden. "Při prvním podezřelém pohybu ta holka shoří."
Jess pomalu vstal, oblékl se a s ním i Brit, která v ruce pevně svírala svůj vak.
Jeden vetřelec Kana osahal a sebral mu laserové pistole.
"To abyste neupadl v pokušení," poznamenal a postrčil ho hlavní jeho vlastní zbraně.
Na chodbě Kan narazil na Burka, který byl rovněž pod dozorem jednoho Treskouna. Dovedli je k výstupu, kde byl natažený tunel mezi Síriem a nepřátelskou lodí. V té chvíli se ukázal i Sheldon a za ním Gregory s ohromnou boulí na hlavě.
"Pokoušel jsem se bránit, kapitáne, ale jeden mě praštil hlavní."
"Podruhé to už nezkoušej," doporučil mu Jess Kan. "Nemáme šanci."
Burk vcházel do přechodového tunelu a vrčel: "Co se stalo, Sheldone? Službu jste měl vy."
"Vystoupili ze subprostoru asi tisíc kilometrů od nás," vysvětloval popelavý poručík. "A než jsem stačil vyvolat poplach, dostal jsem ultimátum."
"Varovat jste mě mohl!" osopil se na něj velitel.
"Já na to vážně neměl čas! Musel jsem se rozhodnout ve zlomku vteřiny. Naše smrt by nikomu neposloužila."
"V tom případě jste se zachoval moudře," uznal Burk.
Vězně vehnali do špatně větrané kabiny. Na prahu stál Treskoun v černé kombinéze, zřejmě velitel. Pohlédl na zajatce a ukázal prstem na Kana.
"Prohledejte ho!"
Dva Treskouni mu hned začali vyprazdňovat kapsy. Zakrátko vytáhli i špičku na doutníky, které se velitel okamžitě zmocnil.
"Kde jsou náboje?" otázal se suše.
Kan ukázal na krabičku, kterou držel jeden z mužů.
"V pořádku, teď je bezbranný, ostatní věci mu vraťte," zasmál se Gama 17 a dodal: "Cesta nebude zrovna pohodlná, ale nějak to už přežijete. Až dám příkaz, lehněte si na podlahu, protože přechod do našeho světa je dost drsný."
Dveře se zavřely a vězňové si mohli prohlédnout své nové působiště. Byl to vlastně skladovací prostor,

prázdný, neměli si ani na co sednout.
"Myslíte, že by šly vyrazit dveře?" nadhodil Burk.
Kan zavrtěl hlavou. "Prosím vás, jsou z plastotitanu. A navíc jediné větrání je tady tou mřížkou. Treskouni nás klidně můžou udusit jako krysy. Momentálně nám nezbývá nic jiného než čekat."
Šel příkladem a lehl si na podlahu. Brit ho napodobila a přitiskla se k němu. Pozemsky ještě mluvit neuměla, ale ledacos už rozuměla.
Rozběhly se motory.
Na můstku Gama 17 zapnul videorádio.
"Zpráva pro Alfu 3. Akce proběhla úspěšně. Na Síriu jsme nechali naše lidi. Jeden technik tam namontuje schránku pro přechod."
"Bravo!" zajásal Alfa 3. "Vraťte se, jak jsme se dohodli."
Velitel se ujistil, že loď dosáhla patřičné rychlosti, a stiskl červené tlačítko na černé schránce na palubní desce. Přechodový mechanismus byl tak uveden do chodu a o víc se Gama 17 už nemusel starat. Princip přechodu do paralelního vesmíru stejně nechápal.
Vězňům se udělalo nevolno a krátce nato upadli do bezvědomí.
***
Alfa 3 přeběhl astroport. Právě přistávala velmistrova loď a on ho chtěl pozdravit jako první. Celý udýchaný doběhl ke schůdkům.
Proč své návštěvy nenahlásí předem? pomyslel si. Nemusel bych pak tolik improvizovat.
Na ploše stáli nyní čtyři hodnostáři kategorie Alfa. Vtom se ukázal velmistr. Spokojeně pohlédl na podřízené a potom na astroport, kde nebylo jiné lodi než jeho.
"Kde je A11?" otázal se suše.
Alfa 3 se uklonil a zadrmolil: "Věž už s nimi navázala spojení, přistanou do deseti minut."
"Prima! Počkáme si na vězně ve velkém sále Rady. Ale nejdřív si ve své pracovně vyslechnu vaše hlášení." Ráznými kroky se vzdálil a hodnostáři se uctivě ukláněli.
Za necelých deset minut A11 skutečně přistála. Dva muži vyvedli zajatce, které oslepilo velké rudé slunce. Zdálo se jim, že je nesmírně blízko. Obloha byla tmavomodrá a vzduch svěží.
Jess Kan si ze zvyku prohlédl okolí a vštěpoval si do paměti sebemenší podrobnosti. Astroport nebyl velký. Měl řídící věž a čtyři hangáry.
"Člověk by řekl, že je to pozemská základna," poznamenal Burk.
Kan se pousmál a přikývl. Díval se dál. Nedaleko od nich se mezi mizernými obydlími tyčila desetipatrová budova, jejíž střecha se doslova ježila anténami. Jinak byl kolem dokola hustý les.
Mezitím se dostavili další strážci a hrubě postrkovali zajatce před sebou. Hlouček pozemšťanů přešel astroport, minul řídící věž a došel k oné vysoké budově. Vchod střežili dva ozbrojení muži.
Čekali asi půl hodiny, potom se dveře otevřely a vstoupili do prostorného sálu. Vzadu seděl na jakémsi trůnu velmistr. Na černé kombinéze měl zlatý znak představující stylizované slunce s paprsky. Kolem něj stálo deset hodnostářů rovněž v černém a podél stěn v bezvadném pozoru zhruba padesát Treskounů v šedých kombinézách. Přilby se leskly v ostrém světle a pozemšťany oslepovaly.
"Co má tahle komedie znamenat?" zabručel Gregory. "Já bych dal přednost spíš erotický šou."
Burk s Kanem se rozesmáli.
"Ticho, všiváci!" okřikl je muž po velmistrově pravici. "Náš velmistr je ochoten si s vámi promluvit."
Velmistr vstal, pohlédl na své věrné a spustil:
"Nacházíte se ve vesmíru, který je naprosto jiný než ten, který jste znali. Ať se stane cokoli, nemůžete se do svého vesmíru vrátit bez našeho souhlasu. Nazvali jsme tuto planetu Novou Zemí, neboť je a bude světem zbaveným veškeré špíny, světem čistým. Nejsme totiž nějaké stvůry z hlubin vesmíru, ale skuteční pozemšťané."
Velmistr se na chvíli odmlčel, aby posoudil, jak jeho slova zapůsobila. Všichni vězňové se tvářili udiveně, pouze Kan nehnul ani brvou.
Toho zlomím, pomyslel si velmistr. Bude se mi plazit u nohou.
"Zhnusil mě pohled na Zemi, kolébku veškeré civilizace, jak se sama hanobí, mísí se s primitivy, a proto jsem se rozhodl, že obnovím náš svět. Naším cílem je uchovat lidskou rasu, vrátit jí její původní čistotu.

Když jsme objevili Novou Zemi a prostředek, jak se na ni dostat, vytvořili jsme bratrstvo. Naše nepřemožitelné lodě brázdí Galaxii a všude rozsévají hrůzu. Na všech planetách máme přívržence, kteří představují výkvět pozemské rasy, a ti se chystají svrhnout zkorumpované vlády, jež si libují v hanebné zpustlosti. Pokud nezasáhneme, celou Pozemskou unii povedou jen zdegenerovaní humanoidi!"
Treskouni ho odměnili jásotem. Když se utišili, velmistr pokračoval:
"Nejpozději do několika měsíců převezmeme na Zemi moc a dáme Unii novou tvář. Panské rase se konečně dostane výsad, o které nikdy neměla přijít. Nastolíme nový a trvalý řád na všech vnějších planetách. Vy budete rozkazovat a humanoidi poslouchat. A potom se rozmáchneme k dobývání nových světů, jež podřídíme našim zákonům."
Tato válečnická perspektiva se setkala s nadšeným ohlasem. Velmistr rázným gestem nastolil klid a obrátil se k zajatcům:
"A vy budete mít možnost spolupracovat na našem velkém Díle. Stačí, když všechny analýzy dokážou, že vaši předkové byli čistí pozemšťané. Potom vás už jen čeká ideologické školení a přijmeme vás mezi sebe." Návrh nevyvolal mezi zajatci žádné nadšení, a proto dodal: "To mezi vámi není ani jeden pravý a dobrý pozemšťan, který by chtěl opustit budoucí raby a připojit se konečně k pánům?"
"Já," ozvalo se náhle.
"Předstupte!" nařídil velmistr.
Vystoupil onen lodník s nízkým čelem, kterého Gregory knokautoval po konfliktu s Kanem.
"Myslíte si, že můžete příslušet k panské rase?" zeptal se ho velmistr.
"Myslím, že ano. Nikdy jsem nesnášel míšence a cizince."
"Dobrá. Nastoupíte tedy do zasvěcovacího kurzu, abychom si ověřili vaši upřímnost. Ostatní budou zatím mezi otroky, dokud nepochopí správnost našich idejí."
Zajatce obklopila desítka strážců a hnala je k východu. Slunce visící nízko nad obzorem rudě barvilo průčelí domu. Vyšli na špatně vydlážděnou ulici, lemovanou bídnými příbytky. Několik místních se na ně dívalo. Byli to humanoidi s nazelenalou pletí, harmonicky vyvinutým tělem a s velkou, podivně zploštělou hlavou s maličkým nosem a poněkud širšími ústy se špičatými zuby.
Smutný průvod dospěl na náměstí a tam se zastavil. Uprostřed se tyčila primitivní šibenice, na níž se lehce pohupovala dvě těla. Jeden oběšenec byl humanoid a druhý podle kombinézy pozemšťan. Oba měli ruce spoutané za zády.
Treskoun pozemšťanům přikázal, aby se postavili před šibenicí do řady, a dodal:
"Podívejte se, jak trestáme ty, kteří se bouří."
Vystrašené pohledy zajatců ho zřejmě uspokojily, protože pokračoval:
"Nyní začne vaše pracovní převýchova. Každý den vás odvedou do lomu, kde těžíme kámen na naše obydlí. Tuto práci by lépe a rychleji zvládli roboti, ale fyzická námaha je pro vaši převýchovu nezbytná. Zařadíme vás mezi humanoidní otroky, protože nejste o nic lepší než oni. Jakékoli myšlenky na útěk pusťte rovnou z hlavy. Museli byste překonat elektrické oplocení, které se táhne kolem celého města. Ale i kdyby se vám to přece jen nějakým zázrakem podařilo, pak lesy kolem jsou zcela neobyvatelné. Žijí tam nejen šelmy, ale i tlupy divokých domorodců, kteří vás s chutí zamordují. Denně budete mít hodinu školení. Na konci každého týdne se podrobíte testu, podle kterého posoudíme, jaké jste udělali pokroky. Když budeme spokojeni, přeřadíme vás, když ne, budete i nadále pracovat mezi otroky."
Treskoun domluvil a dal podřízeným znamení, aby zajatce odvedli do velkého baráku bez oken.
Pozemšťané se zastavili na prahu. Uvnitř bylo dusno, nedýchatelno, smrad, až se jim zvedal žaludek. Stráže je však surově strčily dovnitř a zabouchly za nimi dveře.

10

Když si Kan zvykl na přítmí, začal si prohlížet vězení. Podlaha byla z udusané hlíny a posypaná napůl shnilým listím, které sloužilo zřejmě za podestýlku. Větralo se tam dvěma malými otvory těsně pod stropem.
Vzadu leželo na zemi asi dvacet zcela apatických vězňů.
Pozemšťané ještě nějakou dobu zůstali stát, potom klesli k zemi. Někteří, a byli mezi nimi i tvrdí lodníci,

propukli v pláč. Kan se beznaději ubránil a přistoupil k ležícím vězňům, aby z nich vytáhl co nejvíc informací.
Vtom se jeden vězeň posadil a vykřikl:
"To je přece kapitán Kan! Co vy tady děláte?"
Jess Kan se k němu naklonil. Viděl jakéhosi mladíka v astronautické kombinéze. Byl děsivě vyhublý.
"Býval jsem prvním důstojníkem na Andromedě, když jsme ztroskotali na Psaru."
"Bud Tyrel!" zvolal Kan. "Jak jste se sem dostal?"
"Zajali mě před půlrokem. Jak vidíte, je to tady horší než v pekle. Dvanáct hodin denně lámeme kámen a trochu najíst nám dají jen v poledne."
"Kolik vás tu je?"
"Jen sedm astronautů. Ostatní jsou mrtví, nebo se dali zlákat jejich propagandou. Treskouni jsou učinění ďáblové! Každý den musíme skandovat připitomělá hesla. A když jste vyčerpaný, máte křeče z hladu a hlava vás bolí, pak to chce zatracenou odolnost, abyste tomu nepropadl. Nakonec jednoho dne přistoupíte na cokoli za jediný příděl potravy."
"To vám věřím, Bude. Vymývání mozku není nic nového. A proč jsou tady tihle?" zeptal se a ukázal na humanoidy.
"Nechtějí se Treskounům podřídit."
Ke Kanovi přistoupil jeden humanoid.
"Tohle je Hark," představil ho Tyrel. "Je to momentálně kápo skupiny, jeho předchůdce pověsili. Jen stěží se dorozumíváme gesty. Možná se s ním domluvíte líp..."
"To uvidíme později. Uvažoval jste už někdy o útěku?"
"To bohužel nejde, kapitáne. Přes den nás ustavičně hlídají a v noci jsme tady zamčení. A tyhle dveře jsou zatraceně pevné."
"Chodí stráže na obchůzky?"
"Pochybuji. Proč by to dělaly? I kdybychom se dostali tady odtud, tak stejně je kolem města elektrický plot."
"A kde mají elektrárnu?"
"Mám pocit, že pod hlavní budovou."
Přistoupila k nim Brit. Chvíli pozorně poslouchala a v ruce stále pevně svírala svůj vak.
"Dejme tomu, že by došlo k výpadku energie, je to nepravděpodobné, ale budiž. Kam bychom pak šli?"
"Na to se zeptáme vašeho přítele Harka," odtušil zasněně Jess Kan.
Poodešel pár kroků a kývl na humanoida, aby se k němu přidal. Tyrel ho udiveně sledoval. Třeba není všechno ztracené. Vzpomněl si, že na Psaru se Jess s domorodci domluvil i bez automatického tlumočníka.
Kan se na Harka upřeně zahleděl. Domorodec ho kupodivu napodobil a tak mlčky setrvali skoro hodinu. Náhle se jejich rty začaly pohybovat, zprvu pomalu a potom stále rychleji. Nakonec oba kývli hlavou a Kan se vrátil k Tyrelovi.
"Hark je pro. Pokusíme se utéct. Skupiny jeho druhů žijí svobodně v lesích a pomůžou nám. Teď už jen zbývá najít nějakou cestu z téhle smrduté díry."
V té chvíli Brit promluvila psarsky. Tyrel z toho rozuměl jediné slovo - rox. Brit otevřela vak. Nejdřív z něj vytáhla podivnou kovovou kostku, kterou hrdě zavěsila Kanovi kolem krku, a potom mu ukázala cosi, co Tyrel neviděl.
Jess Kan se rozesmál a políbil ji na ústa, až to mlasklo. Tak neobvyklé chování v takové situaci všechny zajatce ze Síria ohromilo. Bylo jich osmnáct, včetně důstojníků.
"Kontrolujte se, proboha!" pravil Burk. "Není čas na nějaké veselí."
Kan k nim přistoupil a představil jim Tyrela. Pohled na něj nováčky zděsil.
"Rozhodl jsem se takto," pravil Kan klidně. "Uteču ještě dneska v noci."
"To je šílenství!" namítl Sheldon. "To se nám nikdy nepodaří. A navíc z toho budou tvrdé represálie."
Kapitán mu nevěnoval pozornost a pokračoval:
"Je na vás, jestli se dáte svést tou pomatenou ideologií nějakého velmistra. Pokud ovšem nedáte přednost šibenici nebo se nechcete změnit v chodícího kostlivce jako tady Tyrel. Já zvolil svobodu a

radím vám, abyste šli se mnou. Jistě, je to riskantní a jde nám o krk, ale radši zemřu, než abych hnil ve vězení."
"A nemůžeme pár dní počkat?" nadhodil Burk. "Že bychom si obhlédli terén a sledovali zvyky dozorců?"
"Nikoli, veliteli. Musíme jednat už dnes. Máte hlad, já taky. Ale síly nám ještě zbyly. Když zaváháme, budeme den ode dne slabší. Věřte Tyrelovi, příděly jsou sotva takové, abychom neumřeli hlady."
Muži na sebe váhavě pohlédli. Gregory vstal jako první. S potlučeným obličejem vypadal strašlivě.
"Dost bylo řečí, kapitáne. Já jdu s vámi. S chutí si jednoho z těch Treskounů zabiju, jen abych jim ukázal, že moje rasa je stejně dobrá jako jejich. Otec byl ze starýho ruskýho rodu a máma pocházela z Terranie III. Jsem na ni hrdý a tvrdím, že se vyrovnala kterýkoli pozemšťance."
Všichni měli dost rozumu na to, aby věděli, že je moudřejší mu neodporovat. Jeho jednoznačný přístup k věci strhl pět nebo šest lodníků.
"Asi máte pravdu, Kane," vzdychl si Burk. "Máte ale vůbec nějaký plán?"
"Všechno jsme už projednali s přítelem Harkem," usmál se Jess Kan.
"Cože?" vybuchl Sheldon. "To snad nemyslíte vážně? Přece nebudete brát toho divocha s sebou!"
Jess popadl poručíka za kombinézu, přitáhl si ho k sobě a upřeně se mu zahleděl do očí.
"Nařizuju vám," pronesl hlasem chvějícím se zlostí, "abyste se ve svém vyjadřování mírnil. Hark je naše jediná naděje, jak na této planetě přežít, pokud se nám podaří odtud uniknout. Dohodl jsem se s ním a bude mě zastupovat, ať se vám to líbí, nebo ne. Pokud do toho nechcete jít, nikdo vás nenutí. Ale jestli půjdete s námi, pak se musíte podřídit mým rozkazům."
"Dobře, kapitáne," zamumlal Sheldon. "Omlouvám se."
"Samozřejmě se podřídíme vašemu velení," přidal se Burk. "Jak si to celé představujete?"
Jess Kan vytáhl z kapsy baterku a nakreslil na zemi plán. Kývl na Harka, aby šel k nim.
"Jakmile se dostaneme z baráku, budete všichni utíkat tímhle směrem. K plotu je to nejméně kilometr. Tam se rozptýlíte. Jsou tam opuštěné domy, v nich se ukryjete. Tyrel a já se zatím pokusíme dostat do hlavní budovy a vyřadit elektrárnu z provozu."
"To se vám nikdy nepodaří," namítl Sheldon.
"To je moje věc," odsekl Kan. "Když se mi to nepodaří, tak se prostě vrátíte do vězení a dozorcům řeknete, že za to můžu já."
"A jak se dozvíme, že se vám to podařilo?" zeptal se už optimističtěji Gregory.
"Měla by zhasnout všechna světla. V tom okamžiku vyrazíte a přelezete plot. Pak už vás povede Hark."
"Jak nás dohoníte?" znepokojoval se Burk.
"Hark nám nechá jednoho průvodce."
Tyrel šťouchl do Kana a odvedl ho kousek stranou.
"Obávám se, že jsem příliš slabý, než abych mohl jít s vámi," pošeptal mu. "Vezměte si někoho, kdo vám bude víc platný. Třeba Gregoryho."
"To nepřipadá v úvahu, Bude. A vy se tady navíc přece jen trošku vyznáte."
"Byl jsem v té budově jen jednou. Na úklid. Můžu vám nakreslit plán."
Kan sáhl do kapsy a vytáhl krabičku s koncentrovanou stravou.
"Nate. Vezměte si dvě pilulky. To vám trošku pomůže. Nabídněte i Harkovi. Bohužel jich nemám dost, abych podělil všechny."
Kan se vrátil k astronautům.
"Tak co? Dáme se do toho?"
Tentokrát souhlasili už všichni.
"Váš plán je jistě bezvadný," ozval se znovu Sheldon, "ale jak se dostaneme odtud? Právě jsem zkoušel dveře a vážně jsou solidní. Nevyrazíme je, ani když se do nich opřeme všichni."
Kan si ho nevšímal, přistoupil ke dveřím a posvítil si na ně na úrovni zámku. Psarsky cosi řekl Brit. Ta se usmála a přikývla. Vyhrnula si levý rukáv a stáhla si kožený náramek z předloktí. Rázem z něj byl dlouhý proužek kůže. Gregory si vzpomněl na psarské praky.
Potom otevřela vak a vytáhla z něj krabičku z kůry, v níž bylo v mechu uloženo šest jílových kuliček. Jednu vzala, opatrně ji položila na zem, krabičku zavřela a opět ji vrátila do vaku.
Sebrala kuličku, vstala, na chvíli se zahleděla na osvětlené místo, které představovalo cíl, a roztočila

prak. Projektil zasvištěl a roztříštil se přesně na zámku.
Astronauti s úžasem přihlíželi, jak se kov zvolna rozkládá. Za necelých pět minut byl ve dveřích otvor o průměru skoro půl metru a dveře šly otevřít.
Hark se usmál a řekl cosi Jessovi. Ten mu krátce odpověděl.
"Co má tohle znamenat?" divil se Sheldon. "Vy mluvíte jejich řečí?"
"To víte, mám talent na jazyky," odvětil vyhýbavě Kan a dal znamení, aby byli zticha.
Vyšel opatrně jako první. Byla temná noc, nikde žádný podezřelý stín. Proti obloze se matně rýsovali dva oběšenci, kteří mu připomněli vážnost situace.
Dal znamení Harkovi, aby ho následoval. Vězňové se jeden za druhým kradli ven.
"Šel bych radši s vámi, kapitáne," zašeptal Gregory.
"Ne, teď pomáhej Harkovi. Kdyby k něčemu došlo, já Burkovi a Sheldonovi moc nevěřím. Jsou to sice vojáci, ale mimo můstek si nevědí rady."
S Tylerem a Brit se vydali ulicí, kterou před pár hodinami přišli.
Naštěstí nesvítilo žádné světlo. Brzy se dostali k hlavní budově. U vchodu stály i nyní dvě stráže.
"Je tady ještě boční vchod," zašeptal Tyrel. "A vede přímo do podzemí."
Tyrel šel první. Jess se jen zašklebil. I tento vchod byl hlídaný. Jinak než násilím to tedy nepůjde.
Z kovové kostky se fialově zablesklo. Poručík se ani nestačil zeptat, co se stalo, a už mu Jess zašeptal: "Cesta je volná, vpřed!"
Strážný stál nehybně jako socha. Když ho Kan míjel, odebral mu termickou pistoli a podal ji Tyrelovi.
"Použijete ji jedině na můj výslovný rozkaz. Nechceme vzbuzovat jakoukoli pozornost."
Dveře byly pochopitelně zamčené. Kan ukázal Brit prstem na zámek. Roztočila prak. Zatímco žíravina rozežírala speciální ocel, Tyrel se podíval na strážného a zeptal se: "Co se mu stalo?"
"Ta kostka vyzařuje paralyzující paprsky," vysvětloval mu Jess. "Při slabé dávce je účinek krátký a vratný. Tady jsem však musel použít maximální, smrtelnou dávku."
Dveře se tiše otevřely. Kan se opatrně přiblížil, obával se, že uvnitř bude nějaký poplašný systém. Obezřetně se kradl osvětlenou chodbou.
Tyrel ukázal na jedny dveře.
"Tam jsou zásoby potravin. Chodili jsme sem pro ně dozorcům. Od tyhle chvíle vám už nejsem k ničemu."
Kan se zamyslel. "Nejjednodušší bude postupovat stále vpřed," řekl. "Nakonec ty dveře do podzemí určitě najdeme."
Na jedněch dveřích byl nápis Reaktor a Vstup povolen pouze obsluze.
Sešli po schodech a dostali se do velké místnosti. Na stěnách byly samé měřicí přístroje. Za širokým stolem plným pak jeden technik sledoval funkci přístrojů.
Za vteřinu ho smetl paralyzující paprsek. Kan si rychle prohlédl zařízení. Z kovové skříně vedly silné kabely. Otevřel ji.
"To jsou přístupy k reaktoru. Uděláme hezoučký zkrat. Tyreli, obnažte dráty a já se zatím mrknu na reaktor."
S Brit procházel trasou, kterou používali údržbáři. Dostali se na plošinu přímo nad reaktor.
"Brit, hoď jeden rox přímo doprostřed."
Rychle se vrátili. Kan doufal, že se žíravina prožere až k jadernému palivu a že dojde k úniku radioaktivity. Reaktor tak bude na několik týdnů vyřazen z provozu.
"Tak už jsem je obnažil, kapitáne," hlásil Tyrel. "Ale jak je spojíte?"
Kan rozbil jednu židli a uchopil kovovou nohu.
"Uhněte," řekl a mrštil kusem železa.
Vyšlehl záblesk a všechna světla zhasla, až na dvě, která byla zřejmě napojena na nouzový obvod.
"Jděte už nahoru," nařídil Kan, "ale půjčte mi tu pistoli."
Rychle pokropil řídící panel a kontrolní přístroje, potom dohnal Tyrela a Brit.
Dostali se až ke dveřím, ale zatím na nikoho nenarazili. Ze tmy se však už ozývaly výkřiky.
Než vyšli z budovy, Kan jedovatě poznamenal: "Trošku jim to ztížíme."
Brit vytáhla z vaku hliněnou nádobku a podala mu ji. Kapitán se rozběhl a mrštil jí co nejdál do chodby.

Tyrel v slabém nouzovém osvětlení viděl, jak se rozbila a unikly z ní stovky našedlých tvorečků.
"To jsou tserové," vysvětlil suše Kan. "Už dvacet dní hladověli. Rychle se rozšíří po celé budově a budou hledat nějakou oběť. A teď už honem pryč!"
Proběhli hlavní ulicí. Když byli od hlavní budovy asi dvě stě metrů, Kan zpomalil, aby jim Tyrel stačil. Mladý muž jen stěží popadal dech, zavrávoral a málem by se byl skácel k zemi, kdyby ho Kan nezachytil.
"Nechte mě tady chcípnout," zasípal, "nemůžu vám stačit."
"Dejte si ještě jednu pilulku. Teď už půjdeme pomaleji. Opřete se o mě."
Kan, veden jakýmsi šestým smyslem, odbočil mezi dvě barabizny. Když zaslechli kroky, zastavili se. Čtyřčlenná hlídka byla od nich asi dvacet metrů a rychle se přibližovala. Kan ještě chvíli doufal, že je mine a nevšimne si jich. Bohužel ten první měl na vodítku dogu, která je zvětřila a rozštěkala se. Kan už neváhal, vrhl se kupředu a smetl hlídku paprskem.
Vzápětí se už zmocnil pistolí. Jednu dal Brit a další si strčil do prázdného pouzdra na opasku.
Tato nucená přestávka umožnila Tyrelovi, aby si trochu vydechl, takže mohli pokračovat o něco rychleji. Za dvacet minut dorazili ke kovovému plotu, ale teprve asi po sto metrech nalezli otvor. Byl tam vyrvaný sloup a deset metrů pletiva viselo jen kousek nad zemí. Kanovu pozornost upoutala světlá skvrna. Na zemi tam ležel Treskoun bez přilby. Hlavu měl podivně vychýlenou, jako by mu někdo zlomil vaz.
Nikde nesvítilo jediné světlo, což svědčilo o tom, že náhradní reaktor neexistuje. Kan odhodlaně překročil povalený plot a za ním Brit s Tyrelem. Po pěti stech metrech dorazili k lesu a vnikli do něj. Kanovi se příliš nechtělo postupovat hlouběji do lesa, ale vtom uslyšel zapraskat větvičku. Otočil se a zaznamenal mentální impulz. Pak spatřil jakéhosi humanoida. Vyměnil si s ním pár slov a domorodec jim naznačil, aby šli za ním.
Prodírali se lesem několik hodin. Kvůli Tyrelovi museli stále častěji zastavovat, ten nebožák se stěží držel na nohou.
Když obzor zrudl prvními paprsky vycházejícího slunce, dostali se na mýtinu, kde stálo několik primitivních chatrčí.
Všichni uprchlíci už spali, až na Gregoryho, který stále čekal na Kana. Když ho spatřil, rozběhl se k němu a pomohl mu s Tyrelem.
"Náš útěk málem skončil katastrofou," oznamoval. "Ukryli jsme se v jednom prázdným baráku, a vtom šel kolem nějakej nespavej strážnej. No a nějakej blbec zrovna v ty chvíli kejchnul. Naštěstí jsem předpokládal, že by k něčemu takovýmu mohlo dojít, a tak jsem vylez ven. Když se ten strážnej k baráku přiblížil, skočil jsem mu na záda."
"A dál?"
Gregory se usmál. "Řeknu vám, že tahle panská rasa nemá vaz o nic pevnější než my. Než bys řekl švec, bylo po všem. A potom jsem mu ulehčil od pistole." Poklepal si na opasek.

11

Alfa 5 spokojeně spal a snil o dni, kdy mu velmistr odměnou za vykonané služby předá vedení nějaké důležité planety. S protivníky i s degenerovanými humanoidy si poradí. Zřídí pro ně obrovské vyhlazovací tábory.
Vzbudilo ho hlasité bušení na dveře. Sáhl na vypínač u postele, ale nic se nerozsvítilo. Poslepu se oblékl a nasadil si přilbu. Přilbu museli nosit povinně, tak to vyžadoval velmistr. Nesměli znát jeden druhého. Brzy však tato opatření už nebudou mít smysl.
"Alfo 5, došlo k havárii v elektrárně."
"Jak je to možné?"
"To nevíme. Poplach vyvolal operátor na řídící věži. Najednou mu odešly všechny přístroje. Hned jsem na místo poslal pohotovost a vyhlásil jsem bojový poplach. Nedá se vyloučit, že je to sabotáž."
S baterkami běželi k nouzovému schodišti, protože výtahy samozřejmě nejezdily. Celí udýchaní seběhli do přízemí a spěchali chodbou k reaktoru. Zaslechli výkřiky a proti nim se vyřítili prchající technici.
Než se Alfa 5 stačil zeptat, co se děje, pocítil prudkou bolest na lýtku a instinktivně si na ně sáhl. Zvedl

se mu žaludek, když zjistil, že rozmáčkl jakýsi našedlý hmyz veliký asi jako palec. Ta potvora měla hlavu prodlouženou důkladnými kusadly, na nichž byly ještě kousky jeho kůže.
"Kde se to tady vzalo?"
Na nějaké delší uvažování však neměl čas, protože další tser se mu zakousl do levé paže.
Rázem se rozhodl.
"Evakuovat podzemí! Pošlete sem dezinfekční družstvo. Utěsněte všechny dveře vedoucí do pater!"
Treskoun doběhl do své pracovny. Byl odpovědný za bezpečnost základny, musí proto shromáždit všechny podřízené.
Teprve po dvouhodinovém zmatku se mu podařilo bilancovat. Družstvo v těžkých skafandrech zlikvidovalo tsery jedovatým plynem. Nevšimli si však, že řada tserů jim unikla větracími šachtami a rozšířila se po celé budově. Byli však izolováni a nepředstavovali už takové nebezpečí.
Alfa 5 zrovna poslouchal hlášení hlavního inženýra.
"Byla to sabotáž! Přívodové kabely jsou zničené a někdo vypálil kontrolní panel."
"Tak ho spravte!" nařídil.
"To potrvá nejméně dva dny, a ještě to bude jenom nouzové řešení. Abychom dali všechno do pořádku, potřebovali bychom nejméně týden."
Přiběhl další technik a podal inženýrovi jakýsi papír. Hlavní inženýr pod přilbou zbledl.
"Je to mnohem horší, než jsem čekal, Alfo 5. Nevím, jak se jim to podařilo, ale prorazili ochranný plášť reaktoru. Celý chladicí systém je zamořený radioaktivitou!"
"Tak tu díru zkrátka ucpěte a vyčistěte kanalizaci!"
"To nejde. Musíme demontovat celý reaktor a nemáme dostatečné antiradiační vybavení."
"Nač? Prostě tam pošlete dva chlapy, ať to opraví."
"Jenže tím je posíláme na jistou smrt!"
"Když vstoupili do našich řad, každý tím už obětoval život," odvětil chladně Alfa 5. "Máte na opravu čtyřicet osm hodin. Pokud to nezvládnete, považuji váš za zrádce Díla."
Nešťastný hlavní inženýr vyvrávoral z místnosti a po zádech mu stékal ledový pot.
Alfa 5 si zavolal velitele bezpečnostního oddělení.
"Delto 7, očekávám vaše hlášení," vyštěkl na něj.
"Nepřátelské komando vniklo západním vchodem a zabilo stráž. Nepodařilo se nám zjistit čím, protože na těle jsme nenašli jediné zranění."
"Copak ty dveře nebyly zamčené?"
"Byly, ale něčím rozleptali zámek. Rád bych zde připomněl, že jsem už dvakrát žádal o instalaci bezpečnostního zařízení," dodal Delta 7, aby se zbavil odpovědnosti.
Alfa 5 jen mávl opovržlivě rukou. "Měli jste zesílit hlídky!"
"Ale jak? Mám na všechno jen čtyřicet chlapů. Navíc patnáct je trvale vyčleněno k hlídání vězňů, kteří stejně nemají kam uprchnout."
Za hodinu Delta 7 zjistil, jak hluboce se mýlil. Se svěšenou hlavou a celý roztřesený se za úsvitu vrátil do velitelovy pracovny. Alfa 5 byl ve velice špatné náladě. Právě se dozvěděl, že nemají ani spojení s loděmi. Jsou odkázáni jen sami na sebe.
"Co zase chcete?" vyštěkl na Deltu 7.
"Vězňové utekli!" vydechl nešťastník.
"Cože?"
"Ranní směna zjistila, že dveře jsou otevřené a barák prázdný. I tam byl vyžraný zámek. Teď už je naprosto jasné, že tu sabotáž provedli vězňové, aby se dostali přes oplocení. Našli jsme místo, kudy prošli. Jeden strážný je překvapil a toho zavraždili. A potom utekli do lesa."
"Proč nevyvolal poplach?"
"Asi už na to neměl čas. Zlomili mu vaz. Ale to není ještě všechno. Zavraždili i čtyřčlennou hlídku."
"Gratuluju," řekl ironicky Alfa 5. "Vy ale máte vycvičené lidi! Šest mrtvých a nikdo se ani nepokusil bojovat. Malí kluci by se bránili lip. A kde vězňové přišli k té kyselině?"
"Možná měli pomoc zvenčí?"
"Nesmysl! Domorodci mají strach a přes plot by se nedostali. Kdo je vlastně zajímal?"

"Gama 17. Odzbrojil je a dal prohledat Kana."
"Ale ne ty ostatní! A už určitě ne tu divošku, která si říká jeho žena. To ona to měla u sebe," usoudil Alfa 5 a zaradoval se, že konečně může svalit odpovědnost na někoho jiného.
"Jaké jsou vaše rozkazy?" zeptal se neklidně Delta 7.
"Dostat uprchlíky co nejrychleji! Pošlete za nimi hlídku."
"A není nebezpečné posílat naše lidi do lesa? Můžou jim tam přichystat léčku."
"Jestli vaši muži nejsou schopni poradit si s hrstkou degenerovaných primitivů, pak si ani nezaslouží žít."
Takový argument Deltu 7 zřejmě příliš nepřesvědčil, protože se ještě zeptal: "Někteří hadi jsou mnohem nebezpečnější než vznešený a ušlechtilý lev. Můžu dostat dva helijety? Usnadnilo by nám to pátrání."
"Vezměte si, co chcete, ale chci výsledky do dvaceti čtyř hodin. A mimochodem, máte nějaké zprávy od Delty 21?"
"Nic. Patrně nás nestačil upozornit na připravovaný útěk a musel jít s nimi. Určitě se ohlásí, jakmile bude mít možnost."
"To je váš trumf. Do osmačtyřiceti hodin je chci vidět na šibenici."
Když podřízený odešel, Alfa 5 dlouho přemýšlel, potom si vzdychl a vstal. Musí informovat Alfu 3, který v nepřítomnosti Alfy 2, jenž odletěl s velmistrem, velel celé základně. Zachvěl se při pomyšlení, co ho čeká, a přísahal si, že vězňové za to krutě zaplatí.

12

Když se Jess Kan vzbudil, slunce se již sklánělo k západu. Tiše vyšel z chatrče. Brit ještě spala. Astronauti se shromáždili kolem ohně, na němž se opékala čtvrtka jakéhosi zvířete. Mark stál opodál. Kan ho pozdravil a vybídl ho, aby si vzal kus masa.
Sám mechanicky žvýkal poněkud houževnaté maso, když se ozval Sheldon:
"Jak to, že jste těm divochům dal dvě pistole, zatímco velitel a já nemáme žádnou?"
"Už jsem vám jednou vysvětlil, že v této akci je Hark mým zástupcem. Takže bylo jen přirozené, že jsme si rozdělili kořist."
"Ale takhle jsme jim vydaní na milost a nemilost!"
"To bychom byli stejně, protože bez domorodců v téhle džungli nepřežijeme. Ale uzavřel jsem s Harkem dohodu, takže můžete být klidní."
"Vy věříte slovu divocha?"
"Určitě stejně jako slovu kteréhokoli pozemšťana," odsekl Kan suše.
"Jak se vám podařilo dostat se do elektrárny?" vmísil se do debaty Burk.
Jess Kan stručně vylíčil, jak vše probíhalo, ale ani slovem se nezmínil o paralyzujícím paprsku a o tserech. Rád si nějaké to tajemství nechával pro sebe.
"A jaké jsou vaše další plány?" zeptal se potom Burk.
"Přežít a vyhnout se hlídkám, které Treskouni určitě vyšlou. Teprve později se můžeme pustit dál. Ať už jsme se tady octli v jakýchkoli podmínkách, rozhodně jsou lepší než v táboře."
Astronauti, kteří strávili v táboře už nějaký ten týden, s ním živě souhlasili.
Burk pokýval hlavou. "Řekl bych, že je to moudré rozhodnutí," vzdychl si. "Už jsem se obával, že z radosti nad prvními úspěchy se hned pustíte do další ofenzivy."
Z dálky se ozvaly motory helijetu. Hark vyskočil a dal znamení, aby se všichni ukryli mezi stromy. Sám zatím zahazoval oheň hlínou.
Helijet se blížil pomalu, aby jeho posádka mohla pečlivě zkoumat džungli. Naštěstí husté větvoví skýtalo skvělé přirozené maskování. Astronautům připadalo čekání nekonečné. Konečně se stroj vzdálil a oni se opět mohli pustit do jídla.
Hark cosi řekl a ukázal na největší chatrč.
"Co chce?" znepokojil se Burk.
"Chce mě představit náčelníkovi této obce. Mám pocit, že je to nějaký jeho příbuzný. Můj slovník je bohužel dost omezený a nevím, jestli je to strýc, nebo jen nějaký vzdálený bratranec."
Velitel se rozesmál. "Naopak bych řekl, že si vedete náramně dobře. Nikdy bych nevěřil, že je možné se

tak rychle naučit cizímu jazyku. Než jsem odletěl na Psar, četl jsem hlášení velitele Torfa. Mám pocit, že se v něm zmiňoval o tom, jak snadno se dokážete dorozumět s domorodci. Jen se podívejte, člověk by řekl, že vás už málem adoptovali!"
"Vážně si s nimi dobře rozumím. Nemají ještě zakrnělý přirozený instinkt, takže poznají, že přicházím jako přítel a že jim nechci škodit ani je okrást, což není případ všech našich druhů."
"My jim ale přinášíme civilizaci!" ohradil se Sheldon.
"Je to jen velké slovo, za kterým se velice často skrývá rabování přírodního bohatství!"
Po těch slovech Kan vstal a šel s Harkem k chatrči.
Náčelník vesnice byl již vrásčitý muž, sešlý věkem. Měl propadlý hrudník a povislá ramena, ale jeho oči byly živé a bystré. Pohlédl na pozemšťana a ukázal mu, aby si sedl na placatý kámen.
***
"Co si tam můžou povídat?" zavrčel Sheldon a podíval se na hodinky. "Už debatují přes dvě hodiny!"
"Když do tak malý obce, jako je tadle, přibyde sedmadvacet lidí, nastanou problémy, i kdyby šlo jen o zásobování," poznamenal Gregory. "Patrně žijou především z lovu a myslím, že jim budeme muset pomáhat, pokud se chceme dosyta najíst."
"Tak proč se už necvičíte s těmi jejich foukačkami? Zdá se, že nic jiného nemají," řekl jedovatě Sheldon.
"Řek bych, že ty foukačky jsou pro lov mnohem lepší než naše pistole, poněvadž zvíře spálí!"
Sheldon neodpověděl. Od té doby, co měl Gregory hodnost poručíka stejně jako on, nemohl ho usadit jako obyčejného astronauta.
Konečně Kan vyšel z chatrče. Sedl si mezi pozemšťany a připadal jim poněkud zasněný.
"Tak co je nového?" zeptal se Burk.
"Náčelník Omah nám nabídl pohostinství po celou dobu, co tady budeme. Rád bych upozornil na jeden detail. Jsou monogamní a své ženy a dcery si hlídají. Jistě jste si všimli, že z chatrčí příliš nevycházejí."
Jess Kan přelétl astronauty pevným pohledem.
"Zaručil jsem se za vaše chování. Kdyby někoho až příliš tížila samota, tak než se pokusí nějakou domorodku znásilnit, ať si vzpomene na můj slib. Běžným trestem za takový zločin je vyhnání do džungle. A protože nemůžu riskovat, aby takového provinilce dostala hlídka Treskounů, musel bych ho osobně zabít. Je vám to jasné?"
Astronauti zabručeli cosi jako souhlas. Na Kanovi bylo vidět, že svá slova myslí smrtelně vážně.
"A teď, pokud vás to zajímá, vám řeknu pár zajímavostí. Domorodci své planetě říkají Paal. V této oblasti žije několik desítek kmenů podobných tomu našemu. Dříve nebývala jejich civilizace tak chabá jako dnes. Některé vesnice byly dost velké. Každou řídil náčelník, ale měly společného velekněze, který si pravidelně všechny náčelníky svolával na jakousi radu, soudili tam všelijaké spory mezi kmeny. Bohužel poslední velekněz těšící se jisté autoritě je už mrtvý, zavraždil ho jeden ctižádostivý náčelník, který rozpoutal bratrovražednou válkou. Za pár měsíců - to už byl v celé téhle oblasti pěkný zmatek - se ukázali Treskouni. Obsadili tu největší vesnici a její obyvatele si zotročili. Nesnažili se o nějaký kontakt s ostatními osadami, rovnou vyslali výpravy, jejichž cílem bylo rozehnat domorodce do džungle. Zítra půjdou bojovníci na lov, protože jsme jim snědli všechny zásoby. Jdu s nimi, rád bych se při té příležitosti podíval na trosky velekněžova chrámu."
"Co na něm může být tak zajímavého?" divil se Sheldon.
Jess Kan se pousmál. "Zajímám se o pověry, víry a vůbec způsob života domorodých civilizací. Člověk se tak vyhne různým nedorozuměném."
"Můžu jít s vámi, kapitáne?" zeptal se Gregory. "Myslím, že mi procházka udělá dobře, protože se už koušu nudou."
"Dobrá! Vyrážíme za úsvitu."
Nabízeli se ještě další dobrovolníci, ale ty Kan odmítl.
"Není to žádný výlet. Kdyby nás šlo příliš, vyplašíme zvěř, které je tady stále méně. Ale vzhledem k tomu, že zde zůstaneme zřejmě delší dobu, možná byste si měli postavit nějaké přístřeší. Paalci vám poradí. Uvědomte si, že nás hledají a že vaše stavby nesmějí být z výšky vidět."
V té chvíli k nim přišla Brit. Odpočala si a s naprostou samozřejmostí se posadila vedle Kana.
Slunce mizelo za obzorem a ukazovaly se už první hvězdy. Paal měsíc neměl, noci byly velice temné.

Burk přistoupil ke Kanovi, ukázal na oblohu a řekl tiše. "Pořád si ještě nedokážu představit, že jsme v úplně jiném vesmíru. Zkoušel jsem identifikovat nějaké známé souhvězdí, ale marně. Myslíte si, že v tomto paralelním světě existuje i druhá Země?"
"Vědci tvrdí, že je to možné," prohlásil Sheldon. "Ale protože neexistuje časová synchronie, naše planeta je možná teprve ve stavu zrodu, anebo naopak starší o miliony let."
"Zdá se, že byste docela klidně dožil na Paalu, kapitáne," poznamenal Burk.
Jess Kan stoicky pokrčil rameny.
"Před pěti lety mě vezli do dezintegrační komory. Osud mě zavál na Psar, kde jsem měl tehdy dožít. A další náhoda mě přivedla sem. Kdoví, co nám chystá budoucnost..."
"Neříkejte mi, že odmítáte boj!" zvolal Gregory.
"Přijal jsem od prezidenta úkol a udělám vše, co je v mé moci, abych bojoval proti Treskounům. A to, nač jsem tady přišel, jen posiluje mé rozhodnutí."
"Co zmůže hrstka neozbrojených mužů proti tak dobře vymyšlené organizaci," namítl Sheldon.
"To jejich Dílo je tak jako tak odsouzeno k zániku. Cíl založený na nenávisti, násilí a rasismu musí jednoho dne ztroskotat. Bohužel než k tomu dojde, zahyne mnoho nevinných lidí. A proto je lepší stvůru zabít, dokud je ještě v doupěti!"
Kan dořekl poslední slova, vstal a šel do své chatrče. Brit byla až příliš odpočatá a nechtělo se jí spát. Přitulila se k němu a ještě dlouho mu nedovolila usnout.

13

Kan, Brit a Gregory pojedli se skupinou lovců, vedenou Harkem, kus studeného masa a vyrazili ještě před úsvitem.
Astronauti zvolna vstávali, celí rozlámaní po noci strávené pod širým nebem.
Burk poslechl Kanovy rady a pokoušel se o stavbu chatrčí.
Neměli nástroje a podařilo se jim ulámat jen příliš slabé větve. Z nich by stěží něco postavili, a tak se šel Burk poradit s náčelníkem vesnice.
Starý Omah ho obřadně přijal. V Kanově nepřítomnosti neprobíhala konverzace tak hladce, ale pomocí gest a kresbiček se Burk nakonec přece jen domluvil. Astronauti se pod vedením dvou domorodců vyzbrojených kamennými sekyrami dali do práce.
V poledne si unavení astronauti dali přestávku a posilnili se s domorodci. Práce je sblížila a zdálo se, že se mezi nimi rodí něco jako přátelství. Potom se s novou vervou dali do díla. Snad vlivem únavy, snad chvilkovou nepozorností se stalo, že nikdo nezaslechl tichý hvízdot.
Pět minut nato desítka ozbrojených Treskounů obklíčila vesnici a sehnala překvapené astronauty dohromady.
Přistály dva helijety a zajatce naložily.
Za necelé dvě hodiny astronauti a všichni domorodí muži stáli před šibenicí, na níž stále ještě viseli oni dva oběšenci.
Delta 7 si zajatce s uspokojením prohlédl. Tři nedostali, ale na ty přichystali léčku, do které zaručeně padnou.
"Svléknout!" nařídil vězňům a dozorcům přikázal: "Prohlédněte věci pečlivě. Zabavte jim všechny předměty osobní potřeby!"
Zkušenost ho poučila a už nechtěl riskovat. Neomalená prohlídka vyvolala protesty, které umlčelo pár ran bičem.
"Jsou ještě nějak moc živí," řekl Delta 7 jednomu podřízenému. "Dejte jim čtyři hodiny nepřetržitě zabrat! A napít ani najíst nedostanou, dokud nedám příkaz. Na noc je zavřete a dva je budou ustavičně hlídat. A jestli ráno bude na apelu jediný chybět, tak hned vystřídáte jednu z tamtěch mršin," řekl a ukázal na šibenici.
Treskoun zasalutoval a odklusal plnit rozkazy.
Zajatce přinutili běhat kolem prostranství. Sotva jeden z nich zvolnil tempo, dopadl mu na záda bič.
Delta 7 spokojeně vešel do budovy, aby podal hlášení Alfě 5. Naštvaně vystoupal nahoru, protože

reaktor stále ještě nebyl v provozu a veškerá energie pomocných generátorů se využívala na telekomunikace.
Na prahu kanceláře se srazil s hlavním inženýrem, který se potácel ven.
"Gama 2 není dneska nějak ve formě, co?" poznamenal, když se pozdravil s Alfou 5. "Asi je přepracovaný."
"Ten blbec to chtěl všechno zvládnout sám a slezl do reaktoru. Dostal takovou dávku, že mu zbývá už jen pár hodin života. Právě mi oznámil, že únik radiace byl zastaven a že je třeba určit jeho nástupce."
"To by snad neměl být problém. V jeho skupině je lidí dost."
"Méně, než si myslíte! Navíc další tři jeho parťáci umřou na ozáření do několika dnů! Čtyři zařvali při útoku. Velmistr mě určitě nepochválí. A jak daleko jste vy?"
"Chtěl jsem vám právě oznámit, že jsme uprchlíky dostali."
"Všechny?"
"Ne, Kan a ještě dva jsou na útěku, ale je to už jen otázka hodiny. Past na myši brzy sklapne."
"Jak jste na to šli?"
"Hodně nám pomohl Delta 21. Byl to dobrý nápad, že jste ho s nimi ještě nechal. Přesně jak jste předpokládal, před útěkem nás nestačil varovat. Doufal, že se to podaří, když se k nim přiblížil jeden strážný, ale ten Gregory ho hned zavraždil."
"Taky za to bude exemplárně potrestán," sliboval Alfa 5. "Šel tedy s nimi až do té domorodé vesnice. Včera nás informovat nemohl, protože neměl vysílačku. V noci se mu podařilo zavěsit na jednu větev kus oděvu, což upoutalo pozornost pilota. A pak už byla hračka je obklíčit."
"Doufám, že se vám stejně úspěšně podaří dostat Kana. Ten je z nich nejnebezpečnější a musíme ho co nejrychleji zneškodnit. Velmistr navíc důsledně trvá na tom, abychom ho dostali živého. Prý si ho chce vyslechnout osobně."
"Doufejme, že nám dopřeje aspoň den dva," vzdychl si Delta 7.
"Čekal bych ho spíš do čtyřiadvaceti hodin. Když odlétal, povídal, že se zase brzy vrátí."
"To by nám mělo stačit. Kdy začneme s tresty?" zeptal se Delta 7, protože dobře věděl, jak je nadřízený na takovou podívanou žhavý.
Alfa 5 se na chvíli zamyslel.
"Zítra asi nebudu mít dost času, protože máme poradu na nejvyšší úrovni. Obávám se, že se protáhne až do pozdního odpoledne. Připravte první popravy na pozítří vpodvečer. Jaký program navrhujete?"
"Nejdřív bychom měli potrestat nějakého humanoida. Nejvhodnější bude náčelník vesnice. Ten dědek Omah. Jeho smrt na všechny zapůsobí. A pak - v tom věku už moc práce nenadělá..."
"A koho z pozemšťanů?"
"Ještě váhám mezi Burkem, který odpovídá za své lidi, a jakýmsi Tyrelem. Už ho tady máme několik měsíců, dal Kanovi důležité informace a přímo se podílel na sabotáži reaktoru."
"Tak proč ne rovnou všechny tři? Všichni tři jsou vinni. Ať vězni postaví ještě jednu šibenici, ale jména odsouzených jim zatím neříkejte. Ať se o svůj mizerný život bojí až do poslední chvíle všichni a... Au!"
Alfa 5 se sklonil a rozmáčkl tsera, který ho právě kousl.
"Tyhle mrchy jsou hnusný a drzý," zanadával. "Dezinfekce byla provedena špatně a pár se jich tady ještě potuluje. Doufejme, že je nenapadne ochutnat velmistra."
Kousnutí ho rozladilo a rozmrzele podřízeného propustil.
***
Vězňové strávili velice špatnou noc, soužil je hlad a žízeň, a především strach. Zajímavé bylo, že nejlépe to snášel Tyrel.
"Měl jsem na přivyknutí šest měsíců," zasmál se hořce. "Není to poprvé, co jsem celý den bez jídla a pití. Je to nepříjemné, jistě, ale Treskouni nám zítra budou muset něco dát, protože nechtějí, abychom zařvali všichni."
"Myslíte, že nás potrestají?" zeptal se šeptem Burk.
"Je to dost pravděpodobné, veliteli. Někteří z nás zemřou, ale ostatní by neměli ztrácet naději."
"Co tím chcete říct?"
"Kapitán Kan je stále ještě na svobodě a jsem si jistý, že nám už nějak pomůže."

"Co zmůže sám nebo skoro sám proti dobře chráněné základně? Zítra ho už určitě dostanou."
Tyrel však zavrtěl hlavou. "Zachovali jsme se jako hlupáci, když jsme nerozestavěli hlídky kolem vesnice. Kan by se tak nachytat nenechal. Uvidíte, že pro Treskouny to ještě zdaleka neskončilo."
Řekl to tak přesvědčeně, že se Burk už neodvážil cokoli namítnout.
Ráno je vzbudil křik dozorců. Vyhnali je z baráků a začal dlouhý apel, kdy museli stát hodiny v pozoru. Konečně byl Treskoun, který nástup řídil, spokojený a oznámil:
"Šmejdi, odpade lidství, chtěli jste zneužít naší dobroty. Mysleli jste si, že nám utečete, ale s náma se nemůžete měřit. Normálně bychom vás měli všechny na místě popravit. Nicméně někteří dostanou milost, pokud ovšem budou hodni naší shovívavosti."
Po čtvrthodině řečí na toto téma jim přikázal: "Postavíte další šibenici, kterou brzy jeden z vás zasvětí! Hotovi budete do oběda, jinak zůstanete bez jídla!"
Nešťastníci se dali usilovně do práce. Pouze Tyrel si zachoval jistou důstojnost, pracoval pomalu a pouze když se díval dozorce. Velitel Burk ho brzy napodobil.
Do oběda byla šibenice nicméně vztyčena, ale vězňové si ještě nesměli odpočinout, protože museli sejmout oba oběšence a pohřbít je.
Teprve pak jim dopřáli pár minut odpočinku. Dva na kost vyhublí domorodci přinesli kotel mastné vody, v níž tu a tam plaval kousíček masa. Vězňové neměli lžíce ani hrnky, takže tu šlichtu museli pít z dlaní. Trochu se při tom pochopitelně strkali, a dokonce se mezi sebou pohádali. A strážci je s pobavením sledovali.
"Odporné," pošeptal Burk Tyrelovi do ucha.
"Treskouni si nezasluhují život a stydím se za to, že jsou také pozemšťané."
Velitel neměl na nějaké filozofování čas. Dozorci je už zase hnali do práce. Odvedli je do lomu.
Burk byl na pokraji sil, už nevnímal, neviděl, jenom dělal jako stroj. Naprosto ztratil přehled o čase a skoro ho překvapilo, když zjistil, že je zase v baráku. Po pravdě řečeno, nikdy by se do něj bez Tyrelovy pomoci nedostal. Žaludek mu svíraly křeče, jazyk měl vyschlý a hned upadl do hlubokého spánku.

14

Alfa 5 se hnal chodbami, jak mu to jen nožičky dovolovaly. Velmistr přiletěl jako na potvoru zrovna ten den, kdy se Alfa 5 chtěl rozptýlit věšením vězňů. Kvůli nepořádku v rádiovém spojení ho včas neinformovali o přistání a nebyl přítomen na astroportu. Teď se řítil k šéfově pracovně, která zabírala celé poslední patro. Ještě štěstí že od rána už fungoval reaktor, a tedy i výtahy. Nedokázal si představit, jak by velmistr reagoval, kdyby musel šlapat těch deset pater k sobě pěšky.
Když vešel do sálu, v němž se konaly porady štábu, zašklebil se nevolí. Několik funkcionářů už na velmistra čekalo. Takže si s ním o samotě nepromluví.
Brzy byla obsazena všechna křesla až na jedno. Dostavil se velmistr, na pozdravy zlostně máchl rukou a posadil se.
"Vysílač Nové Země třicet šest hodin nevysílal. Proč?"
Hlas měl suchý a panovačný. Alfa 5 cítil, jak mu po tvářích stékají stružky potu. Naštěstí to pod přilbou nebylo vidět. Vstal a přiškrceným hlasem vylíčil, jak došlo ke vzpouře vězňů a k sabotáži reaktoru.
Rád by následky bagatelizoval, ale věděl, že u Alfy 3 by mu neprošla sebemenší nepřesnost. Pokusil se však zakončit optimisticky.
"Vzbouřenci byli zajati až na tři, jejichž polapení je otázkou minut. Dnes začnou exemplární tresty."
"Kapitán Kan je pořád ještě na útěku?"
Alfa 5 musel přisvědčit.
"Už kvůli vám doufám, že ho brzy dostanete. O jeho zatčení chci být neprodleně informován!"
Velmistr si potom vyslechl hlášení ostatních podřízených a prohlásil: "Situace na Zemi se vyostřuje mnohem rychleji, než jsme doufali. Je mrzuté, že naše lodi zůstaly dva dny bez velení. Přesto je ještě můžeme přeskupit a zahájit útok na Terranii III. A11 okamžitě odstartuje a připojí se k eskadře."
"Není to předčasné, okupovat tak důležitou planetu?" odvážil se zapochybovat Alfa 3.

"V žádném případě. Tuhle planetu blokujeme, nemají co jíst a už se prakticky odtrhli od Unie. Navíc tam máme velice aktivní spojence."
"Naše lodě mohou neutralizovat všechny střely, ale nemají ochranu proti těžkým dezintegrátorům pozemní obrany. Hrozí nám těžké ztráty."
"Velitel místní obrany se přidal k nám. Nejenže nebude proti nám bojovat, ale ještě nám pomůže nastolit pořádek. Hodně si slibuji od psychologického šoku, který vyvolá ztráta Terranie III. To bude pro Zemi poslední rána. Masy pak budou samy vyžadovat, abychom konečně přišli a nastolili pořádek - náš pořádek!"
Velmistr se odmlčel a dodal: "Pánové, do šesti měsíců bude Pozemská unie v naší moci a započne vláda panské rasy!"
Za potlesku spokojeně odešel. Ve své soukromé pracovně elektricky uzamkl všechny přístupy a sejmul si přilbu. Ještě pár neděl trpělivosti a může odhodit tohle směšné vymódění, které má jen podněcovat představivost a chránit inkognito členů bratrstva. Díky tomu policii nikdy nenapadlo, že má co do činění s pozemšťany, a nikoli s jakousi záhadnou mimogalaktickou rasou.
***
Vězňové stáli už hodinu nastoupeni na prostranství před šibenicemi. Pak přišel Alfa 5 ve společnosti Delty 7.
"Všichni si zasloužíte smrt," pravil Alfa 5, "ale my jsme shovívaví, a tak jsme se rozhodli, že protentokrát potrestáme jen tři."
Zvolna prošel kolem řady a potom ukázal na starého Omaha. Dva strážci se ho hned chopili, spoutali mu ruce za zády a vlekli ho k šibenici.
Alfa 5 pokračoval v prohlídce a měřil si pohledem každého astronauta. Když viděl v jejich očích strach, cítil radost. Zahleděl se na muže, jehož upocený obličej prozrazoval úzkost. Pro zábavu na něj ukázal.
Astronaut se snažil strážcům vytrhnout a křičel: "Ne, ne, mě ne! Já nechtěl utýct! Jen jsem poslouchal rozkazy! Milost!"
Padl na kolena, škemral a plazil se ke svému katu. Alfa 5 ho odkopl a ukázal na Tyrela. Zklamaně konstatoval, že mladý poručík si uchoval veškerou důstojnost. Vztekle ukázal ještě na velitele Burka.
Když všichni tři vybraní stáli pod šibenicí, Alfa 5 k nim přistoupil.
"Chcete před popravou ještě něco říct?"
Burk prohlásil překvapivě silným hlasem: "Jsme vojáci, váleční zajatci. Žádám, aby se s námi zacházelo podle platných zákonů a..."
Alfa 5 se rozesmál. "Mlčte, vy verbeži! Nyní děláme zákony my."
"Zavraždit nás můžete, ale kapitán Kan nás pomstí!" vykřikl Tyrel.
"Ten bandita se brzy bude houpat vedle vás," zasmál se Alfa 5.
V té chvíli dostal Delta 7 hlášení vysílačkou. Vytáhl přístroj z kapsy a stiskl vypínač.
"Delta 21 Deltě 7!" ozvalo se jakoby z nesmírné dálky.
"Delta 7 příjem."
"Mířím na Kana a jeho komplice. Pošlete mi helijet."
"Vynikající!" zajásal Delta 7. "Za deset minut je tam. Odvezte vězně okamžitě do tábora!"
Alfa 5 hlášení samozřejmě slyšel a zvolal: "Blahopřeji! Velmistr bude spokojen. Počkáme si, až Kana přivezou. Chci, aby byl při popravě svých přátel."
Obrátil se k Tyrelovi. "Pořád si ještě myslíte, že vám ten pirát pomůže?"
Tyrel však nepropadal zoufalství.
"Vzpomínám si, že jsem kapitána už jednou viděl s magnetickými želízky. Ustavičně ho hlídal jeden polda. Polda je mrtvý a Kan žije dál. Když se mu zachce, rozmázne vás jako sviňky, což vy stejně jste!"
Alfa 5 ho udeřil do tváře.
"Jen si to užijte," řekl poručík. Z nosu a úst mu tekla krev. "Stejně vám už nezbývá moc života."
Alfa 5 o krok ustoupil. Vytáhl vysílačku a spojil se s Alfou 3.
"Delta 21 dostal Kana, můžete to oznámit velmistrovi."
"Dobrá zpráva, hned mu to řeknu. Tentokrát ho ale nepřetržitě hlídejte, protože další útěk by vás stál místo."

Alfa 5 netrpělivě pochodoval sem a tam. Pohlédl na hodinky a zjistil, že Delta 21 volal už před pětadvaceti minutami. Pohlédl na humanoida, který nehybně a odevzdaně očekával svůj osud. Napadlo ho, jestli by ho neměl dát popravit už teď, aby si nějak ukrátil čas.
Ne, chci je vidět všechny tři najednou. Abych si to vychutnal, musím se nejdřív uklidnit.
Třicet pět minut! Alfa 5 byl stále nervóznější. Při pomyšlení, že Kan znovu unikl, mu po zádech stékal ledový pot. Neměl se ukvapovat, měl počkat, až tady Kan skutečně bude, a teprve pak informovat velmistra. Ozval se zvuk blížícího se helijetu. Jako by mu spadl kámen ze srdce. Stroj rychle přeletěl tábor a provedl obrátku skoro těsně nad hlavní budovou.
Tyrel sledoval manévr. Až do poslední chvíle si uchovával naději, ale nyní viděl, že se musí vyrovnat s realitou. Ať už byl Kan jakkoli odvážný, je to pořád jen člověk a nedokáže zázraky. Poručík cítil, jak se mu zamlžuje zrak. Do očí mu vstoupily slzy.
Myslel, že je to jen optický klam, když z helijetu vyšel záblesk a řídící věž zmizela.
Následující záblesk zasáhl hlavní budovu.

15

Po půldenním pochodu Hark nařídil přestávku. Neměli dobrý den. Spatřili pouze jednu antilopu, ale příliš daleko, než aby ji zasáhli foukačkami, jimiž stříleli šipky namočené v látce podobné kurare.
"Je to k chrámu ještě daleko?" zeptal se Kan.
"Do západu slunce jsme tam. Odchýlil jsem se z cesty, protože jsem doufal, že narazíme na nějakou zvěř, ale bozi nám nejsou nakloněni."
Náhle se zastavil a zkoumal vítr. Rázným gestem nařídil ostatním, aby zmlkli, a sám zmizel v houští následován Kanem. Po několika minutách tiché chůze se přikrčil k zemi. Kan se držel těsně za ním. Hark mu ukázal na cosi mezi stromy. Byl to obrovský tlustokožec, který vzdáleně připomínal mamuta.
"To je frag," zašeptal Hark. "Jestli se k němu dostaneme blíž, máme zásobu masa na několik týdnů."
"Jak ho chcete zabít?" podivil se Kan. "Šipky mu kůží neproniknou."
"Chce to mířit na oči. To je jeho jediný citlivý bod."
Kan obdivoval odvahu humanoidů, kteří se nebáli zaútočit ani na takového obra. Zvíře nevypadalo příliš mírumilovně, naopak, vyzařovala z něj brutální síla.
"Pozor, řekl bych, že nás už zvětřil," upozornil ho tiše Hark.
Zvíře skutečně pohnulo hlavou, zaryčelo a přiblížilo se k nim o deset metrů. Cestou jen tak mimochodem vyvrátilo jeden strom.
Hark srdnatě zvedl primitivní zbraň.
"Utečte," poradil Kanovi. "Musím počkat, až se víc přiblíží."
Kan zavrtěl hlavou a ukázal na kostku kolem krku.
"Pomůžu ti," řekl.
Na nějaké další vysvětlování už neměl čas, protože frag vyrazil rychlostí, která byla vzhledem k jeho hmotnosti neuvěřitelná. Paralyzující paprsek vyšlehl. Frag se zhroutil v praskotu lámajících se větví.
Jess Kan si s úlevou otřel čelo. Jednu chvíli už se obával, že ani paprsek nedokáže takovou hmotu zastavit. Hark se po chvíli vzpamatoval, zajásal a svolal ostatní lovce.
Vrhli se na fraga a začali ho bourat.
"Jen by mě zajímalo," usmál se Gregory, "jak ho odnesou. Ten kolos musí vážit dobrý dvě tuny."
"Tak se dívej. Nejdřív si ho naporcují, pak ho na místě vyudí. Teprve pak ho odnesou."
"Jenže to potrvá několik dní. To tady budeme čekat?"
"To je ten největší frag, jakého jsem kdy viděl," oznamoval jim rozradostněný Hark. "Po návratu do vesnice to pořádně oslavíme."
"Nemohli by tvoji lidé tady pracovat, zatímco ty bys šel s námi k chrámu?"
"Proč ne! Když už nejsme na lovu, budeme postupovat rychleji."
Skupinka rovnou vyrazila. Hark šel první, za ním Brit s Jessem a na konci Gregory. Šli tak dobrou hodinu. Náhle Gregory zaklel. Zakopl o kámen a padl na kolena. Automaticky se chtěl zachytit liány visící ze stromu.

Kan se otočil a zařval: "Pozor, schovej se!" Neuvěřitelnou rychlostí tasil pistoli a vystřelil.
Gregory zareagoval automaticky a plácl sebou na zem. Plamen mu ožehl vlasy. Když se otočil, spatřil, jak se nad ním cosi svíjí a škvíří v plamenech.
"Co to bylo?" zeptal se, když celý bledý vstával.
Hark se k němu vrátil a zabručel: "Camar, moc nebezpečný. Většinou bývá mnohem hlouběji v lese."
"Co je to za hnus, kapitáne? Podle toho, jak se Hark tváří, zachránil jste mi život."
"To, co jsi považoval za liánu, byla ve skutečnosti jakási rostlinná pijavice. Parazitují na stromech a číhají na kořist. Jejich údy jsou plné jedovatých trnů, kterými oběť rychle paralyzují."
"Jak to, že je znáte?" podivil se Gregory.
"Hark mě varoval," odvětil vyhýbavě Kan. "No, radši půjdeme dál."
Gregory potřásl hlavou, odpověď ho příliš neuspokojila. "Každopádně dík, kapitáne!"
Krátce nato se dostali k troskám chrámu. Bylo to dost přehnané označení pro pár kamenů, tvořících půdorys patnáct krát deset metrů, na nichž stálo několik sloupů. Všechno už bylo zarostlé vegetací.
"Nechápu, proč vás ty kameny tolik zajímají," řekl otráveně Gregory a sedl si na povalený sloup.
Kan na to nic neřekl. Zvolna bývalý chrám obcházel a soustředěně si ho prohlížel. Pak vylezl na plošinu, odhrnul vegetaci a odhodil pár kamenů.
Něco tam chvíli dělal a potom zavolal Gregoryho.
"Pojď mi pomoct! Nemůžu hnout tady s tím trámem."
Gregory sice nechápal, k čemu to bude dobré, ale poslechl. Brzy se jim podařilo odkrýt plochu asi deseti čtverečních metrů.
Kan se zastavil, chvíli přemýšlel, potom začal oťukávat dlažbu. Jedna deska vydávala trochu jiný zvuk. Nožem ji očistil kolem dokola, ale škvíra byla příliš úzká, než aby desku mohl uchopit prsty.
"Přece musí jít zvednout," zavrčel.
"Půjčte mi nůž, kapitáne, udělám klínky," nabídl se Gregory.
Za pět minut se vrátil s několika větvemi. První pokus byl neúspěšný, ale Gregory se nevzdal a nakonec se mu podařilo zarazit dřevo pod kámen. Potom napřel veškeré síly a desku zvedl. Pod ní se ukázal černý otvor.
Kan vytáhl svítilnu a posvítil dovnitř. Spatřil dutinu vytesanou do skály, byla hluboká dva metry a poměrně dost široká.
"Trezor velekněze," zasmál se Gregory.
"Tak se do něj podíváme," odtušil Kan a skočil dolů.
V koutě se válely kůže kolem jakési bedýnky. Jess Kan ji popadl a s námahou zvedl. Za Gregoryho pomoci ji vytáhl z dutiny. Potom mu Gregory pomohl ven.
"Podívejme se, co skrýval ten dobrý kněz," řekl Gregory s úsměvem. "Možná schovával příspěvky oveček a z nás se právě stali zloději kostelních pokladniček."
Kan se chvíli díval na hrubě opracovanou truhlu. Na víku bylo cosi vyryto.
"Jako by dotyčný chtěl znázornit kosmickou loď," poznamenal Gregory. "Ale podle Harka zemřel ještě dřív, než přiletěli Treskouni."
Jess Kan přeřízl provazy, které držely víko, a truhlu otevřel. Gregory jen vyhekl.
"Propána! Těžkej dezintegrátor!" Kan vytáhl dlouhou rouru, podstavec a zásobník. Pohlédl na údaje a zjistil, že je plný.
"Tímhle dáme Treskounům pořádně do těla. Takové překvapení určitě nečekají. Teď už se můžeme vrátit do tábora."
Gregory popadl dlouhou hlaveň a podstavec a Jess Kan nesl zásobník. V noci dorazili do ležení, kde lovci ještě stále porcovali fraga.
Zapálili oheň a lesem se začala linout intenzivní vůně pečeného masa. Astronauti si sedli na zem. Ke Kanovi hned přistoupil jeden domorodec a podal mu pořádný kus masa na klacku.
"Chtějí vás uctít," vysvětloval Hark, "a tak vám nabízejí trofej. Schovali vám ten nejlepší kousek, chobot."
Kan převzal klacek a zakousl se do pečené. Přesně jak se obával, maso bylo houževnaté a vláknité. Ale protože od rána neměl nic v žaludku, byl vděčný i za to. Gregory nebyl tak vybíravý, což domorodci kvitovali se sympatiemi.

Brit se také neostýchala, a když se nasytila, natáhla se vedle Kana a okamžitě usnula. Kan ještě dlouho hleděl do skomírajícího ohně a uvažoval, co dál. Dezintegrátor byl důležitý prvek, nikoli však rozhodující, a Jess si dobře uvědomoval, že energetický zásobník není nevyčerpatelný.
Přistoupil k němu Gregory a chvíli přešlapoval z nohy na nohu.
"Ty ještě nespíš?" zeptal se ho Jess. "Vypadáš nějak ustaraně."
"Taky že jo, kapitáne. Vím, že jste mnohem prozíravější než já, ale to, že jste ten dezintegrátor našel, nemůže bejt jen tak náhodou. Jsme ztracený na planetě v paralelním vesmíru, a přesto jste chtěl navštívit chrám, jako byste věděl, co se v něm skrývá."
"Máš pravdu, Gregory, ale na vysvětlování nemáme čas. Prostě mi důvěřuj. Později ti všechno řeknu."
Gregory se usmál a přikývl.
"Však víte, kapitáne, že bych za váma šel do jakýkoli galaxie, třeba i do paralelní."
Kan počkal, až všichni usnou, potom Brit opatrně sejmul medailonek z krku. Přiložil si jej k čelu a snažil se soustředit. Skoro okamžitě navázal kontakt s Noozem. Myšlenka byla vzdálená, ale dobře vnímatelná.
"Dobrý den, příteli. Rád tě slyším. Když jsem se dozvěděl, že vaši loď dostali nepřátelé, strachoval jsem se o tvůj život."
Jess mu krátce vysvětlil, co se seběhlo.
"Pozemšťané jsou zvláštní bytosti," odpověděl Nooz. "Proč se nepodobají nám?"
"Život by byl příliš jednotvárný," poznamenal ironicky kapitán. "Možná tomu nebudeš věřit, ale ani já nejsem bez chyb."
"Stejně jsem radši, že jsem na Psaru potkal tebe než jiného pozemšťana. Zkraťme to, mám strach, že tě tahle mentální výměna vyčerpává. Potřebuješ mou pomoc?"
"Nemám možnost komunikace. Byl bych rád, kdybys mohl kontaktovat jistého kapitána Borise. Jeho loď je ve vaší sluneční soustavě už několik dní. Vyznáš se v našich vysílačích?"
"Naučili jsme se vysílat signály na vašich frekvencích."
"Výborně! Tak použij kanál 357. A předáš jim ode mě tuto zprávu..."

16

Byly asi tři hodiny odpoledne, když se dostali do blízkosti vesnice. Lovci sotva šli, maso, které nesli, bylo příliš těžké.
U zbytků fraga zůstali jen dva domorodci, aby je chránili před šelmami, než se vrátí ostatní a odnesou je.
Vtom se Mark zastavil a zneklidněl.
"Co je?" zeptal se Kan.
"Nevím, ale mám pocit, že se ve vesnici děje něco divného."
Jess se otočil ke Gregorymu. "Postav ten dezintegrátor, musíme na průzkum."
Plížili se travinami až k prvním chatrčím. Všude byl takový zvláštní klid. Se zbraněmi v ruce se dostali na náves, aniž by potkali živou duši. V té chvíli proti nim vyběhl Sheldon. Mával rukama a křičel:
"Kapitáne, to je hrůza! Krátce po vašem odchodu nás překvapili Treskouni. Obklíčili vesnici a všechny muže odvedli."
"A jak se vám podařilo uniknout?"
"Naštěstí jsem byl stranou. Schoval jsem se pak na jednom stromě a všechno jsem pozoroval. Potom zavolali dva helijety a odvezli je."
Kan mlčky uvažoval. Mark zatím něco říkal ženám.
"Našli jste v džungli něco zajímavého?" zajímal se Sheldon.
Než stačil Gregory cokoli říct, Kan prohlásil: "Máme maso na několik dní."
Sheldon se ušklíbl, vytáhl pistoli a namířil na Brit.
"Ani hnout, Kane, nebo ji sejmu. Poraďte i té vaší gorile, aby zachovala klid."
Jess Kan uposlechl.
"A teď," pokračoval Sheldon, "hezky pomalu zvedněte ruce a nesahejte na tu kostku. Nevím, co v ní je, ale nechce se mi riskovat."
"Děláte velkou chybu, že ohrožujete Brit," prohlásil mrazivě Kan. "Takovou zbabělost nikdy nepromíjím."

"Neblufujte," vysmíval se mu Sheldon. "Za pár minut budete zase za katrem."
Volnou rukou vytáhl vysílačku, přiložil si ji k ústům a nespouštěl přitom ze zajatců oči.
"Delta 21 Deltě 7."
"Delta 7 příjem."
Když spojení skončilo, Sheldon si strčil vysílačku do kapsy.
"Slyšeli jste. Za deset minut nám přijdou na pomoc přátelé. Takže vám doporučuji, abyste zachoval klid, pokud vám na vaší ženě záleží."
Jess Kan se ironicky usmál. "Sehrál jste to dobře, Sheldone. Tušil jsem, že je na Síriu zrádce, ale nebyl jsem si jist, že jste to vy. Samozřejmě to vy jste na cestě ze Psaru na nás upozornil nepřítele. To jste neměl strach, když po nás začali střílet?"
"Bylo to vypočítané riziko. Síriův štít by vydržel dva zásahy, tím by se vyčerpala energie. Velitel by pak kapituloval."
"A přesně to jste udělal, když jste byl sám na můstku?"
"Vypnul jsem detektory a přátelé se mohli lodi zmocnit bez boje."
"To vy jste při útěku kašlal, abyste na nás upozornil stráž," ozval se Gregory.
"Doufal jsem, že vyvolá poplach, ale vy jste ho zabil, dřív než stačil vykřiknout. Za tu vraždu se budete brzy houpat na šibenici."
"Jak dlouho už Zemi zrazujete?"
"Přidal jsem se k Dílu před šesti měsíci. Do roka jsme pány světa, ale to vy už nezažijete."
Poslední jeho slova přehlušil zvuk helijetu. Stroj pomalu přeletěl mýtinu. Velitele zřejmě pohled uspokojil a nařídil pilotovi, aby dosedl deset metrů od skupinky. Sám vyskočil z helijetu se třemi muži, pilot zůstal uvnitř.
"Gratuluji, Delto 21," zvolal velitel. "Takže ty kverulanty naložíme."
Sheldon v té chvíli udělal chybu, v niž Kan doufal. Sklonil zbraň a Jess Kan ho hned paralyzoval kostkou. Než si strážci uvědomili, že Sheldonova náhlá nehybnost není sama sebou, Kan se k nim otočil a mentálně nařídil palbu naplno. Tři muži se skáceli k zemi.
Gregory dal ruce dolů a otřel si pot z čela.
"Proč jste nezasáhl dřív?" vydechl. "Přiznám se, že jsem měl pořádně nahnáno."
"Sheldon měl prst na spoušti," vysvětloval Kan. "U horních končetin jsou ohýbací svaly silnější než natahovací a náhlá paralýza by měla za následek křečovité ohnutí ukazováku. Musel jsem počkat, až přestane na Brit mířit. Postarej se o něj, za chvíli se vzpamatuje. Ti ostatní budou asi po smrti, protože jsem musel nastavit maximum, abych dostal i pilota."
Doběhl k nim Mark a pomohl vytáhnout pilota z kabiny.
"Seber pistole," doporučil mu Kan, "a dej je čtyřem nejlepším bojovníkům. Budeme je potřebovat, abychom vysvobodili Omaha a tvé druhy."
Hark kývl a Jess Kan mu rychle ukázal, jak se zbraň odjišťuje a jak se s ní míří. Potom se obrátil k Sheldonovi.
"Už se probírá," hlásil mu Gregory. "Co s ním?"
"Rád bych se ho na něco zeptal."
"Nic vám neřeknu," vyrazil ze sebe pracně poručík. "Do dvaceti minut bude našim divné, že se neozýváme, a pošlou posily. Na celou posádku nestačíte."
Gregory popadl Sheldona za kombinézu, zacloumal s ním a vyštěkl: "Však já tě rozpovídám!"
Ve chvíli, kdy se rozmachoval ke smrtící facce, ho Kan zarazil.
"Máme jen pár minut. Dojdi pro dezintegrátor a já si ho zatím vyslechnu. Paralyzátor je účinnější než pěsti."
Gregory poručíka neochotně pustil a odklusal k lesu. Kan přiložil kostku Sheldonovi k nohám. Paralyzující vlna ho slabě zasáhla a vyvolala nesnesitelné křeče.
Sheldon zasténal a pak zařval jako zvíře. Za necelou minutu celý zpocený kapituloval.
"Co chcete vědět?"
"Už jste někdy pilotoval nějakou z vašich lodí?"
"Ano."

"Jak přecházíte k této planetě?"
"To nevím. Velitelé mají rozkaz letět do soustavy Entamebů. Tam je třeba nabrat rychlost blížící se rychlosti světla a stisknout tlačítko na černé skříňce, která je na všech lodích. Vynoříme se pak poblíž této planety."
"A vás nikdy nezajímalo, co v té skříňce je?"
"To nejde zjistit! Jsou zavřené a mají nástrahu. Přístup k nim má jediné zasvěcenec třídy Alfa."
Kan potřásl hlavou a zabručel: "Chytré... A jak se chráníte před jadernými střelami?"
"Ani tenhle princip neznám. Stačí prostě stisknout speciální tlačítko na panelu - a už jsme v úkrytu a vidíme, jak střela exploduje."
V té chvíli se vrátil Gregory s dezintegrátorem.
"Nalož ho do helijetu," nařídil mu Kan. "Za pět minut poletíme."
Od příletu Treskounů uplynulo teprve čtvrt hodiny. Kan chtěl využít momentu překvapení a odstartovat dřív, než se ostatní začnou znepokojovat mlčením kamarádů.
Váhavě na Sheldona pohlédl. Od poručíka se toho už víc nedozví. Bude muset dostat někoho výše postaveného.
Přistoupil k nim Mark, ukázal na Sheldona a zeptal se: "To on nás zradil a vydal Omaha vetřelcům?"
Jess Kan roztržitě přisvědčil.
"Zneužil našeho pohostinství," pokračoval humanoid. "Jsme možná divoši, ale u nás jsou zákony pohostinství svaté."
Než Kan stačil zareagovat, Hark zvedl foukačku a prudce foukl. Poručíkovi se do krku zaryla šipka. Prudce sebou trhl, chtěl vykřiknout, ale z paralyzovaného hrdla se nevydral ani hlásek. Ztuhl a obličej se mu zbarvil do fialova.
Hark pohlédl na Jesse Kana a Kan jen pokrčil rameny. Sheldon neunikl trestu.
"Dáme se do toho," řekl. "Možná se nám Omaha podaří ještě zachránit."

17

Kan přeletěl prostranství, na němž stály šibenice.
"Chystaj se pověsit Tyrela a Burka!" vykřikl Gregory, který se v jedné přihrádce zmocnil elektronického dalekohledu. "Zaútočíte rovnou, kapitáne?"
Kan zavrtěl hlavou. "Těžký dezintegrátor je při boji zblízka zbytečný a je tam nejméně deset strážců s pistolemi. Momentálně nemáme šanci. Nejdřív musíme vyvolat paniku."
Kan letěl dál k astroportu, kde stál jen Sírius a nějaká menší loď.
"To je vynikající," zajásal. "Není tu jediná bojová loď. Gregory, až ti řeknu, vypal salvu na řídící věž. Jestli mají na oběžné dráze nějakou bitevní loď, nebudou ji moct zavolat na pomoc. Potom to naper do hlavní budovy, na úrovni bočního vchodu. Dezintegrátor by tak mohl zasáhnout reaktor, který je jen patro pod zemí. Pak vpadneme na apelplac. Harku, ať se tvoji lidé připraví k výsadku."
Helijet dolétával k astroportu. Gregory otevřel dveře, stiskl mezi stehny těžkou rouru, která rozhodně nebyla dělána pro tak lehký podstavec.
"Pal!" rozkázal Kan.
S uspokojením sledoval, jak se věž řítí. Gregory vzápětí namířil na hlavní budovu. Z roury vyšel druhý záblesk a zasáhl ji na úrovni přízemí. Když se zvířený prach trochu usadil, spatřili aspoň desetimetrový otvor.
Signalizační světla na střeše zhasla. Kan neztrácel čas a řítil se k šibenicím.
Akce byla tak prudká a nečekaná, že Alfa 5 jen nechápavě civěl na mračno prachu stoupající z hlavní budovy.
Ještě než helijet přistál, Gregory odhodil dezintegrátor, vyskočil na zem s pistolí v ruce, dvěma skoky byl u Alfy 5 a vrazil mu hlaveň do břicha.
"Jestli se nechceš změnit v dřevěný uhlí, tak okamžitě nařiď svým lidem, ať odhoděj zbraně."
Alfa 5 kapituloval. "Poslechněte ho," pravil chvějícím se hlasem.
Strážní váhali, ale pohled na několik ozbrojených domorodců vedených Kanem zlomil veškerý odpor.

Pouze Delta 7 chtěl využít zmatku a pokoušel se sáhnout po zbrani. Z Jessovy kostky vyšel fialový paprsek, zasáhl ho a Delta 7 padl v mrákotách k zemi.
Ostatní usoudili, že jakýkoli odpor je marný. Honem si odepínali opasky a Brit zatím přeřezávala zajatcům pouta.
"Seberte jim zbraně!" křičel na ještě překvapené zajatce Kan. "Zavřete strážné do baráku, sundejte jim přilby a kombinézy, aby nemohli komunikovat s ostatními!"
Stalo se.
Zbyl jen Alfa 5 pod bedlivým dohledem Gregoryho. Stál proti Kanovi. Gregory mu strhl přilbu a Treskoun komicky mžoural proti slunci.
"Kolik ozbrojených mužů je v hlavní budově?" otázal se suše Kan.
Alfa 5 se pokusil o vzdor.
"Pusťte mě, vy pakáži!" vykřikl. "Za to vás dám pověsit. Opovážili jste se vztáhnout ruku na pána."
"Nechte mi ho, kapitáne, aspoň na pět minut. Já už mám těch jejich keců plný zuby," požádal Gregory.
Kan souhlasil a věnoval se svým lidem. Museli se připravit na další útok.
Gregory se pro změnu věnoval Alfě 5. Vysekl mu facku něžnou jako náraz buldozeru a hned nato druhou. Alfa 5 měl roztržený ret a o něco plošší nos.
"Nechte toho! Nemáte právo...," protestoval.
"Vždyť jste nám tvrdil, že jedině silnější má právo," poznamenal Burk. "Tak si aspoň stůjte za svým!" Pohlédl na Gregoryho a dodal: "Pokračujte, kamaráde. Nevím o nikom, kdo by si to víc zasloužil."
Po dalších šesti ranách Alfa 5 změkl.
"Nechte toho, už dost. Co chcete vědět?"
Z nosu mu tekla krev a pravá tvář mu silně zbytněla.
Kan zopakoval otázku.
"Posádka má ještě dvacet mužů a dva tanky. Navíc stovka astronautů je ve výcviku, ale určitě se chopí zbraní. Takže vidíte, že nemáte šanci," dodal Alfa 5. "Vzdejte se a já vám slibuju život..."
Přerušila ho Gregoryho facka.
"Šetři si síly. Slibuju ti, že ti zakroutím krkem, dřív než tě stačí kamarádi vysvobodit."
V té chvíli přiběhl z průzkumu Tyrel.
"Z budovy vyjely dva tanky a míří sem."
Kan ihned zareagoval. Obrátil se na skupinu osvobozených astronautů, kteří - podle vychrtlosti soudě - tu museli být zavřeni už dlouho, a nařídil jim:
"Zavřete ho k ostatním. Budete je hlídat. Vezměte si na to dvě pistole. Kdybychom museli ustoupit, tak je zneškodněte. Jen si vzpomeňte, jak se k vám chovali."
Astronauti souhlasně přikývli a chopili se Alfy 5. Treskoun z jejich nenávistných pohledů pochopil, že mu moc naděje nezbývá.
Jess Kan zatím poslal Gregoryho pro dezintegrátor.
"Postoupíme o dvě stě metrů. Skryjte se v těch chatrčích napravo. Běžte! Honem!"
První tank se přiblížil na pět set metrů, vypálil termickou střelu, která zapálila dva baráky. Vybíhali z nich hořící domorodci. Daleko se nedostali, protože další výstřel z tanku je okamžitě spálil na uhel.
Gregorymu to aspoň poskytlo čas, aby se dostal blíž. Zalehl za terénní vlnu a připravil dezintegrátor k palbě.
"Ještě chvíli počkej," radil mu Kan. "Máme poslední ránu. Musíš zničit oba tanky najednou."
První tank byl od nich už jen dvacet metrů. Věž se pomalu otáčela, hledala cíl. Konečně se v zaměřovači ukázal i druhý tank.
V té chvíli Gregory stiskl kontakt. První tank jako by se rozplynul, zatímco z druhého, který byl zasažený jen částečně, zbyla necelá pravá půlka.
Teoreticky snad mohl ještě střílet, ale osádku překvapilo použití dezintegrátoru. Čekala, že narazí jen na hrstku domorodců. Několik Treskounů se pokoušelo o útěk, ale astronauti je pobili termickými pistolemi. Nakonec zasáhli i poničený tank a zapálili ho.
"Vpřed!" zavelel Kan. "Musíme využít překvapení a obsadit budovu!"
Před hlavním vchodem strážci narychlo postavili barikádu. Hned zahájili palbu a zabili jednoho

astronauta. Ostatní astronauti zalehli a opětovali palbu.
Z termických pistolí vycházel pekelný žár. Jess Kan se doplazil k Burkovi, který si právě otíral zpocenou tvář.
"Převezměte tady velení," nařídil mu. "Kryjte mě, ale zatím neútočte. Zatímco je zaměstnáte, zkusíme s Tyrelem a Gregorym vniknout dovnitř dírou po dezintegrátoru. Při trošce štěstí se nám podaří vpadnout jim do zad."

18

Velmistr vztekle zavřel spis. Zatím všechno běželo podle jeho představ, pouze události na Nové Zemi ho poněkud rozlaďovaly. Alfa 5 je hlupák a musí se ho co nejdřív zbavit. Původně chtěl využít jeho sadistických sklonů k nastolení železné disciplíny, ale nyní se ukázalo, že to nestačí. Nedokázal pořádně dohlédnout na Kana, i když byl varován před jeho vychytralostí.
Velmistr na okamžik zalitoval, že toho piráta nedal rovnou popravit. Ale vzhledem k tomu, že se Kana podařilo zajmout, rychle tu chybu napraví. Hned dneska večer ho dá mučit a s ním i tu divošku, která je pořád s ním. Dobře vedenému výslechu nikdo neodolá. Vytáhne z něj souřadnice oné pověstné bohaté planety.
Přistoupil k velikému oknu a hleděl na astroport a na les v dáli.
Vtom pocítil pálivou bolest na lýtku. S hrůzou spatřil jakýsi obrovský hmyz, který se mu prokousal kombinézou a vytrhl mu kus masa z nohy. Překonal odpor, zamáčkl ho a odhodil na stůl. Chvíli se na mrtvolku se zájmem díval. Překvapila ho velká kusadla.
To bude určitě ten tser, pomyslel si. Jak ho sem Kan dostal? Musím připomenout údržbě, aby to tady pořádně vydezinfikovala.
Škody, které Kan natropil, se už většinou podařilo odstranit. Starosti mu však dělala smrt Gamy 2. Byl to prakticky jediný kvalitnější technik, který se přidal k Dílu. Naštěstí bude mít za pár týdnů možnost přinutit ke spolupráci všechny vědce Unie!
V duchu se opájel velikášskými sny. Opřel si čelo o sklo a hleděl do prázdna. Záblesk, který zasáhl řídící věž, ho na chvíli oslepil. Nechápavě civěl, jak vrchol věže kamsi zmizel.
Potom se zachvěla budova a všechna světla zhasla. Nečekaný útok velmistrem otřásl. Honem si nasadil přilbu. Ještě jednou se podíval oknem a uviděl dva tanky, jak míří k lágru. To nemůže být jen obyčejná vzpoura! Jako ve zlém snu spatřil další záblesk. Jeden tank zmizel a druhý krátce nato vzplál. Pochopil, že někdo zaútočil na základnu těžkým dezintegrátorem. Na obloze však nebylo vidět jedinou loď. Dál nedumal, rozběhl se k nouzovému východu a vylezl na střechu nad svou pracovnou. Neměl k dispozici žádný helijet, a tak si nasadil osobní antigravitační přístroj. Připomínal velký batoh se dvěma tryskami.
U hlavního vchodu zuřila bitva, svědčily o tom záblesky termických pistolí. Na západě se zvedalo mračno prachu. Zamířil tedy k severu. Nebyl na tento způsob přemisťování příliš zvyklý a měl co dělat, aby se nezřítil. Letěl těsně nad zemí a oklikou se mu podařilo dostat ke své lodi. Posádka byla naštěstí na palubě a velitel měl rozkaz, aby byl neustála připravený ke startu.
Velmistr vletěl přímo do vchodu. Rychle si odepnul antigrav, odhodil jej a vpadl do lodi.
Za dvě minuty už zaburácely reaktory a loď se vznesla k obloze. Velmistr své věrné opouštěl bez jakýchkoli výčitek. Když se jim podaří situaci zvládnout, brzy ho o tom uvědomí. A kdyby naopak podlehli, musí především zjistit, kdo to na ně zaútočil. Ani ve snu ho nenapadlo, že útok přišel přímo z této planety. Domníval se, že klíč je na Zemi.
Utěšoval se tím, že základnu na Nové Zemi už vlastně nepotřebuje. Za pár dní se jeho lodě zmocní Terranie III a tam vybuduje novou základnu.
Na chvíli se zamyslel. Něco ho napadlo. Jestli ten útok není dílem pozemské vlády... Co když je to zrada v jeho vlastních řadách?
Ta myšlenka ho zneklidnila a chtěl si udělat hned jasno. Spojil se s velitelem A11. Gama 17 byl jedním z nejvěrnějších a nejhorlivějších stoupenců Díla a velmistr soudil, že jemu může důvěřovat.
"Někdo zaútočil na Novou Zemi," vyštěkl, jakmile se Gama 17 ukázal na obrazovce. "Vraťte se tam a pokuste se zvládnout situaci. Kdyby to nešlo, zničte celou základnu jadernými střelami. Nikdo se nesmí

zmocnit dokumentů. Informujte mě každou hodinu!"
***
Jess Kan se opatrně přiblížil k otvoru, který vytvořil dezintegrátor. Po dveřích nebylo pochopitelně ani památky a díra sahala až pod zem. Kolem zbytku reaktoru viděl postavy v antiradiačních oblecích. Vklouzl do chodby. Dostal se do prostorné místnosti, odkud vedly různé chodbičky. Snažil se zorientovat. Vydal se jednou z nich, ale vtom někdo vykřikl a Kan se otočil.
Z jedněch dveří vyběhl Treskoun a prudce vrazil do Tyrela. Překvapený poručík upadl na zem a upustil zbraň. Jess Kan zasáhnout nemohl, protože do výstřelu mu vběhl Gregory s Brit. Treskoun už zvedal pistoli.
Náhle sklonil ruku.
"Tyrele! Co vy tady?" zvolal překvapený.
Podal Tyrelovi ruku a pomohl mu na nohy.
Jess a Gregory s prstem na spoušti sledovali Treskouna, který si právě sundával přilbu.
Tyrel se už vzpamatoval z překvapení a zvolal: "Nestřílejte, kapitáne! To je aspirant Clark."
Mladý muž s bledým vyzáblým obličejem vysvětloval: "Byl jsem zajatý současně s Tyrelem, ale neměl jsem jeho odvahu. Dal jsem se k nim, abych si zachránil holý život, ale věřte mi, že jsem přitom stále doufal, že při první vhodné příležitosti uteču."
"A co jste dělal tady se zbraní v ruce?" zeptal se ho nedůvěřivě Kan.
"Stejně jako všichni noví jsem musel být v druhém patře pod zemí. Jeden Treskoun nám přišel říct, že došlo k havárii reaktoru a že toho domorodci využili a zaútočili na nás."
"Kolik je vás tam dole?"
"Určitě stovka! Musíte si pospíšit, protože Treskouni vydávají zbraně a někteří nováčci se k nim skutečně přidali. Nebudou váhat a klidně budou střílet na staré kamarády."
"Kudy chtějí vyjít ven?"
Clark se rozběhl ke dveřím vedoucím na široké schodiště. Kan se k němu přidal a jeho přátelé taky.
"Pozor!" varoval je Clark. "Jsou to první dveře doprava. Je vás na ně ale málo. To si nemůžete zavolat posily?"
"Myslíte jako kosmickou eskadru?" zachechtal se Gregory. "Nechte to na kapitánovi!"
V té chvíli se dveře otevřely a v nich se ukázaly dvě postavy v přilbách. Jess Kan je rovnou paralyzoval a vrhl se kupředu. Před ním byl velký sál, v němž probíhala horečná činnost. Přítomní muži se kvapně vyzbrojovali.
Přejel místnost paralyzujícím paprskem. Všichni rázem ztuhli. Pak opatrně vešel dovnitř a přesvědčil se, že zasáhl skutečně všechny. Na takové množství osob kostku ještě nikdy předtím nepoužil.
V té chvíli napřáhl zbraň Treskoun, který se skrýval za dveřmi, a tím odolal paralyzační vlně. Než však stačil stisknout spoušť, dostal sám zásah.
Brit se bojů sice nezúčastnila, ale ustavičně dávala na Jesse Kana pozor. Jakmile za ním spatřila podezřelý pohyb, neváhala a vystřelila.
Kan se prudce otočil a usmál se na ni.
"Je ďábelsky rychlá," vydechl Gregory. "Když je Brit nablízku, setsakramentsky bych si rozmyslel na vás útočit."
Clark civěl na sál plný nehybných těl. Jess Kan ho vzal za ramena a zatřásl s ním.
"Jsou jenom ochromeni. S Tyrelem je odzbrojte a spoutejte. Ty, kteří se k nim dali z hladu, si vytřídíme později," poznamenal ironicky. "Kudy se dostaneme k hlavnímu vchodu? Musíme rychle na pomoc Burkovi, protože mu už určitě dochází munice."
"Musíte o dvě patra výš," vysvětlil mu Clark, "a pak jděte podle červených šipek jako na zasedačku. Ale pozor! Mám pocit, že z ní Alfa 3 udělal velitelské stanoviště!"
Jess Kan se rozběhl a za ním Gregory s Brit. Prudce se zastavil, když spatřil dva Treskouny v černých kombinézách střežící jakési dveře. Naštěstí myšlenka bývá rychlejší než pohyb a paralyzující paprsek je zasáhl, dříve než stačili sáhnout po zbrani.
Gregory cestou sebral jednu pistoli, aby v případě potřeby mohl střílet oběma rukama.
Kan pootevřel dveře a slyšel: "Nepřítel už nepostupuje, Alfo 3, klesla i palebná síla. Máme proti sobě jen

malé družstvo, patrně nějaké komando. A co když je to jen vzpoura zajatců?"
"Ale kde by vzali těžký dezintegrátor? Ten nemáme ani my."
Kan dál nečekal, rozrazil dveře a pokropil sál paralyzujícími paprsky.

19

Večer toho dne, tak bohatého na události, Kan svolal poradu do velmistrovy pracovny. Sám do ní vstoupil první s Brit a na chvíli se zahleděl velikým oknem na oblohu posetou hvězdami.
V místnosti svítily jen dvě lampy napájené energií z náhradního generátoru. Brit ukázala na mrtvolku tsera na stole.
"Takže se jim podařilo dostat se až sem!" řekla radostně.
Kan se zahleděl na kusadla, která ještě svírala pár černých vláken a kousíček kůže.
"A tenhle měl dokonce tu čest pochutnat si na velmistrovi!" poznamenal ironicky.
Potom zvážněl. "Miláčku, zachránila jsi nám život a nedivil bych se, kdyby ti vzdala hold i Pozemská unie. Díky tobě se podaří ušetřit tisíce životů a řada pozemšťanů se nikdy nedozví, co by je čekalo."
Přitulila se k němu. "Nedělala jsem nic jiného, než že jsem tě všude následovala, jak se sluší a patří na správnou Psarku."
"Nápad vzít s sebou rox a tsery byl prostě geniální. Tvá přirozená vynalézavost úplně vykolejila ty, kteří se už považovali za pány Galaxie. Běžné detektory odhalí všechny skryté zbraně, protože jsou kovové. Ale kameninu a hliněné kuličky odhalit nedokážou."
Kan si sedl do křesla vyhrazeného pánu pánů, natáhl si nohy a na okamžik zavřel oči. Když se mu podařilo paralyzovat štáb, události probíhaly až neuvěřitelně snadno. Zaskočená obrana neměla jinou možnost než se vzdát. Nejvíce času zabralo prohledávání budovy místnost po místnosti a nahnání všech Treskounů do podzemí, v němž zřídili provizorní věznici.
Kan dovolil bezpečnostní skupině, aby dokončila práce na poškozeném reaktoru. Byl už k nepotřebě a technici ho zalili betonem.
Když euforie z vítězství trochu odezněla, rozdělil další úkoly. Především bylo třeba práci zorganizovat. Omah a Mark mu vyjádřili své díky za porážku vetřelců, ale mermomocí se chtěli vrátit do vesnice. Zřejmě se chystali uspořádat velkou oslavu s fragem jako hlavním chodem.
Kan otevřel oči a vzdychl si. Čekalo ho moře práce. Nemohl se zbavit pocitu nejistoty. Kdyby tu teď přistála nějaká nepřátelská loď, pozemšťané by už neměli možnost se bránit.
Na pracovním stole ležel silný spis, který tam velmistr zanechal při útěku. Jess Kan ho otevřel a dal se do čtení. Brit někam odešla a za půl hodiny mu přinesla jednu konzervovanou dávku potravin.
"Víc jsem nenašla," řekla. "Nedá se říct, že by si ti páni potrpěli na dobré jídlo." Kan roztržitě jedl a dál si četl v tom spisu.
Přiběhl Burk, celý udýchaný po zdolání deseti pater. Zhroutil se do protějšího křesla, otřel si zpocené čelo a hlásil: "Jak jste mě požádal, prohlédl jsem Síria. Je v bezvadném stavu a má dostatečné zásoby energie. Jenom se musíme trošku podívat na letový počítač. Namontovali k němu tu černou skříňku a potom ji zase odmontovali. Pro jistotu jsem tam nechal několik mužů, kteří prověří loď podrobněji. Kdybychom nebyli ztraceni v paralelním vesmíru, mohli jsme do hodiny startovat."
"Dálkové detektory jste zapnuli?" přerušil ho Kan.
"Samozřejmě. Jeden astronaut u nich sedí a má nahlásit cokoli nápadného." Burk si poklepal na kapsu s vysílačkou. "Ani bych nevěřil, že ještě před pár hodinama jsem čekal, že mě pověsí. Pro mě jste zázračný muž. Kde jste objevil ten dezintegrátor?"
Jess Kan už mu nestačil odpovědět, protože mezitím dorazili Tyrel s Clarkem.
"Úkol splněn, kapitáne," prohlásil pyšně. "Clark mi pomohl dát dohromady asi patnáct mužů, kteří se k nim dali jedině z hladu. Pro jistotu jsem je však rozhodil. Vytvořil jsem tak tři družstva, která se budou střídat v hlídání vězňů. Dneska v noci můžeme klidně spát."
"Zásoby jsou dostatečné?"
"Tady máte seznam. Vydržíme nejmíň čtrnáct dní. Pak musíme požádat o pomoc Paalce."
To už se dostavil Gregory a hnal před sebou nějakého Treskouna. Muž byl bez přilby. Byl vysoký a

plavovlasý a měl bleděmodré tvrdé oči. Opovržlivě se na astronauty podíval.
"To je Alfa 3," představil ho Gregory a šťouchancem ho postrčil doprostřed místnosti. "To on tady velel za nepřítomnosti velmistra a Alfy 2, který odletěl na Terranii III."
"Ty se tu už nějak vyznáš," konstatoval s úsměvem Kan.
Také poručík Gregory se zasmál. "Vrátil jsem se za přítelem Alfou 5, který tak ochotně odpovídal na vaše otázky, kapitáne. Poznal jsem ho velice snadno. On jediný měl hubu nakřivo. Příjemně jsme si popovídali a on mi hned prásk tady toho, že byl odpovědnej za celou základnu."
"Ochotně?" poznamenal Kan.
Gregory se zatvářil skromně a pohlédl na své lopaty. "Levou tvář má pořád ještě menší než pravou, ta disproporce se nedala srovnat."
Kan se obrátil k Alfě 3. "Výtečně, v tom případě si můžeme vážně promluvit. Jak se jmenujete?"
"Do toho vám nic není," odsekl blonďák povýšeně. "To vaše vítězstvíčko, za které vděčíte jedině překvapení, vám ve skutečnosti k ničemu nebude. Nejpozději za pár dní přiletí jedna z našich lodí a pak se uvidí, jestli ten váš slavný paralyzátor dokáže odolávat jaderným střelám."
"Vaše flotila se momentálně shromažďuje v prostoru Procyonu a chystá se k útoku na Terranii III. Takže máme aspoň několik dní klid. A kdyby nám přece jen hrozilo nebezpečí, odletíme na Síriu."
"Ale kam?" zeptal se posměšně Alfa 3. "Nezapomínejte, že jste v paralelním vesmíru. Jen já vím, jak se dostanete do svého světa. A věřte mi, že nebudu mluvit tak snadno jako ten zbabělec Alfa 5. Ani ta vaše gorila s tím nic nenadělá."
Gregory dopáleně vstal a zvedl ruku.
"Ještě chvilku, prosím," zastavil ho Jess. "Ještě si musíme vážně promluvit."
Gregory se na Alfu 3 znechuceně podíval a zase se posadil.
"Máte pravdu, ten paralelní vesmír je problém," přiznal Kan. "Ale možná to půjde zařídit velice snadno."
"O tom upřímně pochybuji," poznamenal Alfa 3. "Ledaže byste bezpodmínečně kapitulovali."
"Drzej ale je!" vybuchl Gregory. "Kapitáne, prosím! Nechte nás na pět minut mezi čtyřma očima. Víc nechci!"
Jess Kan jako by zaváhal. Alfa 3 se poprvé polekal.
"Jestli se mě ten troglodyt dotkne, spáchám sebevraždu! Všichni máme kapsli s jedem."
"Tak si ten bonbónek klidně rozkousněte, když máte chuť," odvětil nevzrušeně Kan. "Aspoň se tak vyhnete dezintegrační komoře."
"Tím však své přátele odsuzujete k tomu, že už nikdy nespatří Zemi," zablekotal Alfa, kterého očividný Kanův nezájem vyváděl z míry.
Kan se na něj náhle upřeně zahleděl.
"Tak poslouchejte. 22-25-39-82-34-33," pronesl.
Jak číslice pokračovala, obličej Alfy 3 se stále víc protahoval.
"To není možné," vydechl. "Nikdo neznal..."
Burka Treskounova reakce překvapila a zeptal se: "Co je to za kód, kapitáne?"
Jess se rozesmál jako člověk, kterému se podařil výtečný vtip. "To je začátek galaktických souřadnic Paalu!"
"A co paralelní vesmír?"
"Je to jen jeden obrovský bluf," vysvětloval Jess. "Paal patří do našeho vesmíru, ale je dost daleko od Země, skoro ztracený v jednom rameni Galaxie. Jenže to netušili ani jejich piloti, což svědčí o tom, že jsou to jen průměrní navigátoři. Ta jejich slavná černá skříňka je jen obyčejné přídavné zařízení k palubnímu počítači. Velitelé jejich lodí měli rozkaz dostat se do soustavy Entamebů, protože elektronický mozek je odtamtud naprogramován k subprostorovému letu k Paalu. To je vše."
Alfa 3 pochopil, že jeho poslední naděje se zhroutila. Komičnost situace si jako první uvědomil Burk.
"Jak jste na to přišel?"
"Věděl jsem to od prvního dne, co jsme tady přistáli. Stačilo mně podívat se na domorodce!"
"Ale ti vám přece nedali souřadnice!" zvolal Tyrel.
"A jak jsem si tedy opatřil těžký dezintegrátor?" zasmál se Kan. "Věděl jsem, že je v tom starém chrámu schovaný. Protože jsem ho tam prostě a jednoduše asi před osmi lety pomáhal velekněz schovat."

Všichni na něj vytřeštili oči a Kan pokračoval: "V té době jsem objevil Paal tak trochu náhodou. Magström v subprostoru mě zahnal do těchto končin a já musel hledat nějakou planetu podobnou Zemi, abych opravil loď. Mohl jste to vytušit, Tyrele, když jste viděl, jak se kontaktuji s Harkem. Vy si myslíte, že mám talent na mimozemské jazyky, ale kdybych neměl předtím delší kontakt s humanoidy, nikdy bych nezvládl paalštinu tak snadno."
"Ale proč jste jim tady nechal dezintegrátor?" zeptal se Burk.
Kan dostal další záchvat smíchu.
"Vzpomeňte si, veliteli! Před dvěma lety jedna loď Společnosti pro galaktický průzkum chtěla násilím prosadit svou autoritu proti hrstce domorodců. Sám jste se smál tomu, jak velitele lodi překvapilo, že mu ji poškodili dezintegrátorem. I tady jsem domorodce varoval před chováním jistých pozemšťanů. Bohužel občanská válka Paalce rozdělila, velmistr byl zavražděn a nestačil už svěřit tajemství svému nástupci."
"A jak to, že vás domorodci nepoznali?"
"Přistál jsem totiž asi o padesát kilometrů dál na východ v jiné vesnici."
"Takže můžeme poslat depeši na Zemi," konstatoval Burk. "Za pár dní nám přiletí na pomoc eskadra."
Kan jeho optimismus zchladil. "Situace je mnohem složitější, než si myslíte, veliteli. Jen si přečtěte tento spis a zjistíte, že Treskouni infiltrovali celou armádu. Co když naši depeši zadrží někdo z jejich stoupenců? Ne, věřte mi, je třeba dát zprávu přímo prezidentovi, ale nejdřív musíme odhalit velmistra."
Obrátil se k bledému a již ne tak sebevědomému Alfovi 3.
"Jistě jste již pochopil, že mě ta vaše tajemná hra příliš nezajímá, ale třeba byste nám mohl prozradit, kdo je vlastně váš vůdce."
"To nevím," odpověděl hbitě Alfa 3. "Naše síť je příliš rozvětvená a ustavičně nosíme přilby, abychom si uchovali inkognito."
Kan se na něj dlouze zahleděl a Treskoun uhnul očima.
"To je vaše první velká lež," poznamenal kapitán. "A na lhaní nemáte příliš velké nadání. Nevěřím, že by velmistr zbudoval organizaci a nedůvěřoval aspoň svým nejbližším spolupracovníkům. Až se vrátíme na Zemi, podrobíte se psychosondáži."
"To nikdy!" vykřikl Alfa 3 a prudce vstal. "Nikdy nezradím spravedlivou věc!"
Než stačil Gregory zasáhnout, dal si ruku k ústům a stiskl zuby. Jeho tělo se zachvělo v křečích a obličej mu zfialověl. Pak se zvolna, jako ve zpomaleném filmu, skácel k zemi.
Jess Kan se podíval na mrtvé tělo a řekl: "Bylo to pro něj jediné řešení. Aspoň si stál za svým. Muž, který je ochoten zemřít za svůj ideál, ať už je jakýkoli, si zaslouží naši úctu."
"Škoda že jsme se ho nestačili zeptat na ten jejich ochranný štít," litoval Burk.
"Tímto detailem se budeme zabývat později," řekl Kan.
"Jestli znáte souřadnice Paalu," ozval se znovu Burk, "proč rovnou neodletíme?"
"Tuto možnost musíme považovat za poslední východisko, protože nemůžeme odvézt všechny zajatce. Nevíme, kdo z nich je skutečně oddaný tomu jejich Dílu a kdo k nim přestoupil z hladu a podobně. Nemůžeme je tady nechat pohromadě. Jedině psychosonda nám pomůže oddělit zrno od plev."
"Ale když tady zůstaneme," nevzdával se Burk, "jsme vydáni na milost a nemilost první nepřátelské lodi. Velmistr sem určitě pošle loď, aby znovu dobyla základnu."
"Možné to je," připustil Kan, "ale stačí nám dvacet čtyři hodiny. Potom se pokusíme zmizet. Zatím si všichni zasloužíme pořádný spánek."
Návrh byl jednomyslně přijat. Muži byli značně vyčerpáni. Zvláště Tyrel, který se držel na nohou už jen silou vůle. Burk měl pocit, že za tento den zestárl o deset let. I Jess Kan se už jen stěží hýbal a cítil, že mu to přestává myslet. Pouze Gregory vypadal svěže.
"Vrátím se na loď," rozhodl Kan. "Kdyby došlo k poplachu, chci být na místě, abych identifikoval nepřítele."
"Jdu s vámi," řekl Burk. "Bude lepší, když budu na lodi i já." Předal vysílačku Tyrelovi. "Od této chvíle přejímáte velení nad touto budovou."
***
Jess Kan vzal Brit kolem pasu a zvolna přešel astroport. S požitkem se nadechoval svěžího, voňavého

nočního vzduchu.
Burk ukázal na oblohu posypanou hvězdami.
"Ale stejně jsem rád, že naše staré dobré Slunce je někde tamhle. Ta historka s paralelním vesmírem mi naháněla strach."
Kan zamířil rovnou na můstek. Astronaut, který seděl za řídícím pultem, nespouštěl oči z obrazovek.
"Během mé služby se nic mimořádného nestalo, pane kapitáne!" Odmlčel se a dodal: "Nějak jsme dost dobře nepochopili, co se stalo dnes odpoledne, ale jsme přesvědčeni, že nebýt vás, tak bychom byli ještě pořád zajatci. Viděl jste, v jakém stavu byli ti chudáci, co je věznili už několik měsíců? Ti lidé jsou blázni!"
"Spíš fanatici, ale to je skoro totéž."
"Každopádně jsem rád, že vám můžu poděkovat jako první. Po hospodách jsem o vás hodně slyšel, pane kapitáne. Ale teď budu o vás povídat i já a všem řeknu, že skutečnost je mnohem úžasnější než legenda."
"Děkuju, ale bohužel nejsme ještě na Zemi."
Kan přistoupil k vysílačce a přeladil ji.
"Čekám zprávu na kanálu 357. Jakmile přijde, dejte mi vědět do kabiny."
"Rozkaz, pane kapitáne. Normálně se tahle frekvence nepoužívá. Nemám hlídat i ostatní?"
"To je zbytečné. Dobrou noc!"

20

Velmistr se vracel do svého pozemského bydliště s jistými obavami. Jakmile však navázal kontakt s oficiálními místy, hned se mu vrátila sebedůvěra. Nikdo zřejmě nevěděl o nějakém útoku na Novou Zemi. Naopak, všechny momentálně zaměstnávala situace v soustavě Procyonu. Už deset dní se žádná pozemská loď nemohla přiblížit k Terranii III, protože lodě Treskounů každého opovážlivce okamžitě zničily. Navíc občasné zprávy, které z této planety ještě přicházely, byly skutečně alarmující. Stále častěji tam propukaly nepokoje a zoufalé obyvatelstvo volalo po vládě silné ruky, kterou by řídil nějaký voják, který by nastolil pořádek a zahájil jednání s těmi, jimž si už netroufali říkat Treskouni.
Velmistr si zamnul spokojeně ruce. Zanedlouho mu bude patřit Terranie III. Jenže tím víc ho štvala epizoda s Novou Zemí.
Vsadil bych se, pomyslel si, že v tom měl prsty zase ten zatracený Kan. Je-li tomu tak, pak Gama 17 to brzy napraví, i kdyby měl kvůli tomu vybombardovat celou oblast.
V dohodnutý čas se rozsvítila obrazovka.
"Tady Gama 17."
"Poslouchám."
"Přechod bez problémů. Za dvacet minut se vynoříme poblíž Nové Země."
Velmistr spokojeně vypnul spojení. Sundal si přilbu a vysvlékl se z černé kombinézy. Čekaly ho důležité schůzky a ještě několik měsíců se nesmí prozradit.
***
Kana vzbudilo volání z můstku. Pohlédl na hodinky a zjistil, že se blíží východ slunce.
"Něco se vynořilo na 212, asi padesát tisíc kilometrů odtud," hlásil dozorčí. "Zaměřili jsme tím směrem všechny detektory."
"Už jdu," odpověděl Jess a navlékal se do kombinézy.
Rychle si zapnul opasek a s paralyzační kostkou v ruce se rozběhl k můstku. Ještě na chodbě se srazil s Burkem.
Na můstek přiběhli prakticky současně.
"Podívejte se," ukazoval astronaut na obrazovku. "Jsou to určitě Treskouni."
Jess Kan tlumeně zaklel a stiskl komunikátor. Tyrel okamžitě odpověděl rozespalým hlasem:
"Rozkaz, kapitáne."
"Vyhlaste poplach. Pořádně zamkněte zajatce a rozptylte se po lese. Nezapomeňte si vzít zásoby. Pokuste se dostat do Omahovy vesnice. Gregory vás povede. Kdyby se něco dělo, dám vám vědět na

stejné frekvenci. Konec!"
"Co můžeme dělat?" zeptal se pobledlý Burk.
"Získat čas, abychom mohli utéct," vzdychl si Jess. "Držte se, pojedeme z kopce!"
Nastartoval motory a netrpělivě čekal, až dosáhnou maxima.
"Doufám, že nechcete bojovat!" vykřikl Burk. "Naše střely jsou přece k ničemu!"
"Jenom je chci trošku odlákat, aby rovnou nebombardovali základnu."
Sírius se vznesl do atmosféry vší silou týraných motorů. Akcelerace vmáčkla muže do křesel. Počítali vteřiny.
V ionosféře přešel Kan na oběžnou dráhu kolem Paalu.
Rozsvítilo se videorádio a na obrazovce se ukázal Treskoun v přilbě.
"Sírie, okamžitě přistaňte na základně!"
Kan se posadil před obrazovku.
"Zmocnili jsme se základny," pravil. "Jestli na nás zaútočíte, zabijete všechny své druhy, kteří jsou našimi zajatci."
"To se nedá nic dělat," odvětil suše Gama 17. "Když nedokázali padnout v boji, nezaslouží si žít."
"Alfa 3 a Alfa 5 jsou však vašimi nadřízenými," nevzdával se Kan, aby získal aspoň pár drahocenných vteřin. "Než je zabijete, měl byste o tom říct aspoň velmistrovi."
"To je zbytečné," odsekl Gama 17. "Už jsem dostal rozkazy."
Kan jako by zaváhal a Treskouna potěšilo, že evidentně znejistěl.
"A jaké by byly podmínky, kdybychom se vzdali?" zeptal se posléze Kan.
"Žádné podmínky! Prostě bezpodmínečná kapitulace. Máte na to minutu."
Už několik sekund blikala jedna kontrolka, ale nikdo jí nevěnoval pozornost, protože všichni upírali oči na Treskouna.
Když obrazovka zhasla, Jess Kan spatřil signál a popadl mikrofon.
"Jessi, ozvi se. Jessi, poslouchám!" opakoval naléhavý hlas.
Kan potěšeně vykřikl: "Borisi! Kamaráde! Už jsem ani nedoufal, že se ukážeš!"
"Jakmile mi to ten Entameb řekl, vyrazil jsem na cestu. Před pěti minutama jsem vystoupil ze subprostoru. Tak co se děje?"
"Jsme v pěkný rejži. Jsem na nízké oběžné dráze se Síriem a v zádech mám Treskouna. Zaútoč na něj a pokrop ho. Já se ho zatím pokusím zaměstnat. Doufejme, že tě hned nezpozoruje."
V té chvíli se videorádio znovu rozsvítilo.
"Minuta uběhla," pravil Gama 17. "Tak co?"
Jess Kan prudce stiskl několik tlačítek a Sírius odpálil čtyři střely.
"Tady ji máte!" zařval. "Radši umřeme svobodní v kosmu, než aby jsme chcípali v lágru! Na něco takového mohli přijít jedině šílenci. Naplňovalo vás hrdostí, když jste šel kolem baráků, kde umírali lidi proměnění v živý kostlivce?"
Gama 17 sebou trhl. Kan se dotkl jeho citlivého místa.
"Jsem voják a poslouchám rozkazy," odvětil. "Do pozemských záležitostí jsem se nikdy nepletl."
"Ono je vždycky jednodušší schovávat se za rozkazy, co?" opáčil Kan.
Gama 17 pohlédl na obrazovky a konstatoval, že poblíž jeho lodi vybuchly čtyři střely.
"Teď jste se tedy přesvědčil, že nás nedostanete," řekl, "takže se snad vzdáte, ne? To je poslední varování."
"Nikdy," prohlásil Kan. "To vaše Dílo je stejně odsouzeno k zániku. Sejdeme se tedy v pekle, kde se už bude opékat váš přítel Alfa 3."
Gama 17 se sebezapřením odpálil tři jaderné střely. Kapitán Kan byl statečný protivník a vynikající astronaut.
V té chvíli astronaut, který seděl vpravo od Gamy 17, hlásil: "Střely na dvě stě dvacet, veliteli."
Treskoun sebou trhl.
"Kde se tady berou?"
"Radary právě zachytily neznámou loď."
Gama 17 se pozorně podíval na hlavní obrazovku.

"Skutečně, je to nějaký starý model pozemské lodi. Jak se dostala až sem?"
Na tuhle otázku už nikdy neměl dostat odpověď. Střely se nebezpečně přibližovaly a Gama 17 mechanicky stiskl tlačítko sloužící k ochraně lodi. Byl si tak jistý svou nezranitelností, že dokonce odvrátil oči od hlavní obrazovky a díval se na druhou, na níž se jeho střely přibližovaly k Síriovi.
"Veliteli!" vykřikl zděšeně astronaut. "Nepřátelské střely deset kilometrů od nás!"
Gama 17 se zděšeně podíval na obrazovku. Znovu zoufale stiskl červené tlačítko, ale žádná reakce se nedostavila.
"Pět tisíc metrů," hlásil astronaut chvějícím se hlasem.
Gama 17 se chopil ručního řízení a pokoušel se změnit dráhu letu. Příliš pozdě. První střela narazila do klasického ochranného štítu a vybuchla, čímž zahltila generátor. Pět sekund nato vybuchly další dvě střely a loď A11 se změnila v malé hořící slunce.
***
Když Kan zpozoroval, že z nepřátelské lodi vyletěly střely, chopil se ručního řízení a vyhnal motory na maximum. Zpočátku byla vzdálenost mezi Síriem a střelami stejná, ale pak se začala zmenšovat, přestože motory dosáhly maxima.
Prudké zrychlení je vzdálilo od Paalu. Kan korigoval dráhu letu a znovu se hnal k planetě. Proletěl ionosférou a stratosférou. Samonaváděcí střely rovněž změnily kurz.
"Snad nechcete zkusit stejný manévr jako při návratu ze Psaru?" strachoval se Burk.
"To ani nebude nutné," usmál se Kan.
Lehce pozměnil kurz a vnikli do atmosféry. Při této rychlosti se třením silně zvýšila teplota uvnitř, nepomáhalo ani větrání běžící na plný výkon. Kan však ničeho nedbal a hnal se dál.
"Podívejte! Střely už vybuchly za námi!" zvolal Burk.
Kan nabral opět výšku a řítil se zpátky do kosmu.
Videorádio se rozsvítilo a na obrazovce se ukázal Borisův zjizvený obličej.
"Nepřátelská loď zničena," řekl s úsměvem. "Neúspěch tvých střel mu vlil takovou důvěru v obranný systém, že ho ani nenapadlo bránit se ještě jinak. Ale tys mě překvapil! Jak se ti podařilo zbavit se těch střel, cos měl za zadkem?"
"Jak jsme se naposled setkali, opatřil jsem si informace o těch CY devatenáctkách," usmál se Jess Kan. "Jsou to vynikající střely pro kosmické boje, ale nemají tepelný štít. Normální průlet atmosférou je spálí jako obyčejný meteorit."
Pirát se ušklíbl. "To se ti povedlo, Jessi. Přiznám se ti, že jsem se už rozloučil s těma padesáti tácy, cos mi slíbil."
"Půlku jsi už inkasoval," namítl Kan. "Zbytek tě čeká na Paalu. Pokud mi neselhává paměť, tak uprostřed severního kontinentu je velká poušť."
Boris zaměřil teleskop na zmíněnou oblast.
"Ve východní části," pokračoval Kan, "bys měl narazit na hory plné jeskyň. Tam najdeš valouny zlata velké jako pěst. Pospěš si a seber, co můžeš, protože za pár dní se úřady vzpamatují, s Paalem bude uzavřena dohoda a bude zákaz přistávání."
"Žádnej strach. Nahrabu si pěknej balík a jdu od válu."
"Nevěřím ti ani slovo," řekl Kan. "Do roka se budeš tak nudit, že uděláš všechno, jen abys mohl zase lítat. Věř mým zkušenostem. Máš v sobě kosmický virus, který ti nedá pokoj."
"Snad," odpověděl Boris. "Ale zatím mé omluv, mám schůzku s bohatstvím!"
"Nech si puštěné detektory," doporučil mu Kan. "Nemusel to být poslední útok."
Když obrazovka zhasla, Kan předal řízení Burkovi.
"Můžeme se vrátit na astroport," řekl a spojil se s Tyrelem. "Konec poplachu. Vraťte se na základnu. Ujistěte se, jestli vám někdo mezitím neutekl."
"Rád vás slyším, kapitáne," odpověděl poručík. "Zaznamenali jsme dvě exploze ve vysokých vrstvách atmosféry a už jsme si mysleli, že je to Sírius."
"Dostali jsme v pravou chvíli pomoc. Vraťte se na základnu."
Kan se odebral do kabiny, protože chtěl v klidu přemýšlet. Už dva dny ho trápil jistý detail a stále nepřicházel na řešení.

21

Večer onoho pohnutého dne si Jess zavolal Burka, Tyrela a Gregoryho na poradu na můstek Síria.
"Teď když nám přišel Boris na pomoc, můžeme dát vědět prezidentovi," vysvětlil jim.
Velitel Burk zmateně potřásl hlavou. "Jak jste se s ním dokázal spojit a dát mu souřadnice Paalu? Když vezmu v úvahu dobu, kterou potřeboval na průlet subprostorem, tak jste se s ním musel spojit někdy v době, kdy jsme útočili na základnu!"
Kan se jen usmál, pomyslel na Entameby a nic neřekl.
Burk pochopil, že jeho zvědavost nebude ukojena, a zeptal se jinak: "Proč jste si zavolal na pomoc toho starého pašeráka, a ne vojenskou loď?"
"Jednak víc důvěřuju přátelům než sboru vašich admirálů. A pak jste sám viděl, jak účinné má střely, zatímco ty vaše fungují asi jako rachejtle."
"Jak se jim podařilo proniknout štítem?" zajímal se Tyrel.
"Mám jisté podezření," vzdychl si Kan. "Ale nejdřív se musíme spojit s prezidentem."
Zapnul videorádio. Za deset minut dostali spojení s pozemskou stanicí.
"Kdo jste a odkud voláte?" otázal se operátor.
"Okamžitě mě spojte s prezidentskou kanceláří," odpověděl Kan.
"Tak to ne," odmítl pozemšťan. "Jestli si myslíte, že je to vtip, pak je hodně slabej. Máme dost problémů s Treskouny, než abychom se zabývali takovými šprýmaři, jako jste vy."
"Zavolejte mi vašeho nadřízeného!" nařídil mu Kan tak panovačným hlasem, že si operátor nedovolil už nic namítnout.
Na obrazovce ho vystřídal jakýsi plukovník.
"Tak co chcete!" vyštěkl.
Jess Kan zopakoval žádost.
"To nejde," odpověděl plukovník. "Můžeme mu předávat pouze urgentní depeše."
"Poslyšte, plukovníku," pravil Kan mrazivě, "jsem prezidentův zvláštní vyslanec u Entamebů. Jestliže mi okamžitě nevyhovíte, tak vám přísahám, že z vás udělám řadového astronauta!"
Pohrůžka plukovníkovi stimulovala mozkové buňky.
"Vy jste kapitán Kan? My jsme se domnívali, že jste zmizel, nebo že vás zajali Treskouni."
"To se taky stalo, ale uprchl jsem jim a mám informace zásadního významu."
"V tom případě se pokusím kontaktovat Pentagon. Prosím o strpení, může to chvíli trvat."
Plukovník byl zřejmě dostatečně přesvědčivý, protože za čtvrt hodiny se na obrazovce ukázal sám Charkes. Vypadal unaveně jako někdo, kdo už týden spí sotva dvě hodiny denně.
"Kane!" řekl překvapeně. "Já myslel, že jste se ztratil."
"Těch obav vás brzy zbavím, pane prezidente."
"O tom dost pochybuji. V podstatě všude dochází k nepokojům a všechny síly jsme museli zmobilizovat, abychom udrželi jakýstakýs pořádek. Jsme vydáni na milost a nemilost prvnímu útoku Treskounů."
"Zemi momentálně nic nehrozí. Chystají útok na Terranii III."
"Jak to víte?"
"Rád vám to vysvětlím, ale zajímalo by mě, jestli je s vámi prezident Společnosti pro galaktický výzkum."
"Hans Kilfer sedí naproti mně. Právě se vrátil z inspekční cesty a podával mi hlášení."
"Fajn. Mohl byste se ho zeptat, jestli jeho Společnost má ještě rakety BX šestnáct a sedmnáct?"
Kilfer vystřídal na obrazovce prezidenta.
"Máme už jen pár starých zásob. Jak dobře víte, Společnost vykoupila všechny staré střely a dodala za ně modernější CY devatenáctky."
"Děkuji. Dejte mi prosím zase pana prezidenta."
"Kde jste?" zeptal se Charkes. "Operátorům se nedaří vás lokalizovat."
"Je to dlouhý příběh, ale myslím, že vás bude zajímat."
Kan shrnul odyseu posádky Síria, pouze vynechal pomoc entamebské technologie. Potěšilo ho, když viděl, jak je prezident ohromený.

"Nechutné! To je šílenství!" vydechl Charkes. "Takže voláte z té planety Paalu."
"Za pár okamžiků vám dám přesné souřadnice."
Prezident se zamyslel a přejel si dlaní unavené čelo. Všechno, co právě slyšel, vypadalo až příliš neskutečné.
"Škoda že se vám nepodařilo dostat toho velmistra," povzdychl si. "Dokud je na svobodě, může pokračovat ve svém ničivém díle a i nadále budeme proti jeho lodím bezmocní."
Jess Kan se zasmál.
"Podle mě, pane prezidente, se Země toho velmistra zbaví nejpozději do několika dnů."
"Cože? Vždyť jste mi právě řekl, že vám unikl."
"Domnívám se, že ho, dříve než uprchl z Paalu, kousl tser. Když jsem zkoumal mrtvolu onoho tsera, kterého jsme našli v jeho kanceláři, všiml jsem si, že šlo o samičku."
"Nu a co tím chcete říct?" podivil se Charkes.
Kan se pomstychtivě usmál.
"To je nesmírně důležité, pane prezidente, pokud znáte zvyky těch roztomilých zvířátek. Samička totiž do vykousnuté rány klade mikroskopická vajíčka. Ta brzy přejdou do krve. Pak jim několik hodin trvá, než se usadí ve svalech a jistých orgánech. Za tři čtyři dny dosáhnou velikosti asi třešně. V té chvíli se zrodí nový tser a začne požírat organismus svého hostitele. Je to ukrutná bolest."
"Jakmile pocítí první příznaky, vyhledá lékařskou pomoc," namítl prezident.
"To bude už pozdě. V tomto stadiu by vývoj larev mohly zastavit jedině výtažky z určitých rostlin, které rostou pouze na Psaru. Jakmile se tser opouzdří, naše léky už proti němu nic nezmůžou. Věřte mi, viděl jsem to u jednoho Psarce. Paní Nilsová, je to lékařka, se ho pokoušela zachránit, ale marně. Selhalo i polyvalentní sérum. Nešťastník tak trpěl, že spáchal sebevraždu. Skočil do ohně. Takový konec bych nepřál ani velmistrovi."
Z mikrofonu se ozvaly hlasité výkřiky, až kapitána zabolely uši. Na obrazovce vystřídal prezidenta vyděšený Kilfer. "To není možné! Já nechci, aby mě ty potvory sežraly zaživa! Jaká je to bylina? Prosím, řekněte mi to!"
Jess Kan se chladně podíval na popelavou tvář muže, který snil o tom, že se stane pánem Unie a nastolí krutou diktaturu.
"Myslím, že už nemusím nic vysvětlovat, pane prezidente."
Charkesovi v té chvíli všechno došlo. Beze slova stiskl tlačítko. Do pracovny vpadli čtyři ozbrojení příslušníci ochranky.
"Zatkněte ho," nařídil a ukázal na Kilfera. "Uvězněte ho na utajeném místě a nechte ho ustavičně střežit šesti muži. Vyhlašuji mimořádný stav. A za půl hodiny svolávám bezpečnostní radu."
Prezident těžce dopadl do křesla.
"Slyšel jste to, Kane?"
"Ovšemže, pane prezidente. Hlavu už máte a chapadla nebudou tak nebezpečná. Dávejte si však pozor na poslední záškuby."
"Co s Kilferem? Nechci, aby zemřel, dřív než ho podrobíme psychosondáži."
Kan se rozesmál na celé kolo.
"Promiňte, pane prezidente, ale už jsem se nemohl udržet. Ať mu prostě píchnou něco na uklidnění. Tserové jsou takoví masožraví mravenci. Vajíčka klade jedině královna a vajíčka nikdy nepotřebují k vývoji živý organismus."
"Vy jste však tvrdil pravý opak..."
"Prostě jsem blufoval. Tušil jsem, že Kilfer je ten velmistr, ale neměl jsem proti němu jediný důkaz. Musel jsem ho tedy pořádně vystrašit, aby se prozradil sám." Kan se znovu zasmál a pokračoval: "Všichni jsme mu spolkli ten paralelní vesmír. Bluf za bluf, nic víc."
Charkese Kanův smích nakazil. Poprvé po několika týdnech se od srdce zasmál. Když se uklidnil, zeptal se: "Ale proč jste podezříval právě jeho?"
"Napadl mě takový hloupý detail. Na něm jsem začal stavět hypotézu, která mi připadala stále pravděpodobnější."
"Jakou chybu velmistr udělal?"

"Vzpomeňte si na naše první jednání. Já tu jeho Společnost neměl nikdy rád..."
"A proto jste neváhal dát divochům dezintegrátory," přerušil ho prezident, "a díky tomu jste nakonec zvítězil na Paalu."
"Takže, abych pokračoval, Kilfer mi byl už instinktivně nesympatický. Bylo to klukovské gesto, uznávám, ale chtěl jsem ho ohromit, a tak jsem vám poškodil stěnu kuličkou roxu."
"Velice dobře si na to vzpomínám," usmál se Charkes. "Náš architekt si myslel, že šlo o atentát."
"Když nás zajali, velitel nepřátelské lodě mě dal prohledat a tu špičku na doutníky mi sebral. Zcela zjevně dostal příkaz a věděl, že se jedná o skrytou zbraň. To však kromě mé ženy, která hovoří pouze psarsky, věděly jen dvě osoby. Vy a Kilfer. Takže jedna z nich to vyzradila. A já začal uvažovat. Udržovat takovou organizaci jistě stojí mnoho peněz. Jednak se musí objevit neznámá planeta jako Paal, pak na ní zřídit stálou základnu. Jsou taky zapotřebí lodě. Když jsem uvážil všechny tyhle aspekty, odpověď byla nasnadě. Na dálkový průzkum má prakticky monopol jedině Společnost. To ona navíc staví lodě, i válečné. A má nejlépe vybavené laboratoře. Vezměte v úvahu ještě monopol na výrobu zbraní a máte řešení."
Charkes se zamračil.
"Ale ty rakety, co nám dodávali, byly přece vynikající. Dal jsem je testovat v nezávislých laboratořích."
"Tady to vaši experti špatně vyhodnotili. Když viděli, že rakety vybuchují před nepřátelskými loděmi a nic jim neudělají, hned z toho vyvodili, že ty lodě mají výjimečně účinné štíty. Já ale věděl, že tomu tak není. Staré BX sedmnáctky je můžou zničit. Tvrdil to přítel Boris a dneska ráno mi to předvedl."
"To jsem netušil," přiznal prezident. "A co z toho vyvozujete?"
"Pouze to, že jistí inženýři Společnosti vložili do střel dálkově řízený autodestruktor, který se spouštěl signálem z lodi Treskounů. To netušili ani velitelé těch lodí a skutečně se domnívali, že mají tak účinné štíty. Kilfer pro jistotu skoupil všechny staré střely. Jenže někteří si je ponechali, jako například Boris... Ten detail, který jsem se dozvěděl od Kilfera na začátku, mě jen utvrdil v mém názoru: Timeo Danaos et dona ferentes." (Bojím se Danaů, byť nesou dary.)
"Prosím?"
"To je jen takový starý citát, pane prezidente," usmál se Kan. "Znamená to, že Společnost by nikdy nekupovala zastaralé zbraně, kdyby k tomu neměla pádný důvod. Dejte rozebrat CY devatenáctky a uvidíte, že jsem se nemýlil."
"Přesvědčil jste mě," uznal Charkes. "A co mi radíte nyní?"
Jess se v duchu usmál.
"Jsem jen obyčejný kapitán, ale myslím, že byste měl jednat hodně rychle, než se rozšíří zpráva o Kilferově zatčení. Někdo z jeho pobočníků by to mohl rozjet sám. Především byste měl dát obsadit všechny pobočky Společnosti a zatknout vedoucí pracovníky. Potom ve veřejném projevu oznamte spiknutí. Ten projev by se měl vysílat na všechny planety Unie. Když se řadoví členové organizace dozvědí, že jejich špičky byly zatčeny, uvidíte, jak ty nepokoje brzy skončí."
"A dál?"
"Vyzbrojte lodě starými raketami, které získáte ze skladů Společnosti, a pošlete je na pomoc Terranii III. V jediné bitvě porazíte celou flotilu Treskounů."
"Taky že to udělám! A co by se podle vás mělo stát se Společností pro galaktický průzkum?"
"Bez váhání ji znárodněte. Na spiknutí se podílelo jen několik vedoucích kádrů. Policie je snadno odhalí."
"Netušil jsem, že jste stoupenec násilného znárodňování," uchechtl se Charkes.
"Stále jsem stoupencem soukromé iniciativy a jsem jejím živým příkladem, ale na nižší úrovni a ve svobodné konkurenci. Jakmile nějaká společnost získá faktický monopol najedno nebo více zásadních odvětví, pak je lepší, když to radši řídí stát."
Prezident se podíval na hodinky.
"Brzy se sejde bezpečnostní rada. Už se těším, jak naši stratégové budou civět, až jim řeknu, odkud ti vetřelci jsou."
"Dejte si pozor! Někteří z nich byli stoupenci Díla. Například bych na vašem místě okamžitě odvolal velitele obranných sil Terranie III. Ve spisu jsem se dočetl, že měl neutralizovat baterie těžkých dezintegrátorů. A nezapomeňte poslat pár lodí na Paal. Asi by mi dost vadilo, kdyby se sem vrátily lodě,

které unikly vašim silám. A souřadnice Paalu jsou..."

22

Plukovník Pearson vstoupil do Kanovy pracovny a zasalutoval.
"Sírius je naložený, pane kapitáne."
Neubránil se tomu, aby nezdůraznil oslovení. Ješitností vojáka z povolání se příčilo, že je podřízeným nižšího důstojníka. Rozkaz mu však vydal přímo prezident, takže se nedalo nic dělat.
Pozemské posily dorazily na Paal přede dvěma dny. Jednotky okamžitě obsadily základnu a převzaly vězně, čímž se nesmírně ulevilo Tyrelovi a ostatním. Konečně si mohli odpočinout.
"Děkuju, pane plukovníku. Nebylo to moc práce?"
"Vyměnili jsme vám střely za CY 19 se zneutralizovaným autodestruktorem. Atomová baterie byla rovněž vyměněna, především jsme ale museli částečně vyměnit antitermický plášť. Nevím, který blbec to řídil naposled, ale vletěl příliš rychle do atmosféry. Zasloužil by si, aby shořel jak meteor."
Jess ho nechtěl uvádět ještě víc do rozpaků a radši na tuto poznámku nereagoval.
"Výtečně, pane plukovníku," řekl namísto toho. "Takže odletím dnes večer. Jak víte, měl byste převzít velení nad základnou. Přiletí skupina expertů, převezme archivy a odveze vězně. Mnozí z nich jsou jen chudáci, kteří podlehli krutému zacházení. Jen tak mimochodem, máte už nějaké zprávy z Terranie III?"
"Dostal jsem zprávu před necelou hodinou. Naprosté vítězství. Nepřítel měl jen deset lodí a naši na ně zaútočili, jakmile se přiblížily k planetě. Nasazení starých typů střel je tak překvapilo, že sedm lodí explodovalo už v prvních minutách bitvy. Dvě lodě se vzdaly. Pouze jedné se podařilo uprchnout, ale admirála napadlo, že míří na Paal. Připravil léčku v soustavě Entamebů a tu loď dostal."
"Takže ten zlý sen skončil," konstatoval Jess, "a Unie se opět sjednotí."
"Rád bych se dozvěděl dvě věci," zeptal se poněkud ostýchavě plukovník Pearson. "Jak se máme chovat k domorodcům? Nenapadnou nás? Myslím jako zákeřně."
"To rozhodně ne. Prostě se nepleťte do jejich záležitostí. Pan prezident mě ujistil, že přijdou do kategorie C. Další dotaz?"
"Objevili jsme jakousi starou loď v jedné pouštní oblasti. Patří nějakému kosmickému pirátovi. Mám ho sebrat?"
"To v žádném případě," odvětil suše Kan. "Kapitán Boris je momentálně pod mým velením. Nezapomeňte, že zničil dvě nepřátelské lodě. Tím se může pochlubit jen málokterá vojenská loď. Odstartuje za pár dní, jakmile ukončí úkol, kterým jsem ho pověřil. Žádný strach, potíže vám dělat nebude."
Pearsona to uklidnilo a odešel. Když Kan osaměl, dlouho se zamyšleně díval z okna a potom si interfonem zavolal Burka.
"Můžete shromáždit posádku? Startujeme v osmnáct hodin místního času."
"Budeme připraveni. Řeknu vám, vůbec se nebudu zlobit, až zas uvidím Zemi. Já vám vlastně ani nepoděkoval. Zvu vás na panáka do baru na mysu Kennedy."
"Beru, Burku, ale nejdřív mi připravte helijet, musím ještě vyřídit jednu návštěvu."
Za hodinu Jess Kan přistál u domorodé vesnice. Omah ho obřadně přijal ve své chatrči.
"Litujeme, že odlétáš," řekl upřímně. "Pokud tě náhoda opět zanese na Paal, jsi v mém domě vždy vítán."
Stařec se odmlčel a šeptem dodal: "Kdysi - to ještě byla rada náčelníků - velekněz říkal, že nad naším lidem bdí posel z hvězd. Takže měl pravdu!"
***
Sírius se vynořil v soustavě Entamebů - Jess totiž požádal velitele o zajížďku. Vytáhl z kapsy medailonek, chvíli se na něj zahleděl a potom si jej přiložil na čelo.
"Dobrý den, příteli," ozval se hned Nooz.
Jess mu rychle vylíčil konec dobrodružství.
"Ale stejně si myslím, že pozemšťané jsou velice zvláštní. Vzhledem k tomu, že Unii už nehrozí žádné nebezpečí, vyřiď vašemu prezidentovi, že náš lid si nepřeje navazovat pravidelné styky. Milejší je nám klid duše."

"Vyřídím mu to, Noozi. Přiletěl jsem, abych ti předal psychický zesilovač."
"Ponechej si ho. Aspoň budeme ve spojení. Vždycky tě rád uslyším."
Kan se vrátil na můstek a poklepal Burkovi po rameni. "Kurz Země, veliteli!"
***
Sírius stál už hodinu na astroportu a Jess dál zasněně seděl na můstku.
"Všude jsem vás hledal," řekl Burk. "Zbyli jsme tady poslední. Celá posádka je už venku. Pojďte na toho panáka!"
"Jděte napřed, přijdu za vámi. Znáte přece ženské. Ty než se sbalí! Ta moje ještě před pěti minutami nebyla hotová."
"Objednám láhev pravé Old Crow. Takže si pospěšte, než ji vypiju sám."
Uplynulo deset minut a Jess se ani nehnul. Potom náhle ožil. Stiskl několik vypínačů a zapojil všechny interní televizní obvody. Sírius byl prázdný až na Brit. Ležela na lůžku.
Kan zapnul motory a odstartoval.
Krátce nato se na obrazovce ukázal vzteklý obličej operátora z řídící věže.
"Sírie, co to má znamenat? Nejste na seznamu! Okamžitě přistaňte. Tři lodě jsou na přibližovací dráze."
"Tak jim doporučte, aby uhnuly," odvětil Kan. "Odlétám ze Země. A že pozdravuju pana prezidenta!"
Loď vletěla do ionosféry a Jess přidal na rychlosti.
V té chvíli se na obrazovce ukázal prezident Charkes osobně.
"Vy jste se zbláznil, Kane, že takhle utíkáte. Čekal jsem vás a chtěl jsem vám svěřit vedení Služby pro dálkový průzkum."
"Moc děkuju, ale radši se vrátím na Psar. Dobrodružný život mě už neláká a v kanceláři bych zase umřel nudou. Lituji, že jsem si od vás musel půjčit Síria."
Prezident vycítil, že nemá smysl Kana přemlouvat, a tak jen řekl: "Díky za pomoc a hodně štěstí."
Kan se usmál. "Ale naprogramujte do všech počítačů, že jsem dostal milost. Možná se jednoho dne na Zemi vrátím a dost by mě otrávilo, kdybych zjistil, že jsem v dezintegrační komoře."
"Pokud budu ještě naživu, určitě mě navštivte. Od této chvíle budete na všech oficiálních seznamech figurovat jako admirál."
Jess se připravoval na přechod do subprostoru. Cítil, že za ním někdo stojí. Domníval se, že je to Brit. Ale když si dotyčný sedl do vedlejšího křesla, jen pustě zaklel.
"Gregory! Jak to, že jsi nevystoupil s ostatními?"
"Když jsem viděl, jak se pořád zdržujete na palubě, pochopil jsem a schoval jsem se v podpalubí."
"Proč? Jsi už poručík a jsem si jistý, že by tě brzy povýšili na kapitána."
Astronaut zavrtěl hlavou.
"Spíš si myslím, že bych ty prýmky neměl nadlouho. Na Paalu jsem se chytl s velitelem jedný jednotky, co přiletěla jako posila."
"Už zase!"
"Co chcete, kapitáne, tvrdil, že to, co jste dokázal vy, byla hračka a že by to zvlád každej. Já mu tvrdil opak, no a na závěr jsem se trochu dotknul jeho obličeje. Takže jsem si řek, že rozumnější bude letět s váma. Yuka mi navíc slíbila, že na mě bude čekat, a já mám na ni ty nejlepší vzpomínky!"
Oba dlouho mlčeli.
"To byl stejně fór s tím paralelním vesmírem," uchechtl se Gregory.
"Kdoví? Třeba jednoho dne zjistíme, že skutečně existuje," odtušil Kan.